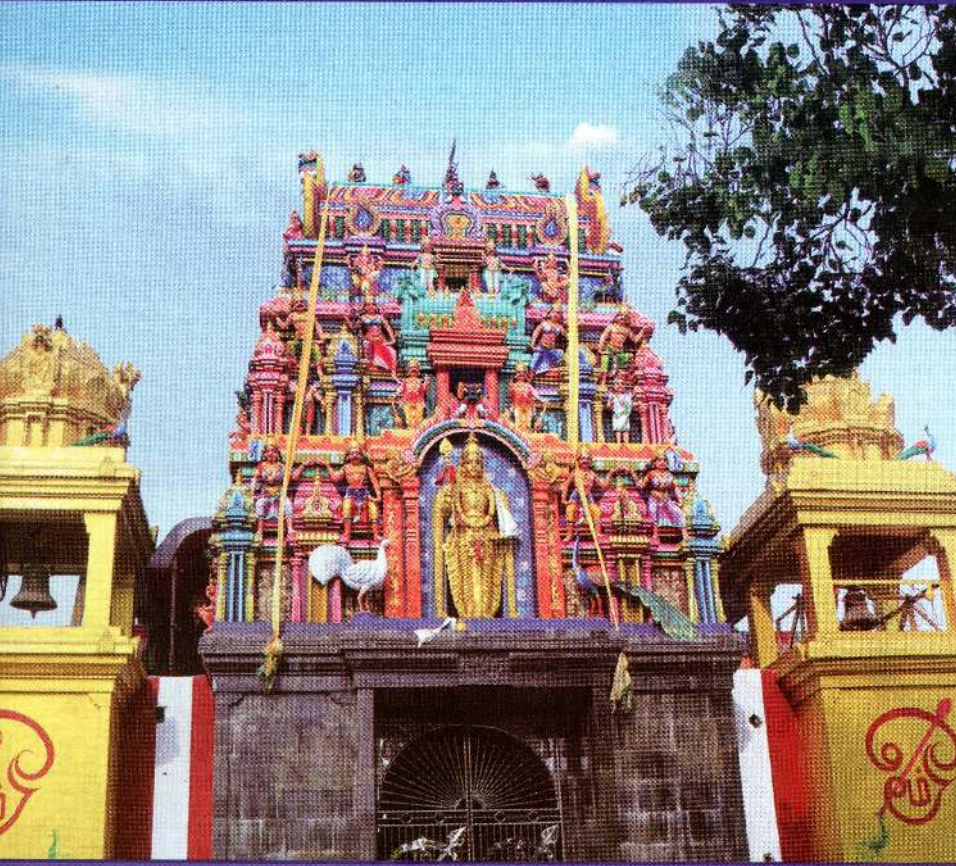

திருவாசகம்

அமரர் திரு. சபாரெத்தினம் ஜெயரட்ணம்
ஆசிரியர், D.S. சேனாநாயக்க கல்லூரி, கொழும்பு - 07

நூபகார்த்த வெளியீடு

03.01.2020

உ
சீவையம்

அமரர் திரு. சபாரெத்தம் ஜெயரட்ணம்
(ஆசிரியர், D.S. சேனாநாயக்க கல்லூரி, கொழும்பு - 07)

நாபகார்த்த வெளியீடு

03.01.2020

கற்பகக் கன்றைக் கடம்பனைத் தந்த கனகவரை
 அற்புத மோன அருளாழி ஞான அயிர்த வல்லி
 தற்பரை வாமம் தழைத்தே சரம சராதிநரு
 நற்பதியே எனைப் பெற்ற சதானந்த நாகம்மையே

பெற்றதாய் பார்க்கப் பிள்ளையான் வருந்திய்
 பிறப்பெனும் சாகரத்தாழ
 நற்றவ மில்லா என்னைநீ விட்டால்
 நியாயமோ நல்லுரையாகச்
 செற்றவக் கரையிலேறியான் உய்யத்
 துணை உனை யன்றியாருளர் சொல்
 கற்றவர்க் கினியாய் நயினயம் பதிவாழ்
 கண்மணி நாகபூசணியே

(நயினைச் சுவாமிகள் ஸ்ரீமத் முத்துக்குமார சுவாமிகளால் பாடப்பட்ட
 நயினை நாகேஸ்வரி தோத்திரமாலை)

சமர்ப்பணம்

சீந்துவாய்ப் பிறந்து நாளும்
 இறைவனை இறைஞ்சி ஏத்தி
 முந்தையோர் வழியில் நின்று
 முறைமையைத் தழுவிக்க காத்து
 சிந்தையில் எம்மை வைத்து
 சீரொடும் கடமை ஆற்றி
 நிந்தனை ஏதும் இல்லா
 நிர்மல மனத்தன் ஆகி

கந்தனைக் கருத்தில் ஏற்றி
 கருமமே கண்ணாய்க் கொண்டு
 அந்தமில் அவனின் நாமம்
 ஆயிரம் தடவை ஸுறி
 வந்தனம் செய்து நாளும்
 வாய்புகழ் கொணர் ஐய,
 அந்தகன் அதனால் தானோ
 அனைத்திட்டான் போலும் உம்மை

சந்திர வதனம் சாய்த்து
 சாந்தமாம் முகத்தைக் காட்டி
 சீந்திரன் அமிழ்தம் போலும்
 இனிய செஞ்சொற்கள் கொண்டு
 சந்தரக் குமுதவரயால்
 சுகம் பல விழையச் சொல்வீர்
 மந்திரம் ஸுறும் செய்தி
 மாணவர்க் கெடுத்திச் சொன்னீர்

அந்தரத் தேவர்க் கெல்லாம்
 அரசனாம் சிவனின் கீர்த்தி
 செந்தமிழ் மொழியில் செப்பும்
 சீர்மிகும் சீந்த நூலை
 உந்தன் அம் இணையடிக்கு
 உகந்து நாம் சமர்ப்பிக்கின்றோம்
 எந்தையே ஏற்றருள்க
 எம்முடன் இருந்து வாழ்க!

மனைவி, பிள்ளைகள், குடும்பத்தினர்

அமரர் திரு. சபாரெத்தினம் ஜெயரட்ணம் அவர்கள்

அன்னை
மடியில்

15

09

1964

அம்பிகை
அடியில்

03

12

2019

திதி நிர்ணய வெண்பா

வருஷமாம் விகாரியினில் வளங்கொழிக்கும் கார்த்திகையில்
திருநிறைந்த பூர்வபக்க ஸப்தமிநாள் - வித்தையினில்
தேயாத பேராசான் ஜெயரட்ணம் சென்றடைந்தாள்
தாயான நாகம்மையாள் தாள்.

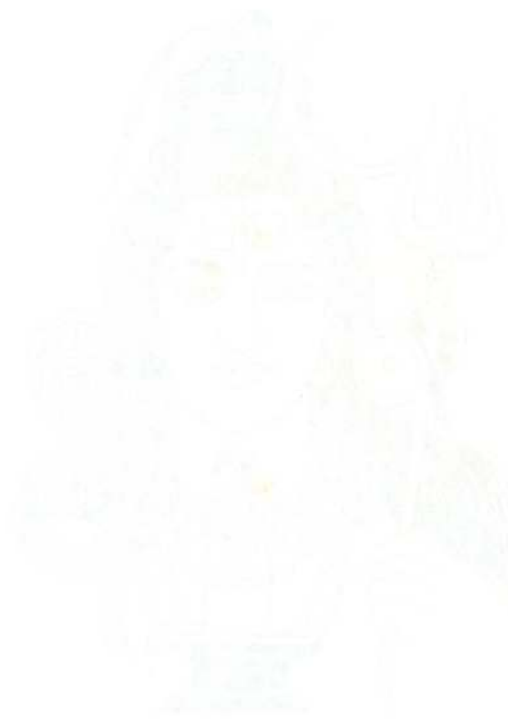

உ
சீவமயம்

மாணிக்கவாசகர் அருளிய
திருவாசகம்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

பொருளடக்கம்

	தருவாசகத்தின் சிறப்பு	05
01.	சீவராணம்	07
02.	கீர்த்தித் தரு அகவல்	10
03.	தருவண்டப் பகுதி	15
04.	போற்றித் தருஅகவல்	22
05.	தருச்சதகம்	29
06.	நீத்தல் விண்ணப்பம்	46
07.	தருவெம்பாவை	54
08.	தரு அம்மாளை	60
09.	தருப்பொற் சுண்ணம்	65
10.	தருக்கோத்தும்பி	71
11.	தருத்தெள்ளேணம்	74
12.	தருச்சாழல்	77
13.	தருப்பு வல்லி	80
14.	தருஉந்தியார்	83
15.	தருத்தேள் நோக்கம்	86
16.	தருப்பொன்னாசல்	89
17.	அன்னைப் பத்து	91
18.	குயிற்பத்து	93
19.	தருத்தசாங்கம்	95
20.	தருப்பள்ளியெழுச்சி	97
21.	கோயில் மூத்த தருப்பதிகம்	100
22.	கோயில் தருப்பதிகம்	102
23.	செத்தலாப் பத்து சீவானந்தம்	105
24.	அடைக்கலப் பத்து	108
25.	ஆசைப்பத்து	110

26.	அதிசயப் பத்து	112
27.	புணர்ச்சிப்பத்து	114
28.	வாழாப்பத்து	116
29.	அருட்பத்து	118
30.	திருக்கழக்குன்றப் பதிகம்	121
31.	கண்டபத்து	123
32.	பிரார்த்தனைப் பத்து	125
33.	குழைத்தப் பத்து	127
34.	உயிருண்ணிப்பத்து	129
35.	அச்சிப்பத்து	131
36.	திருப்பாண்டிப் பதிகம்	133
37.	பிடித்த பத்து	135
38.	திருஞ்சறவு	137
39.	திருப்புலம்பல்	139
40.	குலாப் பத்து	140
41.	அற்புதப்பத்து	142
42.	சென்னிப்பத்து	144
43.	திருவார்த்தை	146
44.	எண்ணிப்பதிகம்	148
45.	யாத்திரைப் பத்து	149
46.	திருப்படை எழுச்சி	151
47.	திருவெண்பா	152
48.	பண்டாய நான்கறை	154
49.	திருப்படை ஆட்சி	156
50.	ஆனந்தமாலை	159
51.	அச்சோப் பதிகம்	161

'திருவாசகத்துக்கு உருகாதார் ஒரு வாசகத்திற்கும் உருகார்' என்னும் பழமொழி இஞ்ஞான நூலின் அனுபவ விளக்கமாய் விளங்குகின்றது.

ஐம்பத்தொரு திருப்பதிகங்களுடன் திகழ்கிற நூல் இது. பாடல்களின் தொகை அறுநூற்று ஐம்பத்தாறு.

தத்துவ விளக்கத்தில் தலைசிறந்து நிற்கிறது திருவாசகம். மாணிக்க வாசகரின் ஆன்ம பரிபக்குவநிலைக்கு எடுத்துக்காட்டு இந்நூல். ஆன்ம சாதகர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய விதமாய் அமைந்தது.

பொதுவாக மனிதர்களிடம் காணப்படுகிற கீழ்மையை, அற்பத்தனங்களை, வழுவல்களைத் தம்முடையதாக ஏற்றி உரைக்கிறார் மாணிக்கவாசகர். 'நாயினேன்..., கடையன்..., அற்பன்...' என்கிற வார்த்தைகள் நூல்நெடுகிலும் வருகின்றன. அவை திருவாதவூரரின் அடக்கத்தையும், உயர் பண்பையுமே நமக்கு உணர்த்தி நிற்கும்.

நூலில் பல இடங்களில் ஒரே விஷயம் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லப் பட்டிருக்கிறதே என்ற கேள்வி எழலாம். அவர் நூலமைப்பில் அவற்றைப் பாடவில்லை. பக்தியில் கனிந்துருகும் தமது எண்ணங்களை, உணர்வுகளை அவர் பாட்டின் மூலம் வெளிப்படுத்தினார்.

ஒரே கருத்து என்றாலும் படிக்கிற ஒவ்வொரு முறையும் புதுப்புது சிந்தனைகளைக் கொடுக்கும், சுவைத்திராத அருஞ்சுவைகளை ஊட்டும்.

தெய்வீக விஷயங்கள் ஒருபோதும் மனஞ்சலிக்கச் செய்வதில்லை.

சொல்லழகு, பொருளழகு திருவாசகத்தின் சிறப்பு. அது ஆன்ம உபாசனையில் உந்து சக்தியாய் விளங்கும். அதுவே தாகத்தை ஊட்டுகிறது. தாகத்தைத் தணித்தும் வைக்கிறது.

பரம்பொருள் பற்றித் திறம்பட விளக்கும் இந்நூல் ஒரு பக்தரின் அனுபவத்தை முழுமையாய் விவரிக்கவும் செய்கிறது.

மனிதனின் சிற்றியல்புகள், அந்தச் சிற்றியல்புகளை அகற்றும் முறைகள், உன்னதம் பெற விரும்புகிறவர்கள் அடைய வேண்டிய பேரியல்புகள், அப்பேரியல்புகளை அடையும் முறைகள், பரமனின் அருளைப் பெறுதல், காட்சியில் மகிழ்தல், அனுபவத்தில் தோய்தல் என்று பல பரிமாணங்களை மாணிக்கவாசகர் எடுத்து வைக்கிறார்.

திருவாசகச் சிறப்பு

அருள்வாத வுரர்சொல அம்பலவர் தாமமுதும்
திருவாசகத்தைத் தெளிந்தால் - கருவாய்
பவகதியும் நீங்கிப் பரம ரருளாலே
சிவகதியும் உண்டாம் சிவம்.

கற்பாந்த காலம் கடவாக் கடல்கடக்கத்
தெப்பமாய் வந்தெனக்குச் சேர்ந்ததே - அப்பன்
உருவாசகங் கொண்டுரைத்த தமிழ்மாலை
திருவாசகம் என்னும் தேன்.

தொல்லை இரும்பிறவிச் சூழும் தளைநீக்கி
அல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறிஅளிக்கும் வாதவர் எங்கோன்
திருவாசகம் என்னும் தேன்.

பேதலர்ந்து தேன் சொரியும் பொன்னம் பலத்திலுறை
வாதவர் எங்கோமான் வாசகத்தை - ஒதிப்
பிறவிப் பிணிநீக்கிப் பேரின்ப வெள்ளச்
செறிவுக்குள் செல்வர் சிறந்து.

தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுழவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவாசகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவாசகமென் றுணர்.

வான்கலந்த மாணிக்க வாசகநின் வாசகத்தை
நான்கலந்து பாடுங்கால் நற்கருப்பஞ் சாற்றினிலே
தேன்கலந்து பால்கலந்து செழுங்கனித்தீஞ் சுவைக்கலந்தென்
உண்கலந்து உயிர்கலந்து உவட்டாமல் இனிப்பதுவே.

“தேனூறும் வாசகங்கள் அறுநூறும் திருக்கோவை
நானூறும் அமுதூற மொழிந்தருளும் நாயகனை
வானூறும் கங்கைநிகர் மாணிக்க வாசகனார்
யான் உறு படாதவனாக இருபோதும் இறைஞ்சுவேன்”.

01. சிவபுராணம்

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகச் சிறப்பு

தொல்லையிரும் பிறவி சூழும் தளை நீக்கி
அல்லல் அறுத்து ஆனந்தமாக்கியதே - எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூ ரொங்கோன்
திருவாசக மென்னுந் தேன்.

நமச்சிவாய வாழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க
கோகழி ஆண்ட குருமணிதன் தாள் வாழ்க
ஆகமம் ஆகி நின்று அண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க
ஏகன் அனேகன் இறைவன் அடிவாழ்க
வேகம் கெடுத்தாண்ட வேந்தன் அடி வெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்சுகள் தன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்தன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள் மகிழும் கோன் கழல்கள் வெல்க
சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்கும் சீரோன்கழல் வெல்க
ஈசன் அடிபோற்றி எந்தை அடிபோற்றி
தேசன் அடிபோற்றி சிவன்சேவடி போற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமலன் அடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்னன் அடிபோற்றி
சீரார் பெரும்புறை நம்தேவன் அடிபோற்றி
ஆராத இன்பம் அருளும் மலை போற்றி
சிவன் அவன் என்சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவன் அருளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ சிவபுராணம் தன்னை
முந்தை வினைமுழுதும் ஓய உரைப்பன் யான்
கண்ணுதலான் தன்கருணை கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற்கு எட்டா எழிலார் கழல் இறைஞ்சி
விண்ணிறைந்தும் மண்ணிறைந்தும் மிக்காய் விளங்கொளியாய்

எண்ணிறந்து எல்லை இலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்
 பொல்லா வினையேன் புகழுமாறு ஒன்றறியேன்
 புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
 பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
 கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய் கணங்களாய்
 வல்லசுர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்
 செல்லா நின்ற இத்தாவர சங்கமத்துள்
 எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
 மெய்யே உன்பொன் அடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
 உய்ய என் உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நின்ற
 மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்
 ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்து அகன்ற நுண்ணியனே
 வெய்யாய் தணியாய் இயமானனாம் விமலா
 பொய்யா யின எல்லாம் போயகல வந்தருளி
 மெய்ஞானமாகி மிளர்கின்ற மெச்சுடரே
 எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே
 அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே
 ஆக்கம் அளவு இறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
 ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
 போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின் தொழும்பின்
 நாற்றத்தின் நேரியாய் சேயாய் நணியானே
 மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே
 கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போல
 சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்று
 பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
 நிறங்கனோ ஐந்துடையாய் விண்ணோர்கள் ஏத்த
 மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றால் கட்டிப்
 புறந்தோல் போர்த்தொங்கும் புழு அழுக்கு மூடி
 மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
 மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
 கலந்த அன்பாகிக் கசிந்துள் உருகும்
 நலன்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன் மேல் வந்தருளி நீள்கடல்கள் காட்டி
 நாயிற்கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத்

தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதி மலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேன் ஆர் அமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
 நேச அருள் புரிந்து நெஞ்சில் வஞ்சம்கெடப்
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத் ஒளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கி என் ஆருயிராய் நின்றானே
 இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே
 அன்பருக்கு அன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாம்
 சோதியனே துன் இருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்து என்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
 கூர்த்த மெய்ஞ்ஞானத்தால் கொண்டுணர்வார் தம்கருத்தின்
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வும் இல்லாப் புண்ணியனே
 காக்கும் எம் காவலனே காண்பரிய பேர் ஒளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தா மிக்காய் நின்ற
 தோற்றச் சுடரொளியாய் சொல்லாத நுண் உணர்வாய்
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவே என் சின்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணார் அமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பின் உட்கிடப்ப
 ஆற்றேன் எம் ஐயா அரனே ஓ என்று என்று
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டு இங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
 நள் இருளில் நடடம் பயின்றாடும் நாதனே
 தில்லையில் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே
 அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஓ என்று
 சொல்லற்க அரியானைச் சொல்லித் திருவடிக் கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக் கீழ்ப்
 பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து.

திருச்சிற்றம்பலம்

02. கீர்த்தித் திரு அகவல்

(தில்லையில் அருளியது - நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா)

- தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
பல் உயிர் எல்லாம் பயின்றனன் ஆகி
எண்ணில் பல்குணம் எழில்பெற விளங்கி
மண்ணும் விண்ணும் வானோர் உலகும்
துன்னிய கல்வி தோற்றியும் அழித்தும் 5
- என்னுடை இருளை ஏறத்துரந்தும்
அடியார் உள்ளத்து அன்பு மீதூரக்
குடியாக் கொண்ட கொள்கையும் சிறப்பும்
மன்னும் மாமலை மகேந்திரம் அதனில்
சொன்ன ஆகமம் தோற்றுவித்து அருளியும் 10
- கல்லா டத்துக் கலந்து இனிது அருளி
நல்லா ளோடு நயப்புறவு எய்தியும்
பஞ்சப் பள்ளியில் பால்மொழி தன்னொடும்
எஞ்சாது ஈண்டும் இன்அருள் விளைத்தும்
கிராத வேடமொடு கிஞ்சுக வாயவள் 15
- விராவு கொங்கை நல்தடம் படிந்தும்
கேவேடர் ஆகிக் கெளிறது படுத்தும்
மாவேட்டு ஆகிய ஆகமம் வாங்கியும்
மற்றவை தம்மை மகேந்திரத்து இருந்து
உற்ற ஐம் முகங்களாள் பணித்து அருளியும் 20
- நந்தம் பாடியில் நான் மறையோனாய்
அந்தமில் ஆரியனாய் அமர்ந்து அருளியும்
வேறு வேறு உருவும் வேறுவேறு இயற்கையும்
நூறு நூறு ஆயிரம் இயல்பினது ஆகி
ஏறு உடை ஈசன் இப்புவணியை உய்யக் 25

கூறு உடை மங்கையும் தானும் வந்தருளிக்
 குதிரையைக் கொண்டு குடநாடு அதன்மிகைக்
 சதுர்படத் சாத்தாய்த் தான் எழுந்தருளியும்
 வேலம் புத்தூர் விட்டேறு அருளிக்
 கோலம் பொலிவு காட்டிய கொள்கையும் 30

தர்ப்பணம் அதனில் சாந்தம் புத்தூர்
 வில்பொரு வேடற்கு ஈந்த விளைவும்
 மொக்கணி அருளிய முழுத்தழல் மேனி
 சொக்கது ஆகக் காட்டிய தொன்மையும்
 அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறி ஒண்ணான் 35

நரியைக் குதிரை ஆக்கிய நன்மையும்
 ஆண்டுகொண்டருள அழகுறு திருவடி
 பாண்டியன் தனக்குப் பரிமாவிற்று
 ஈண்டு கனகம் இசையப் பெறா அது
 ஆண்டான் எம்கோன் அருள்வழி இருப்பத் 40

தூண்டு சோதி தோற்றிய தொன்மையும்
 அந்தணன் ஆகி ஆண்டுகொண்டருளி
 இந்திர ஞாலம் காட்டிய இயல்பும்
 மதுரைப் பெருநல் மாநகர் இருந்து
 குதிரைச் சேவகன் ஆகிய கொள்கையும் 45

ஆங்கது தன்னில் அடியவர்க்கு ஆகப்
 பாங்காய் மண் சுமந்தருளிய பரிசும்
 உத்தர கோச மங்கையுள் இருந்து
 வித்தக வேடங் காட்டிய இயல்பும்
 புவணம் அதனில் பொலிந்து இருந்து அருளிக் 50

தூவண மேனி காட்டிய தொன்மையும்
 வாத வூரினில் வந்து இனிது அருளிப்
 பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்
 திரு ஆர் பொருந்துறைச் செல்வன் ஆகிக்
 கரு ஆர் சோதியில் கரந்த கள்ளமும் 55

பூவலம் அதனில் பொலிந்து இனிது அருளிப்
பாவம் நாசம் ஆக்கிய பரிசும்
தண்ணீர்ப் பந்தல் சயம்பெற வைத்து
நல்நீர்ச் சேவகன் ஆகிய நன்மையும்
விருந்தினன் ஆகி வெண்காடு அதனில் 60

குருந்தின் கீழ் அன்றிருந்த கொள்கையும்
பட்ட மங்கையில் பாங்காய் இருந்து அங்கு
அட்ட மாசித்தி அருளிய அதுவும்
வேடுவன் ஆகி வேண்டு உருக் கொண்டு
காடு அது தன்னில் கரந்த உள்ளமும் 65

மெய்க் காட்டிட்டு வேண்டு உருக் கொண்டு
தக்கான் ஒருவன் ஆகிய தன்மையும்
ஓரி ஊரில் உகந்து இனிது அருளி
பாரிரும் பாலகன் ஆகிய பரிசும்
பாண்டுர் தன்னில் ஈண்ட இருந்தும் 70

தேவூர்த் தென்பால் திகழ்தரு தீவில்
கோவார் கோலம் கொண்ட கொள்கையும்
தேன் அமர் சோலைத் திரு ஆஷ்நூரில்
ஞானம் தன்னை நல்கிய நன்மையும்
இடைமருது அதனில் ஈண்ட இருந்து 75

படிமப் பாதம் வைத்த அப்பரிசும்
ஏகம் பத்தில் இயல்பாய் இருந்து
பாகம் பெண்ணோடு ஆயின பரிசும்
திருவாஞ்சியத்தில் சீர்பெற இருந்து
மருவார் குழலியொடு மகிழ்ந்த வண்ணமும் 80

சேவகன் ஆகித் திண்சிலை ஏந்திப்
பாவகம் பபைல காட்டிய பரிசும்
கடம்பூர் தன்னில் இடம்பெற இருந்தும்
ஈங்கோய் மலையில் எழிலது காட்டியும்
ஐயாறு அதனில் சைவன் ஆகியும் 85

துருத்தி தன்னில் அருத்தியோடு இருந்தும்
 திருப்பனை ஊரில் விருப்பன் ஆகியும்
 கழுமலம் அதனில் காட்சி கொடுத்தும்
 கழுக்குன்று அதனில் வழக்காது இருந்தும்
 புறம்பயம் அதனில் அறம்பல அருளியும் 90

குற்றாலத்துக் குறியாய் இருந்தும்
 அந்தமில் பெருமை அழல் உருக் கரந்து
 சுந்தர வேடத்து ஒருமுதல் உருவுகொண்டு
 இந்திர ஞாலம் போலவந்து அருளி
 எவ்வெவர் தன்மையும் தன்வயிள் படுத்துத் 95

தானே ஆகிய தயாபரன் எம் இறை
 சந்திர தீபத்துச் சாத்திரன் ஆகி
 அந்திரத்து இழிந்து வந்து அழகு அமர் பாலையுள்
 சுந்தரத் தன்மையொடு துதைந்து இருந்தருளியும்
 மந்திர மாமலை மகேந்திர வெற்பன் 100

அந்தம் இல் பெருமை அருள் உடை அண்ணல்
 எம் தமை ஆண்ட பரிசு அது பகரின்
 ஆற்றல் அதுவுடை அழகமர் திரு உரு
 நீற்றுக் கோடி நிமிர்ந்து காட்டியும்
 ஊனம் தன்னை ஒருங்குடன் அறுக்கும் 105

ஆனந் தம்மே ஆறா அருளியும்
 மாதில் கூறுஉடை மாப்பெரும் கருணையன்
 நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்
 அழுக்கு அடையாமல் ஆண்டுகொண்டு அருள்பவன்
 கழுக் கடை தன்னைக் கைக்கொண்டு அருளியும் 110

மூலம் ஆகிய மும்மலம் அறுக்கும்
 தூய மேனிச் சுடர்விடு சோதி
 காதலன் ஆகிக் கழுநீர் மாலை
 ஏறு உடைத்தாக எழில்பெற அணித்தும்
 அரியொடு பிரமற்கு அளவு அறியாதவன் 115

பரிமாவின் மிசைப் பயின்ற வண்ணமும்
 மீண்டு வாராவழி அருள் புரிபவன்
 பாண்டி நாடே பழம்பதி ஆகவும்
 பக்தி செய் அடியாரைப் பரம்பரத்து உய்ப்பவன்
 உத்தர கோச மங்கை ஊர் ஆகவும் 120

ஆதி மூர்த்திகளுக்கு அருள்புரிந்து அருளிய
 தேவ தேவன் திருப் பெயர் ஆகவும்
 இருள கடிந்து அருளிய இன்ப ஊர்தி
 அருளிய பெருமை அருள்மலை யாகவும்
 எப்பெருந் தமையும் எவ்வெவர் திறமும் 125

அப்பரிசு அதனால் ஆண்டுகொண்டருளி
 நாயினேனை நலம்மலி தில்லையுள்
 கோலம் ஆர்தரு பொதுவினில் வருகளை
 ஏல என்னை ஈங்கு ஒழித் தருளி
 அன்று உடன் சென்ற அருள்பெறும் அடியவர் 130

ஒன்ற ஒன்ற உடன் கலந்து அருளியும்
 எய்த வந்திலாதார் எரியில் பாயவும்
 மாலது வாகி மயக்கம் எய்தியும்
 பூதலம் அதனில் புரண்டுவீழ்ந்து அலறியும்
 கால்விசைத்து ஒடிக் கடல்புக மண்டி 135

நாத நாத என்று அழுது அரற்றி
 பாதம் எய்தினர் பாதம் எய்தவும்
 பதஞ்சலிக் கருளிய பரமநாடக என்ற
 இதம் சலிப்பெய்த நின்று ஏங்கினர் ஏங்கவும்
 எழில்பெறும் இமயத்து இயல்புஉடை அம்பொன் 140

பொலிதரு புலியூர்ப் பொதுவினில் நடம் நவில்
 கனிதரு செவ்வாய் உமையொடு காளிக்கு
 அருளிய திருமுகத்து அழகு உறு சிறுநகை
 இறைவன் ஈண்டிய அடியவ ரோடும்
 பொலிதரு புலியூர் புக்கு இனிது அருளினைன் 145
 ஒலிதரு கைலை உயர்கிழ வோளே

03. திருவண்டப் பகுதி

(தில்லையில் அருளியது - இணைக் குறள் ஆசிரியப்பா)

அண்டப் பகுதியின் உண்டைப் பிறக்கம்
அளப்பு அரும் தன்மை வளப் பெருங் காட்சி
ஒன்றனுக்கு ஒன்று நின்றெழில் பகரின்
நூற்று ஒரு கோடியின் மேல்பட விரிந்தன
இல்நுழை கதிரின் துன் அணுப் புரையச் 5

சிறிய ஆகப் பெரியோன் தெரியின்
வேதியன் தொகையொடு மாவவன் மிகுதியும்
தோற்றமும் சிறப்பும் ஈற்றொடு புணரிய
மாப்பேர் ஊழியும் நீக்கமும் நிலையும்
சூக்கமொடு தூலத்துச் சூறை மாருதத்து 10

எறியது வளியின்
கொட்கப் பெயர்க்கும் குழகன் முழுவதும்
படைப்போன் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை
காப்போன் காக்கும் கடவுள், காப்பவை
காப்போன், கரப்பவை கருதாக்க 15

கருத்துடைக் கடவுள், திருத்தகும்
அறுவகைச் சமயத்து அறுவகை யோர்க்கும்
வீடுபேறாய் நின்ற விண்ணோர் பகுதி
கீடம் புரையும் கிழவோன், நாள் தொறும்
அருக்கனின் சோதி அமைத்தோன், திருத்தகு 20

மதியில் தண்மை வைத் தோன், திண்திறல்
தீயில் வெம்மை செய்தோன், பொய்தீர்
வானில் கலப்பு வைத்தோன், மேதகு
காலின் ஊக்கம் கண்டோன், நிழல் திகழ்
நீரில் இன்சுவை நிகழ்ந்தோன், வெளிப்பட 25

மண்ணில் திண்மை வைத்தோன், என்று என்று
எனைப் பல கோடி எனைப் பல பிறவும்
அனைத்து அனைத்து அவ்வயின் அடைத்தோன், அஃதான்று
முன்னோன் காண்க, முழுதோன் காண்க
தன்றேந் இல்லோன் தானே காண்க 30

ஏனம் தொல் எயிறு அணிந்தோன் காண்க
கானம் புலியுரி அரையோன் காண்க
நீற்றோன் காண்க, நினைதொறும் நினைதொறும்
ஆற்றேன் காண்க, அந்தோ கெடுவேன்
இன்னிசை வீணையில் இசைத்தோன் காண்க 35

அன்னது ஒன்று அவ் வயின் அறிந்தோன் காண்க
பரமன் காண்க, பழையோன் காண்க
பிரமன்மால் காணாப் பெரியோன் காண்க
அற்புதன் காண்க, அநேகன் காண்க
சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் காண்க 40

சித்தமும் செல்லாச் சேட்சியன் காண்க
பத்தி வலையில் படுவோன் காண்க
ஒருவன் என்றும் ஒருவன் காண்க
விரிபொழில் முழுதாய் விரிந்தோன் காண்க
அணுத்தரும் தன்மையில் ஐயோன் காண்க 45

இணைப்பு அரும் பெருமையில் ஈசன் காண்க
அரிய அதில் அரிய அரியோன் காண்க
மருவி எப்பொருளும் வளர்ப்போன் காண்க
நூல் உணர்வு உணரா நுண்ணியன் காண்க
மேலோடு கீழாய் விரிந்தோன் காண்க 50

அந்தமும் ஆதியும் அகன்றோன் காண்க
பந்தமும் வீடும் படைப்போன் காண்க
நிற்பதுஞ் செல்வதும் ஆனோன் காண்க
கற்பதும் இறுதியும் கண்டோன் காண்க
யாவரும் பெற உறும் ஈசன் காண்க 55

தேவரும் அறியாச் சிவனே காண்க
 பெண்ஆண் அலிஎனும் பெற்றியன் காண்க
 கண்ணால் யானும் கண்டேன் காண்க
 அருள்நனி சுரக்கும் அமுதே காண்க
 கருணையின் பெருமை கண்டேன் காண்க 60

புவனியல் சேவடி தீண்டினன் காண்க
 சிவன் என யானும் தேறினன் காண்க
 அவன் எனை ஆட்கொண்டு அருளினன் காண்க
 குவளைக் கண்ணி கூறன் காண்க
 அவளுந் தானும் உடனே காண்க 65

பரமா னந்தம் பழம் கட லதுவே
 கருமா முகிலில் தோன்றித்
 திருவார் பெருந்துறை வரையில் ஏறித்
 திருத்தகு மின்ஒளி திசைதிசை விரிய
 ஐம்புலம் பந்தனை வாள்அரவு இரிய 70

வெம் துயர் கோடை மாத்தலை கர்ப்ப
 நீடு எழில் தோன்றி வாள் ஒளி மிளிர்
 எம்தம் பிறவியில் கோபம் மிகுந்து
 முரசு ஏறிந்து மாப்பெருங் கருணையில் முழங்கிப்
 பூப்புரை அஞ்சலி காந்தள் காட்ட 75

எஞ்சா இன்னருள் நுண்துளி கொள்ளச்
 செஞ்சுடர் வெள்ளம் திசைதிசை தெவிட்ட வரையறக்
 கேதக் குட்டம் கையற வோங்கி
 இருமுச் சமயத்து ஒரு பேய்த் தேரினை
 நீர்நசை தரவரும் நெடுங்கண் மான்கணம் 80

தவப்பெரு வாயிடைப் பருகித் தளர்வொடும்
 அவப்பெருந் தாபம் நீங்காது அசைந்தனை
 ஆயிடை வானப் பேரியாற்று அகவயின்
 பாய்ந்து எழுந்து இன்பம் பெருஞ்சுழி கொழித்துச்
 சுழித்து எம்பந்தம் மாக் கரைபொருது அலைத்திடித்து 85

உண்பு உண்பு ஓங்கிய நாங்கள்
 இருவினை மாமரம் வேர் பறித்து எழுந்து
 உருவ அருள்நீர் ஓட்டா அருவரைச்
 சந்தின் வான்சிறை கட்டி மட்டவிழ்
 வெறிமலர்க் குளவாய் கோலி நிறையகில் 90

மாப்புக்கைக் கரைசேர் வண்டுடைக் குளத்தின்
 மீக்கொள மேல்மேல் மகிழ்தலின் நோக்கி
 அருச்சனை வயல் உள் அன்புவித்து இட்டுத்
 தொண்ட உழுவர் ஆரத் தந்த
 அண்டத்து அரும்பெறல் மேகன் வாழ்க 95

கரும்பணக் கச்சைக் கடவுள் வாழ்க
 அரும்பவர்க்கு அருளும் ஆதி வாழ்க
 அச்சம் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க
 நிச்சலும் ஈர்த்தாட் கொள்வோன் வாழ்க
 சூழ்இருள் துன்பம் துடைப்போன் வாழ்க 100

எய்தினர்க்கு ஆர்அமுது அளிப்போன் வாழ்க
 கூர்இருள் கூத்தொடு குனிப்போன் வாழ்க
 பேர்அமைத் தோளி காதலன் வாழ்க
 ஏதிலார்க்கு ஏதில்எம் இறைவன் வாழ்க
 காதலர்க்கு எய்ப்பினில் வைப்பு வாழ்க 105

நச்சு அரவு ஆட்டிய நம்பன் போற்றி
 பிச்சு எமை ஏற்றிய பெரியோன் போற்றி
 நீற்றொடு தோற்ற வல்லோன் போற்றி நாற்றிசை
 நடப்பன நடாஅய்க் கிடப்பன கிடாஅய்
 நிற்பன நிரீஇச் 110

சொல்பதம் கடந்த தொல்லோன்
 உள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும் படாஅன்
 கண்முதல் புலனாற் காட்சியும் இல்லோன்
 விண்முதல் பூதம் வெளிப்பட வகுத்தோன்
 பூவில் நாற்றம் போன்றாயர்ந் தொங்கும் 115

ஒழிவற நிறைந்து மேவிய பெருமை
 இன்று எனக்கு எளிவந்து அருளி
 அழிதரும் ஆக்கை ஒழியச்செய்த ஒண்பொருள்
 இன்றெனக் கெளிவந்து இருந்தனன் போற்றி
 அளிதரும் ஆக்கை செய்தோன் போற்றி 120

ஊற்றிருந்த துள்ளங் களிப்போன் போற்றி
 ஆற்றா இன்பம் அவர்ந்தலை போற்றி
 போற்றா ஆக்கையைப் பொறுத்தல் புகலேன்
 மரகதக் குவாஅல் மாமணிப் பிறக்கம்
 மின்ஒளி கொண்ட பொன்னொளி திகழ்த் 125

திசைமுகன் சென்று தேடினர்க்கு ஒளித்தும்
 முறையுளி ஒற்றி முயன்றவர்க்கு ஒளித்தும்
 ஒற்றுமை கொண்டு நோக்கும் உள்ளத்து
 உற்றவர் வருந்த உறைப்பவர்க்கு ஒளித்தும்
 மறைத்திரம் நோக்கி வருந்தினர்க்கு ஒளித்தும் 130

இத்தந் திரத்தில் காண்டும் என்று இருந்தோர்க்கு
 அத்தந் திரத்தில் அவ்வயின் ஒளித்தும்
 முனிவு அற நோக்கி நனிவரக் கெளவி
 ஆணைநத் தோன்றி அலியெனப் பெயர்ந்து
 வாள்நுதல் பெண்ணெ ஒளித்தும் சேண்வயின் 135

ஐம்புலன் செலவிடுத்து அருவரை தொறும்போய்த்
 துற்றவை துறந்த வெற்று உயிர் ஆக்கை
 அருந்தவர் காட்சியுள் திருந்த ஒளித்தும்
 ஒன்று உண்டில்லை யென்றறி வொளித்தும்
 பண்டே பயில்தொறும் இன்றே பயில்தொறும் 140

ஒளிகக்கும் சோரனைக் கண்டனம்
 ஆர்மின் ஆர்மின் நாண்மலர்ப் பிணையலில்
 தாள்தனை இடுமின் சுற்றுமின் சூழ்மின்
 தொடர்மின் விடேன்மின்
 பற்றுமின் என்றவர் பற்றுமுற்று ஒளித்தும் 145

தன்னேர் இல்லோன் தானே ஆன தன்மை
என் நேர் அனையோர் கேட்கவந்து இயம்பி
அறைகூவி ஆட்கொண்டருளி
மறையோர் கோலம் காட்டி அருளலும்
உலையா அன்பு என்பு உருக ஓலமிட்டு 150

அலைகடல் திரையில் ஆர்த்து ஆர்த்து ஓங்கித்
தலை தடுமாறா வீழ்ந்துபுரண் டலறிப்
பித்தரின் மயங்கி மத்தரின் மதித்து
நாட்டவர் மருளவும் கேட்டவர் வியப்பவும்
கடைக்களிறு ஏற்றாத் தடம்பெரு மதத்தின் 155

ஆற்றேன் ஆக அவயவம் சுவைதரு
கோற்றேன் கொண்டு செய்தனன்
ஏற்றார் மூதூர் எழில்நகை எரியின்
வீழ்வித்து ஆங்கு அன்று அருட்பெருந் தீயின்
அடியோம் அடிக்குடி 160

ஒருத்தரும் வழாமை யொடுக்கினன்
தடக்கையின் நெல்லிக் கனியெனக் காயினன்
சொல்லுவது அறியேன் வாழி முறையோ
தரியேன் நாயேன் தான் எனைச் செய்தது
தெரியேன் ஆஆ செத்தேன் அடியேற்கு 165

அருளியது அறியேன் பருகியும் ஆரேன்
விழுங்கியும் ஒல்ல கில்லேன்
செழுந்தண் பாற்கடல் திரைபுரை வித்து
உவர்க்கடல் நள்ளும்நீர் உள்அகம் ததும்ப
வாக்கு இறந்து அமுதம் மயிர்க்கால் தோறும் 170

தேக்கிடச் செய்தனன் கொடியேன் ஊன்தழை
குரம்பை தோறும் நாய் உடல் அகத்தே
குரம்பைகொண்டு இன்தேன் பாய்த்தி நிரம்பிய
அற்புதம் ஆன அமுத தாரைகள்
எற்புத் துளைதொறும் ஏற்றினன் உருகுவது 175

உள்ளம் கொண்டோர் உருச்செய் தாங்கு எனக்கு
அள் ஊறு ஆக்கை அமைத்தனன் ஒள்ளிய
கன்னற் கனிதேர் களிறு எனக் கடைமுறை
என்னையும் இருப்பது ஆக்கினன் என்னில்
கருணை வான்தேன் கலக்க

180

அருளொடு பரா அமுது ஆக்கினன்
பிரமன் மால் அறியாப் பெற்றி யோனே

திருச்சிற்றம்பலம்

04. போற்றித் திருஅகவல்

(தில்லையில் அருளியது - நிலைமண்டல ஆசிரியப்பா)

நான்முகன் முதலா வானவர் தொழுது எழு
 ஈர் அடியாலே மூவுகை அளந்து
 நால் திசை முனிவரும் ஐம்புலன் மலரம்
 போற்றி செய் கதிர்முடித் திருநெடுமால் அன்று
 அடிமுடி அறியும் ஆதரவு அதனில்
 கடும் முரண் ஏனம் ஆகிமுன் கலந்து
 ஏழ்தலம் உருவ இடந்து பின் எய்த்து
 ஊழி முதல்வ சயசய என்று
 வழத்தியும் காணா மலர்அடி இணைகள்
 வழத்துதற்கு எளிதாய் வார் கடல் உலகினில்

10

யானை முதலா எறும்பு ஈறாய்
 ஊனம் இல் யோனியின் உள்வினை பிழைத்தும்
 மானுடப் பிறப்பினுள் மாதா உதரத்து
 ஈனம் இல் கிருமிச் செருவினில் பிழைத்தும்
 ஒரு மதித் தான்றியின் இருமையில் பிழைத்தும்
 இருமதி விளைவின் ஒருமையில் பிழைத்தும்
 மும்மதி தன்னுள் அம்மதம் பிழைத்தும்
 ஈர் இரு திங்களில் பேர் இருள் பிழைத்தும்
 அஞ்சு திங்களில் முஞ்சுதல் பிழைத்தும்
 ஆறு திங்களில் ஊறு அலர் பிழைத்தும்

20

ஏழு திங்களில் தாழ் புவி பிழைத்தும்
 எட்டுத் திங்களில் கட்டமும் பிழைத்தும்
 ஒன்பதில் வருதரு துன்பமும் பிழைத்தும்
 தக்க தசமதி தாயொடு தான்படும்
 துக்க சாகரம் துயர் இடைப்பிழைத்தும்
 ஆண்டுகள் தோறும் அடைந்த அக்காலை

ஈண்டியும் இருத்தியும் எனைப்பல பிழைத்தும்
காலை மலமொடு கடும்பகல் பசி நிசி
வேலை நித்திரை யாத்திரை பிழைத்தும்
கரும்குழல் செவ்வாய் வெள்ளைக்க கார்மயில்

30

ஒருங்கிய சாயல் நெருங்கி உள் மதர்த்துக்
கச்சு அற நிமிர்ந்து கதிர்ந்து முன் பணைத்து
எய்த்து இடைவருந்த எழுந்து புடைபரந்து
ஈர்க்கு இடைபோகா இளமுலை மாதர்தம்
கூர்த்த நயனக் கொள்ளையில் பிழைத்தும்
பித்த உலகர் பெரும் துறைப் பரப்பினுள்
மத்தம் களிறு எனும் அவாவிடைப் பிழைத்தும்
கல்வி என்னும் பல்கடல் பிழைத்தும்
செல்வம் என்னும் அல்லலில் பிழைத்தும்
நல்குரவு என்னும் தொல்விடம் பிழைத்தும்

40

புல்வரம்பு ஆய பலதுறை பிழைத்தும்
தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் உண்டாகி
முனிவு இலாதது ஓர் பொருள் அது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சக்திகள்
வேறு வேறு தம் மாயைகள் தொடங்கின
ஆத்தம் ஆனார் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தமும்பு ஏறினர்
சுற்றம் என்னும் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி அழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
விரதமே பரம் ஆக வேதியரும்

50

சரதம் ஆகவே சாத்திரம் காட்டினர்
சமய வாதிகள் தம்தம் தங்களே
அமைவது ஆக அரற்றி மலைந்தனர்
மிண்டிய மாயா வாதம் என்னும்
சண்ட மாருதம் சுழிந்து அடித்துத் தாஅர்த்து
உலோகாய தமெனும் ஒள் திறப்பாம்பின்
கலா பேதத்த கடுவிடம் எய்தி
அதில் பெருமாயை எனைப்பல சூழவும்
தப்பாமே தாம் பிடித்தது சலியாத்
தழலது கண்ட மெழுகு அது போலத்

60

தொழுது உளம் உருகி அழுது உடல்கம்பித்து
 ஆடியும் அறியும் பாடியும் பரவியும்
 கொடியும் பேதையும் கொண்டது விடாதென
 படியே ஆகி நல் இடைஅறா அன்பின்
 பசுமரத்து ஆணி அறைந்தால் போலக்
 கசிவது பெருகிக் கடல் என மறுகி
 அகம் குழைந்து அனுகுலமாய் மெய் விதிர்ந்துச்
 சகம் பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்ப
 நாண் அது ஒழிந்து நாடவர் பழித்துரை
 புண் அது ஆகக் கோணுதல் இன்றிச்

70

சதுர் இழந்து அறிமால் கொண்டு சாரும்
 கதியது பரமா அதிசயம் ஆகக்
 கற்றா மனம் எனக் கதறியும் பதறியும்
 மற்று ஓர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது
 அருபரத்து ஒருவன் அவனியில் வந்து
 குருபரன் ஆகி அருளிய பெருமையைச்
 சிறுமை என்று இகழாதே திருவடி இணையைப்
 பிறிவினை அறியா நிழல் அது போல
 முன் பின்னாகி முனியாது அத்திசை
 என்பு நைந்து உருகி நெக்கு நெக்கு ஏங்கி

80

அன்பு எனும் ஆறு கரை அது புரள
 நன்புலன் ஒன்றி நாத என்று அரற்றி
 உரை தடுமாறி உரோமம் சிலிர்ப்ப
 கரமலர் மொட்டித்து இருதயம் மலரக்
 கண்களி கூர நுண் துளி அரும்ப
 சாயா அன்பினை நாள்தொரும் தழைப்பவர்
 தாயே ஆகி வளர்த்தனை போற்றி
 மெய் தரு வேதியன் ஆகி வினைகெடக்
 கைதரவல்ல கடவுள் போற்றி
 ஆடக மதுரை அரசே போற்றி

90

கூடல் இலங்கு குருமணி போற்றி
 தென் தில்லை மன்றினுள் ஆடி போற்றி
 இன்று எனக்கு ஆர் அழுது ஆனாய் போற்றி
 மூவா நான்மறை முதல்வா போற்றி

சேவார் வெல்கொடிச் சிவனே போற்றி
மின் ஆர் உருவ விகிர்தா போற்றி
கல் நார் உரித்த கணியே போற்றி
காவாய் கனகக் குன்றே போற்றி
ஆ ஆ எந்தனக்கு அருளாய் போற்றி
படைப்பாய் காப்பாய் துடைப்பாய் போற்கறி 100

இடரைக் களையும் எந்தாய் போற்றி
ஈச போற்றி இறைவா போற்றி
தேசப் பளிங்கின் திரளே போற்றி
அரைசே போற்றி அமுதே போற்றி
விரை சேர் சரண விகிர்தா போற்றி
வேதி போற்றி விமலா போற்றி
ஆதி போற்றி அறிவே போற்றி
கதியே போற்றி கணியே போற்றி
நதி நேர் நெஞ்சடை நம்பா போற்றி
உடையாய் போற்றி உணர்வே போற்றி 110

கடையேன் அடிமை கண்டாய் போற்றி
ஐயா போற்றி அணுவே போற்றி
சைவா போற்றி தலைவா போற்றி
குறியே போற்றி குணமே போற்றி
நெறியே போற்றி நினைவே போற்றி
வானோர்க்கு அரிய மருந்தே போற்றி
ஏனோர்க்கு எளிய இறைவா போற்றி
மூவேழ் சுற்றமும் முரண் உறு நரகு இடை
ஆழாமே அருள் அரசே போற்றி
தோழா போற்றி துணைவா போற்றி 120

வாழ்வே போற்றி என் வைப்பே போற்றி
முத்தா போற்றி முதல்வா போற்றி
அத்தா போற்றி அரனே போற்றி
உரைஉணர்வு இறந்த ஒருவ போற்றி
விரிகடல் உலகின் விளைவே போற்றி
அருமையில் எளிய அழகே போற்றி

கருமுகி லாகிய கண்ணே போற்றி
 மன்னிய திருவருள் மலையே போற்றி
 என்னையும் ஒருவ னாக்கி இருங்கழல்
 சென்னியில் வைத்த சேவக போற்றி 130

தொழுதகை துன்பந் துடைப்பாய் போற்றி
 அழிவிலா ஆனந்த வாரி போற்றி
 அழிவதும் ஆவதும் கடந்தாய் போற்றி
 முழுவதும் இறந்த முதல்வா போற்றி
 மான்நேர் நோக்கி மணாளா போற்றி
 வான்அகத்து அமரர் தாயே போற்றி
 பார்இடை ஐந்தாய்ப் பரந்தாய் போற்றி
 நீரிடை நான்காய் நிகழ்ந்தாய் போற்றி
 தீயிடை மூன்றாய்த் திகழ்ந்தாய் போற்றி
 வளியிடை இரண்டாய் மகிழ்ந்தாய் போற்றி 140

வெளியிடை ஒன்றாய் விளைந்தாய் போற்றி
 அளிபவர் உள்ளதது அமுதே போற்றி
 கனவிலும் தேவர்க்கு அரியாய் போற்றி
 நனவிலும் நாயேற்கு அருளினை போற்றி
 இடைமருது உறையும் எந்தாய் போற்றி
 சடைஇடைக் காங்கை தரித்தாய் போற்றி
 ஆஷ்டரர் அமர்ந்த அரசே போற்றி
 சீர் ஆர் திருவையாறா போற்றி
 அண்ணாமலை எம் அண்ணா போற்றி
 கண் ஆர் அமுதக் கடலே போற்றி 150

ஏகம்பத்து உறை எந்தாய் போற்றி
 பாகம் பெண் உரு ஆனாய் போற்றி
 பராய்த் துறை மேவிய பரனே போற்றி
 சிராப்பள்ளி மேவிய சிவனே போற்றி
 மற்று ஓர் பற்று இங்கு அறியோன் போற்றி
 குற்றாலத்து எம் கூத்தா போற்றி
 கோகழி மேவிய கோவே போற்றி
 ஈங்கோய் மலை எந்தாய் போற்றி
 பாங்கு ஆர் பழனத்து அழகா போற்றி
 கடம்பூர் மேவிய விடங்கா போற்றி 160

அடைந்தவர்க்கு அருளும் அப்பா போற்றி
 இத்தி தன்னின் கீழ் இருமூவர்க்கு
 அத்திக்கு அருளிய அரசே போற்றி
 தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
 என் நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி
 ஏனக் குருளைக்கு அருளினை போற்றி
 மானக் கயிலை மலையாய் போற்றி
 அருளிட வேண்டும் அம்மான் போற்றி
 இருள் கெட அருளும் இறைவா போற்றி
 தளர்ந்தேன் அடியேன் தமிழேன் போற்றி

170

களம் கொளக் கருத அருளாய் போற்றி
 அஞ்சேல் என்று இங்கு அருளாய் போற்றி
 நஞ்சே அமுதா நயந்தாய் போற்றி
 அத்தா போற்றி ஜயா போற்றி
 நித்தா போற்றி நிமலா போற்றி
 பத்தா போற்றி பவனே போற்றி
 பெரியாய் போற்றி பிரானே போற்றி
 அரியாய் போற்றி அமலா போற்றி
 மறையோர் கோல நெறியே போற்றி
 முறையோ தரியேன் முதல்வா போற்றி

180

உறவே போற்றி உயிரே போற்றி
 சிறவே போற்றி சிவமே போற்றி
 மஞ்சா போற்றி மணாளா போற்றி
 பஞ்சு ஏர் அடியான் பங்கா போற்றி
 அலந்தேன் நாயேன் அடியேன் போற்றி
 இலங்கு சுடர் எம் ஈசா போற்றி
 சுவைத்தலை மேவிய கண்ணே போற்றி
 குவைப்பதி மலிந்த கோவே போற்றி
 மலை நாடு உடைய மன்னே போற்றி
 கலை ஆர் அரிகேசரியாய் போற்றி

190

திருக்கழகக் குன்றில் செல்வா போற்றி
 பொருப்பு அமர் புவணத்து அரனே போற்றி
 அருவமும் உருவமும் ஆனாய் போற்றி
 மருவிய கருணை மலையே போற்றி

துரியமும் இறந்த சுடரே போற்றி
 தெரிவு அரிது ஆகிய தெளிவே போற்றி
 தேளா முத்தச் சுடரே போற்றி
 ஆள் ஆனவர்களுக்கு அன்பா போற்றி
 ஆரா அமுதே அருளா போற்றி
 பேர் ஆயிரம் உடைப் பெம்மான் போற்றி

200

தாளி அறுகின் தாராய் போற்றி
 நீள் ஒளி ஆகிய நிருத்தா போற்றி
 சந்தனச் சாந்தின் சுந்தர போற்றி
 சிந்தனைக்கு அரிய சிவமே போற்றி
 மந்திர மாமலை மேயாய் போற்றி
 எந்தமை உய்யக் கொள்வாய் போற்றி
 புலிமுலை புல் வாய்க்கு அருளினை போற்றி
 அலைகடல் மீ மிசை நடந்தாய் போற்றி
 கரும் குருவிக்கு அன்று அருளினை போற்றி
 இரும் புலன் புலர இசைந்தனை போற்றி

210

படி உறப் பயின்ற பாவக போற்றி
 அடியொடு நடு ஈறு ஆனாய் போற்றி
 நரகொடு சுவர்க்க நானிலம் புகாமல்
 பரகதி பாண்டியற்கு அருளினை போற்றி
 ஒழுவற நிறைந்த ஒருவ போற்றி
 செழு மலர்ச் சிவபுரத்து அரசே போற்றி
 கழு நீர் மாலைக் கடவுள் போற்றி
 தொழுவார் மையல் துணிப்பாய் போற்றி
 பிழைப்பு வாய்ப்பு ஒன்று அறியா நாயேன்
 குழைத்த சொல்மாலை கொண்டருள் போற்றி

220

புரம்பல் எரித்த புராண போற்றி
 பரம் பரம் சோதிப் பரனே போற்றி
 போற்றி போற்றி புயங்கப் பெருமான்
 போற்றி போற்றி புராண காரண
 போற்றி போற்றி சய சய போற்றி

225

திருச்சிற்றம்பலம்

05. திருச்சதகம் (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

1. மெய் உணர்தல் (கட்டளைக் கலித்துறை)

மெய்தான் அரும்பி விதிர் விதிர்ந்து உன் விரை ஆர் சுழற்கு என்
கைதான் தலை வைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பி உள்ளம்
பொய்தான் தவிர்ந்து உன்னைப் போற்றி சய சய போற்றி என்னும்
கைதான் நெகிழ விடேன் உடையாய் என்னைக் கண்டு கொள்ளே. 5

கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு குடிசெடினும்
நள்ளேன் நினைது அடியாரொடு அல்லால் நரகம் புகினும்
எள்ளேன் திருஅருளாலே இருக்கப் பெறின் இறைவா
உள்ளேன் பிற தெய்வம் உன்னை அல்லாது எங்கள் உத்தமனே. 6

உத்தமன் அத்தன் உடையான் அடியே நினைந்து உருகி
மத்த மனத்தொடு மால் இவன் என்ன மனம் நினைவில்
ஒத்தன ஒத்தன சொல்லிட ஊஷைநர் திரிந்து எவரும்
தம் தம் மனத்தன பேச எஞ்சான்று கொல் சாவதுவே. 7

சாவ முன் நாள் தக்கன் வேள்வித் தகர் தின்று நஞ்சம் அஞ்சி
ஆவ எந்தாய் என்று அவிதா இடும் நம்மவர் அவரே
மூவர் என்றே எம்பிரானொடும் எண்ணி விண் ஆண்டு மண்மேல்
தேவர் என்றே இறுமாந்து என்ன பாவம் திரதவரே. 8

தவமே புரிந்திலன் தண்மலர் இட்டுமுட்டாது இறைஞ்சேன்
அவமே பிறந்த அருவினையேன் உனக்கு அன்பர் உள்ளாம்
சிவமே பெறும் திரு எய்திற்றிலேன் நின் திருவடிக்கு ஆம்
பவமே அருளு கண்டாய் அடியேற்கு எம்பரம்பரனே. 9

பரந்து பல் ஆய்மலர் இட்டு முட்டாது அடியே இறைஞ்சி
இரந்த எல்லாம் எமக்கே பெறலாம் என்னும் அன்பர் உள்ளம்
கரந்து நில்லாக் கள்வனே நின்தன் வார்சுழற்கு அன்பு எனக்கும்
நிரந்தரமாய் அருளாய் நின்னை ஏத்த முழுவதுமே. 10

முழுவதும் கண்டவனைப் படைத்தான் முடிசாய்ந்து முன்னாள்
செழு மலர் கொண்டு எங்கும் தேட அப்பாலை இப்பால் எம்பிரான்
கமுதொடு காட்டிடை நாடகம் ஆடிக் கதி இலியாய்
உழுவையின் தோல் உடுத்து உன் மத்தம் மேல் கொண்டு உழிதருமே. 11

உழிதரு காலும் கனலும் புனலொடு மண்ணுவிண்ணும்
இழிதரு காலமெக் காலம் வருவது வந்ததற்பின்
உழிதரு காலத்த உன்னடி யேன்செய்த வல்வினையக்
கழிதரு காலமு மாயவை காத்தெம்மைக் காப்பேவனே. 12

பவனெம் பிரான்பளி மாமதிக் கண்ணிவிண் ணோர்பெருமான்
சிவனெம் பிரான்என்னை ஆண்டுகொண்டான் என் சிறுமைகண்டும்
அவனெம் பிரானென்ன நானடி யேனென்ன இப்பரிசே
புவனெம் பிரான்தெரி யும்பரிசாவ தியம்புகவே. 13

புகவே தகேன்உனக் கன்பருள் யானென்பொல் லாமணியே
தகவே யெனையுனக் காட்கொண்ட தன்மையெப் புன்மையரை
மிகவே உயர்த்திவிண் ணோரைப் பணித்திஅண் ணாவமுதே
நகவே தகும்எம் பிரானென்னை நீசெய்த நாடகமே. 14

2. அறிவுறுத்தல் (தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

நாடகத்தால் உன் அடியார் போல் நடித்து நான் நடுவே
வீடு அகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்
ஆடகம் சீர் மணிக்குன்றே இடை அறா அன்பு உனக்கு என்
ஊடு அகத் தேநின்று உருகத் தந்தருள் எம் உடையானே. 15

யான் ஏதும் பிறப்பு அஞ்சேன் இறப்பு அதனுக்கு என கடவேன்
வான் ஏயும் பெறல் வேண்டேன் மண் ஆள்வான் மதித்தும் இரேன்
தேன்ஏயும் மலர்க்கொன்றைச் சிவனே எம்பெருமான்எம்
மானே உன் அருள் பெறும் நாள் என்று என்றே வருந்துவனே. 16

வருந்துவன்நின் மலர்ப்பாதம் அவைகாண்பான் நாய்அடியேன்
இருந்து நலம் மலர் புனையேன் ஏத்தேன் நாத்தழம்பு ஏறப்
பொருந்திய பொன் சிலை குனித்தாய் அருள் அமுதம் புரியாயேல்
வருந்துவன் அத்தமியேன் மற்று என்னேநான் ஆமாறே. 17

ஆம்ஆறுஉன் திருவடிக்கே அகம்குழையேன் அன்பு உருகேன்
புமாலை புனைந்து ஏத்தேன் புகழ்ந்து உரையேன் புத்தேளிர்க்
கோமான் நின் திருக்கோயில் தூகேன் மெழுகேன் கூத்து ஆடேன்
சாம் ஆறே விரைக்கின்றேன் சதுராலே சார்வோனே. 18

வானாகி மண்ணாகி வளிஆகி ஒளிஆகி
ஊனாகி உயிராகி உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்
கோனாகி யான் எனது என்று அவரவரைக் கூத்தாட்டு
வானாகி நின்றாயை என் சொல்லி வாழ்த்துவனே. 19

வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான் மனம் நின்பால்
தாழ்த்துவதும் தாம் உயர்ந்து தம்மை எல்லாம் தொழு வேண்டிக்
கூழ்த்த மதுகரம் முரலும் தாரோயை நாய் அடியேன்
பாழ்த்த பிறப்பு அறுத்திடுவான் யானும் உன்னைப் பரவுவனே. 20

பரவுவார் இமையோர்கள் பாடுவன நால்வேதம்
குரவுவார் குழல் மடவாள் கூறு உடையாள் ஒரு பாகம்
விரவுவார் மெய் அன்பின் அடியார்கள் மேன்மேல் உன்
அரவுவார் கழல் இணைகள் காண்பாரோ அரியானே. 21

அரியானே யாவரக்கும் அம்பரவா அம்பலத்து எம்
பெரியானே சிறியேனை ஆட்கொண்ட பெய்கழல் கீழ்
விரைஆர்ந்த மலர்தாவேன் வியந்து அறறேன் நயந்துஉருகேன்
தரியேன் நான் ஆம்ஆறுஎன் சாவேன் நான் சாவேனே. 22

வேனில் வேள் மலர்க்கணைக்கும் வெள் நகை செவ்வாய்க்கரிய
பானல் ஆர் கண்ணியர்க்கும் பதைத்து உருகும் பாழ் நெஞ்சே
ஊன் எனாம் நின்று உருகப் புகுந்து ஆண்டான் இன்றுபோய்
வான் உள்ளான் காணாய் நீ மாளா வாழ்கின்றாயே. 23

வாழ்கின்றாய் வாழாத நெஞ்சமே வல்வினைப்பட்டு
ஆழ்கின்றாய் ஆழாமல் காப்பானை ஏத்தாதே
கூழ்கின்றாய் கேடு உனக்குச் சொல்கின்றேன் பக்காலும்
வீழ்கின்றாய் நீ அவலைக் கடல் ஆய வெள்ளத்தே. 24

3. சுட்டறுத்தல் (எண் சீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

வெள்ளம் தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
 பெருமானே எனக்கேட்டு வெட்ட நெஞ்சாய்
 பள்ளம் தாழ் உறு புனலில் கீழ் மேல் ஆகப்
 பதைத்து உருகும் அவ நிற்க என்னை ஆண்டாய்க்கு
 உள்ளம்தான் நின்று உச்சி அளவும் நெஞ்சாய்
 உருகாதால் உடம்பு எல்லாம் கண்ணாய் அண்ணா
 வெள்ளம்தான் பாயாதால் நெஞ்சம் கல் ஆம்
 கண் இணையும் மரம் ஆம் தீ வினையினேற்கே. 25

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று
 போதுநான் வினைக் கேடன் என்பாய் போல
 இனையன் நான் என்று உன்னை அறிவித்து என்னை
 ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆனாய்க்கு இரும்பின் பாவை
 அனைய நான் பாடேன் நின்று ஆடேன் அந்தோ
 அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவி சோரேன்
 முனைவனே முறையோ நான் ஆனவாறு
 முடிவு அறியேன் முதல் அந்தம் ஆயினானே? 26

ஆயநான் மறையனும் நீயே ஆதல்
 அறிந்து யான் யாவரினும் கடையேன் ஆய
 நாயினேன் ஆதலையும் நோக்கிக் கண்டும்
 நாதனே நான் உனக்கு ஓர் அன்பன் என்பேன்
 ஆயினேன் ஆதலால் ஆண்டு கொண்டாய்
 அடியார் தாம் இல்லையே அன்றி மற்று ஓர்
 பேயனேன் இதுதான் நிற்பெருமை அன்றே
 எம்பெருமான் என் சொல்லிப் பேசுகேனே. 27

பேசின் தாம் ஈசனே எந்தாய் எந்தை
 பெருமானே என்று என்றே பேசிப் பேசிப்
 பூசின்தான் திருமேனி நிறைப் பூசி
 போற்றி எம்பெருமானே என்று பின்றா
 நேசத்தால் பிறப்பு இறப்பைக் கடந்தார் தம்மை
 ஆண்டானே அவா வெள்ளம் கள்வனேனை
 மாசு அற்ற மணிக்குன்றே எந்தாய் அந்தோ
 என்னை நீ ஆட்கொண்ட வண்ணம் தானே. 28

வண்ணம்தான் சேயது அன்று வெளிதே அன்று
 அநேகன் ஏகன் அணு அணுவில் இறந்தாய் என்று அங்கு
 எண்ணம்தான் தடுமாறி இமையோர் கூட்டம்
 எய்துமாறு அறியாத எந்தாய் உன் தன்
 வண்ணம்தான் அது காட்டி வடிவு காட்டி
 மலர்க்கிழல்கள் அவைகாட்டி வழி அற்றேனைத்
 திண்ணம்தான் பிறவாமல் காத்து ஆட்கொண்டாய்
 எம்பெருமான் என் சொல்லிச் சிந்துக்கேளே. 29

சிந்தனை நின்தனக்கு ஆக்கி நாயினேன் தன்
 கண் இனை நின் திருப்பாதப் போதுக்கு ஆக்கி
 வந்தனையும் அம்மலர்க்கே ஆக்கி வாக்கு உன்
 மணிவார்த்தைக்கு ஆக்கி ஐம்புலன்கள் ஆற
 வந்தனை ஆட்கொண்டு உள்ளே புகுந்து விச்சை
 மால் அமுதப் பெரும் கடலே மலையே உன்னைத்
 தந்தனை செந் தாமரைக்காடு அனைய மேனித்
 தனிச்சுடரே இரண்டுமிலி இத்தனிய நேற்கே. 30

தனியேனன் பெரும் பிறவிப் பௌவத்து எவ்வம்
 தடம் திரையால் எற்றுண்டு பற்று ஒன்று இன்றிக்
 கனியைநேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால்
 கலக்குண்டு காம வான் சுறவின் வாய்ப்பட்டு
 இனி என்னே உய்யும் ஆற என்று என்று எண்ணி
 அஞ்சு எழுத்தின் பணை பிடித்துக் கிடக்கின்றேனை
 முனைவனே முதல் அந்தம் இல்லா மல்ற
 கரைகாட்டி ஆட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே. 31

கேட்டு ஆரும் அறியாதான் கேடு ஒன்று இல்லான்
 கிளை இலான் கேளாதே எல்லாம் கேட்டான்
 நாட்டார்கள் விழித்திருப்ப ஞாலத்து உள்ளே
 நாயினுக்கு தவிசு இட்டு நாயினேற்கே
 காட்டாதன எல்லாம் காட்டிப் பின்னும்
 கேளாதான எல்லாம் கேட்பித்து என்னை
 மீட்டேயும் பிறவாமல் காத்து ஆட்கொண்டான்
 எம்பெருமான் செய்திட்ட விச்சைதானே. 32

விச்சைதான் இது ஒப்பது உண்டோ கேட்கின்
 மிகுகாதல் அடியார்தம் அடியன் ஆக்கி
 அச்சம் தீர்த்து ஆட்கொண்டான் அமுதம் ஊறி
 அகம் நெகவே புகுந்து ஆண்டான் அன்பு கூர்
 அச்சன் ஆண் பெண் அலி ஆகாசம் ஆகி
 ஆர் அழல் ஆய் அந்தம் ஆய் அப்பால் நின்ற
 செச்சை மலர் புரையும் மேனி எங்கள்
 சிவபெருமான் எம்பெருமான் தேவா கோவே. 33

தேவர்க்கோ அறியாத தேவ தேவன்
 செழும் பொழில்கள் பயந்து காத்து அழிக்கும் மற்றை
 மூவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
 மூதாதை மாது ஆளும் பாகத்து எந்தை
 யாவர் கோன் என்னையும் வந்து ஆண்டு கொண்டான்
 யாம் ஆர்க்கும் குடி அல்லோம் யாதும் அஞ்சோம்
 மேவினோம் அவன் அடியார் அடியரோடும்
 மேன்மேலும் குடைந்து ஆடி ஆடுவோமே. 34

4. ஆத்ம சுத்தி (அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

ஆடுகின்றிலை கூத்து உடையான் கழற்கு அன்பு இலை என்புஉருகிப்
 பாடுகின்றிலை பதைப்பதும் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்
 சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதும் இலை துணை இலி பிணை நெஞ்சே
 தேடிகின்றிலை தெருவுதோறு அலறிலை செய்வதொன்று அறியேனே? 35

அறிவு இலாத எனைப்புருந்து ஆண்டு கொண்டு அறிவதை அருளிமேல்
 நெறிஎலாம் புலம் ஆக்கிய எந்தையைப் பந்தனை அறுப் பாணைப்
 பிறிவு இலாத இன் அருள் கண் பெற்றிருந்தும் மாறி ஆடுதி பிணை நெஞ்சே
 கிறி எலாம் மிகக் கீழ்ப்படுத்தாய் கெடுத்தாய் என்னைக் கெடுமாறே. 36

மாறிநின்று எனைக் கெடக் கிடந்தனையை எம் மிதி இலிமட நெஞ்சே
 தேறுகின்றிலம் இனி உணைச் சிக்கனெக் சிவன் அவன் திரங் கோள் மேல்
 நீறு நின்றது கண்டனை ஆயினும் நெக்கிலை இக்காயம்
 கீறு நின்றிலை கெடுவது உன் பரிசு இது கேட்கவும் கில்லேனே. 37

கிற்றவா மனமே கெடுவாய் உடையான் அடி நாயேனை
 விற்று எலாம் மிக ஆள்வதற்கு உரியவன் விரைமலர் திருப் பாதம்
 முற்று இலா இளந்தளிர் பிரிந்திருந்து நீ உண்டன எல்லாம்
 அற்றவாறும் நின் அறிவும் நின்பெருமையும் அளவு அறுக்கில்லேனே. 38

அளவு அறுப்பதற்கு அரியவன் இமையவர்க்கு அடியவர்க்கு எளியான் நம்
 களவு அறுத்து நின்று ஆண்டமை கருத்தினுள் கசிந்து உணர்ந்து இருந்தேயும்
 உள கறுத்து உனை நினைந்து உளம் பெரும் களன் செய்ததும் இலை நெஞ்சே
 பளகு அறுத்து அடையான் கழல் பணிந்திலை பரகதி புகுவானே. 39

புகுவ தாவதும் போதர வில்லதும் பொன்னகர் புகப்போதற்
 குகுவ தாவதும் எந்தையெய் பிரானென்னை யாண்டவன் சுழற்கன்பு
 நெகுவ தாவதும் நித்தனும் அமுதொடு தேனொடு பால்கட்டி
 மிகுவ தாவதும் இன்றெனின் மற்றிதற் கென்செய்கேன் வினையேனே. 40

வினையென் போலுடை யார்பிற ராருடை யானடி நாயேனைத்
 திசையின் பாகமும் பிரிவது திருக்குறிப் பன்றுமற் றதணாவே
 முனைவன் பாதநன் மலர்பிரிந் திருந்தும்நான்முட்டிலேன் தலைகீறேன்
 இனையன் பாவனை யிரும்புகல் மனஞ்செவி யின்னதென் றறியேனே. 41

ஏனை யாவரும் எய்திட லுற்றமற் றின்ன தென் றறியாத
 தேனை ஆன்நெயைக் கரும்பின் இன் தேறலைச் சிவனையென் சிவலோகக்
 கோனை மான்அன நோக்கிதன் கூறனைக் குறுகிலேன் நெடுங்காலம்
 ஊனை யானிருந் தோம்புகின் றேன்கெடு வேனுயி ரோயாதே. 42

ஓய்வி லாதன உவமனில் இறந்தன ஒண்மலர்த் தாள்தந்து
 நாயி லாகிய குலத்தினுங் கடைப்படும் என்னைநன் னெறிகாட்டித்
 தாயி லாகிய இன்னருள் புரிந்தஎன் தலைவனை நனிகாணென்
 தீயில் வீழ்கிலேன் திண்வரை உருள்கிலேன் செழுங்கடல் புகுவேனே. 43

வேனில் வேள்கனை கிழித்திட மதிகெடும் அதுதனை நினையாதே
 மான்நி லாவிய நோக்கியர் படிநிலை மத்திடு தயிராகித்
 தேன்நி லாவிய திருவருள் புரிந்தவென் சீவனகர் புகப்போகேன்
 ஊனில் ஆவியை ஓம்புதற் பொருட்டினும் உண்டுநீத் திருந்தேனே. 44

5. கைம்மாறு கொடுத்தல் (கலிவிருத்தம்)

இருகை யானையை ஒத்திருந் தென்னுளக்
கருவை யான்கண்டி லேன் கண்ட தெவ்வமே
வருக வென்று பணித்தனை வானுளோர்க்கு
ஒருவ னேகிற்றி லேன்கிற்பன் உண்ணவே. 45

உண்டோ ர் ஒண்பொரு ளென்றுணர் வாரக்கெலாம்
பெண்டிர் ஆண்அலி யென்றறி யொண்கிளை
தொண்ட னேற்குள்ள வாவந்து தோன்றினாய்
கண்டுங் கண்டிலேன் என்னகண் மாயமே. 46

மேலை வானவ ரும்மறி யாததோர்
கோல மேயெனை ஆட்கொண்ட கூத்தனே
ஞால மேவிசும் பேயிவை வந்துபோம்
கால மேயுளை யென்றுகொல் காண்பதே. 47

காண லாம்பர மேகட் கிறந்ததோர்
வாணி லாப் பொரு ளேயிங்கொர் பார்ப்பெனப்
பாண ளேன்பழிற் றாக்கையை விட்டுனைப்
பூணு மாற்றி யேன் புலன் போற்றியே. 48

போற்றி யென்றும் புரண்டும் புகழ்ந்தும்நின்று
ஆற்றன் மிக்கஅன் பாலழைக் கின்றிலேன்
ஏற்று வந்தெதிர் தாமரைத் தாளுறுங்
கூற்ற மன்னதொர் கொள்கையென் கொள்கையே. 49

கொள்ளுங் கில்லெனை யன்பரிற் கூய்ப்பணி
கள்ளும் வண்டும் அறாமலர்க் கொன்றையான்
நள்ளுங் கீழ்ளும் மேலுளும் யாவுளும்
எள்ளும் எண்ணெயும் போல்தின்ற எந்தையே. 50

எந்தை யாயெம் பிரான்மற்றும் யாவர்க்குந்
தந்தை தாய்தம் பிரான்தனைக் கஃதிலான்
முந்தி யென்னுள் புருந்தனை யாவருஞ்
சிந்தை யானும் அறிவருஞ் செல்வனே. 51

செல்வம் நல்குர வின்றிவிண் ணோர்புழுப்
புல்வரம் பின்றி யார்க்கும் அரும்பொருள்
எல்லை யில்கழல் கண்டும் பிரிந்தனன்
கல்வ கைமனத் தேன்பட்ட கட்டமே. 52

கட்டறுத்தெனை யாண்டுகண் ணாரநீறு
இட்ட அன்பரொ டியாவருங் காணவே
பட்டி மண்டபம் ஏற்றினை ஏற்றினை
எட்டி னோடிரண் டும் அறி யேனையே. 53

அறிவ னேயமு தேஅடி நாயினேன்
அறிவ னாகக் கொண்டோ எனை ஆண்டது
அறிவி லாமையன் நேகண்ட தாண்டநாள்
அறிவ னோவல்ல னோஅரு வீசனே. 54

6. அநுபோகசுத்தி (அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

ஈசனேயென் எம்மானே யெந்தை பெருமான் என்பிறவி
நாசனே நான் யாதுமென் றல்லாப் பொல்லா நாயான
நீசனேனை ஆண்டாய்க்கு நினைக்க மாட்டேன் கண்டாயே
தேசனேஅம் பலவனே செய்வ தொன்றும் அறியேனே. 55

செய்வ தறியாச் சிறுநாயேன் செம்பொற் பாத மலர்காணாப்
பொய்யார் பெறும்பே றத்தனையும் பெறுதற் குரியேன் பொய்யிலா
மெய்யர் வெறியார் மலர்ப்பாதம் மேவக் கண்டுங் கேட்டிருந்தும்
பொய்ய னேன்நான் உண்டுடுத்திங் கிருப்ப தானேன் போரேறே. 56

போரேறேநின் பொன்னகர்வாய் நீபோந்தருளி இருள்நீக்கி
வாரே றிளமென் முலையாளே டூன்வந் தருள அருள்பெற்ற
சீரே றடியார் நிற்பாதஞ் சேரக் கண்டுங் கண்கெட்ட
ஊரே றாயிங் குழல்வேணே கொடியான் உயிர்தான் உளவாதே. 57

உலவாக் காலந் தவமெய்தி உறுப்பும் வெறுத்திங் குனைக்காண்பான்
பலமா முனிவர் நனிவாடப் பாவி யேனைப் பணிக்கொண்டாய்
மலமாக் குரம்பை யிதுமாய்க்க மாட்டேன் மணியே உனைக்காண்பான்
அலவா நிற்கும் அன்பிலேன் என்கொண்டெழுகேன் எம்மானே. 58

மானேர் நோக்கி உமையாள் பங்கா வந்திங் காட்கொண்ட
 தேனே அமுதே கரும்பின் தெளிவே சிவனே தென்தில்லைக்
 கோனே உன்தன் திருக்குறிப்புக் கூடு வார்நின் கழல்கூட
 ஊனார் புழக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்ப தானேன் உடையானே. 59

உடையா னேநின்றனையுள்கி உள்ளம் உருகும் பெருங்காதல்
 உடையா ருடையாய் நிற்பாதஞ் சேரக் கண்டிங் கூர்நாயிற்
 கடையா னேன்றெஞ் சுருகாதேன் கல்லா மனந்தேன் கசியாதேன்
 முடையா புழக்கூ டிதுகாத்திங் கிருப்ப தாக் முடித்தாயே. 60

முடித்த வாறும் என்றைக்கே தக்க தேமுன் னடியாரைப்
 பிடித்த வாறுஞ் சோராமற் சோர னேனிங் கொருத்தியாய்
 துடித்த வாறுங் துகிலிறையே சோர்ந்த வாறும் முகங்குறுவேர்
 பொடித்த வாறு மிவைபுணர்ந்து கேடென்றனக்கே சூழ்ந்தேனே. 61

தேனைப் பாலைக் கன்னலின் தெளியை ஒளியைத் தெளிந்தார்தம்
 ஊனை உருக்கும் உடையானை உம்ப ரானை வம்பனென்
 தானின் னடியேன் நீயென்னை ஆண்டா யென்றால் அடியேற்குத்
 தானுஞ் சிரித்தே யருளலாந் தன்மை யாமென் தன்மையே. 62

தன்மை பிறரா லறியாத தலைவா பொல்லா நாயன
 புன்மை யேனை ஆண்டையா புறமே போக விடுவாயோ
 என்மை நோக்கு வார்யாரே என்நான் செய்கேன் எம்பெருமான்
 பொன்னே திகழந் திருமேனி எந்தா யெங்கும் புகுவேனே. 63

புகுவே னெனதே நிற்பாதம் போற்றும் அடியா ருள்நின்று
 நகுவேன் பண்டு தோணோக்கி நாண மில்லா நாயினென்
 நெடுமன் பில்லை நினைக்காண நீயாண்டருள் அடியேனுந்
 தகுவ னேயென் தன்மையே எந்தாய் அந்தோ தரியேனே. 64

7. காருணியத்து இரங்கல் (அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

தரிக்கிலேன் காய வாழ்க்கை சங்கரா போற்றி வான
 விருத்தனே போற்றி எங்கள் விடலையே போற்றி ஒப்பில்
 ஒருத்தனே போற்றி உம்பர் தம்பிரான் போற்றி தில்லை
 நிருத்தனே போற்றி எங்கள் நின்மலா போற்றி போற்றி. 65

போற்றியோ நமச்சி வாய புயங்களே மயங்கு கின்றேன்
 போற்றியோ நமச்சி சாய புகலிடம் பிறிதொன் றில்லை
 போற்றியோ நமச்சி வாய புறமெனப் போக்கில் கண்டாய்
 போற்றியோ நமச்சி வாய சயசய போற்றி போற்றி. 66

போற்றியென் போலும் பொய்யர் தம்மைஆட் கொள்ளும் வள்ளல்
 போற்றினின் பாதம் போற்றி நாதனே போற்றி போற்றி
 போற்றி நின் கருணை வெள்ளம் புதுமதுப் புவனம் நீர்தீக்
 காற்றிய மானன் வானம் இருசுடர்க் கடவுளானே. 67

கடவுளே போற்றி யென்னைக் கண்டுகொண் டருளு போற்றி
 விடவுளே உருக்கி யென்னை ஆண்டிட வேண்டும் போற்றி
 உடலிது களைந்திட் டொல்லை உம்பர்தந் தருளு போற்றி
 சடையுளே கங்கை வைத்த சங்கரா போற்றி போற்றி. 68

சங்கரா போற்றி மற்றோர் சரணிலேன் போற்றி கோலப்
 பொங்கரா அங்குற் செவ்வாய் வெண்ணைக் கரிய வாட்கண்
 மங்கையோர் பங்க போற்றி மால்விடை யூர்தி போற்றி
 இங்கிவ்வாழ் வாற்ற கில்லேன் எம்பிரான் இழித்திட்டேனே. 69

இழித்தனன் என்னை யானே எம்பிரான் போற்றி போற்றி
 பழித்தனன் உன்னை என்னை ஆளுடைப் பாதம் போற்றி
 பிழைத்தவை பொறுக்கை எல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி
 ஒழித்திடில் வாழ்வு போற்றி உம்பர்நாட டெம்பி ரானே. 70

எம்பிரான் போற்றி வானத் தவரவர் ஏறு போற்றி
 கொம்பரார் மருங்குல் மங்கை கூறவெண் ணீற போற்றி
 செம்பிரான் போற்றி தில்லைத் திருச்சிறறம் பலவ போற்றி
 உம்பரா போற்றி என்னை ஆளுடை ஒருவ போற்றி. 71

ஒருவனே போற்றி ஒப்பில் அப்பனே போற்றி வானோர்
 குருவனே போற்றி எங்கள் கோமளக் கொழுந்து போற்றி
 வருவவென் றென்னை நிற்பால் வாங்கிட வேண்டும் போற்றி
 தருகநின் பாதம் போற்றி தமிழனேன் தீர்த்தே. 72

தீர்ந்தஅன் பாய அன்பர்க் கவரினும் அன்ப போற்றி
 பேர்ந்துமென் பொய்மை யாட்கொண்டருளும் பெருமை போற்றி
 வார்ந்தநஞ் சயின்று வானோர்க் கமுதமா வள்ளல் போற்றி
 ஆர்ந்தநின் பாதம் நாயேற் கருளிட வேண்டும் போற்றி. 73

போற்றிப் புவனம் நீர்தீர் காலொடு வான மானாய்
 போற்றியெவ் வயிரக்குந் தோற்றம் ஆகிநீ தோற்ற மில்லாய்
 போற்றியெவ் லாவுயிரக்கும் ஈறாய் நின்மை யானாய்
 போற்றியைம் புலன்கள் நின்னைப் புணர்கிலாய் புணர்க்கை யானே. 74

8. ஆனந்தத்து அமுத்தல் (எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

புணர்ப்பது ஓக்க எந்தை என்னை ஆண்டு புண நோக்கினாய்
 புணர்ப்பது அன்று இது என்றபோது நின்னொடு என்னொடு என்இது ஆம்
 புணர்ப்பது ஆக அன்று இது ஆக அன்பு நின்கழல் கணே
 புணர்ப்பது அது ஆக அம் கனாள் புங்கம் ஆன போகமே. 75

போகம் வேண்டி வேண்டிலேன் புரந்தரஆதி இன்பமும்
 ஏகநின் கழல் இணை அலாது இலேன் எம்பிரான்
 ஆகம் விண்டு கம்பம் வந்து குஞ்சி அஞ்சலிக் கணே
 ஆக என் கை கண்கள் தாரை ஆறு அது ஆக ஐயனே. 76

ஐய நின்னது அல்லது இல்லை மற்று ஓர் பற்று வஞ்சனேன்
 பொய் கலந்தது அல்லது இல்லை பொய்மையேன் என்பிரான்
 மை கலந்த கண்ணி பாங்க வந்து நின் கழல் கணே
 மெய் கலந்த அன்பர் அன்பு எனக்கும் ஆகவேண்டுமே. 77

வேண்டும் நின் கழல் கண் அன்பு பொய்மை தீர்த்து மெய்மையே
 ஆண்டு கொண்டு நாயினேனை ஆவ என்று அருளு நீ
 புண்டு கொண்டு அடியனேனும் போற்றி போற்றி என்றும் என்றும்
 மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து மன்ன நின் வணங்கவே. 78

வணங்கும் நின்னை மண்ணும் விண்ணும் வேதம் நான்கும் ஓலம் இட்டு
 உணங்கும் நின்னை எய்தல் உற்று மற்று ஓர் உண்மை இன்மையின்
 வணங்கியாம் விடேங்கள் என்ன வந்து நின்று அருளுதற்கு
 இணங்கு கொங்கை மாங்கை பாங்க என் கொலோ நினைப்பதே. 79

நினைப்பது ஆக சிந்தை செல்லும் எல்லை ஆய வாக்கினால்
 தினைத் தனையும் ஆவது இல்லை சொல்லல் ஆவ கேட்பவே
 அனைத்து உலகும் ஆய நின்னை ஐம்புலன்கள் காண்கிலா
 எனைத்து எனைத்து அது எப்புறத்து அது எந்தை பாதம் எய்தவே. 80

எய்தல் ஆவது என்று நின்னை எம்பிரான் இவ்வஞ்சனேற்கு
 உய்தல் ஆவது உன் கண் அன்றி மற்று ஓர் உண்மை இன்மையில்
 பைதல் ஆவது என்று பாதுகாத்து இரங்கு பாவியேற்கு
 ஈது அல்லாது நின்கண் ஒன்றும் வண்ணம் இல்லை ஈசனே. 81

ஈசனே நீ அல்லது இல்லை இங்கும் அங்கும் என்பதும்
 பேசினேன் ஓர் பேதம் இன்மை பேதையேன் என் எம்பிரான்
 நீசனேனை ஆண்டுகொண்ட நின்மலா ஓர் நின் அலால்
 தேசனே ஓர் தேவர் உண்மை சிந்தியாது சிந்தையே. 82

சிந்தை செய்கை கேள்வி வாக்குச் சீர் இல் ஐம்புலன்களால்
 முந்தை ஆன காலம் நின்னை எய்திடாத மூர்க்கனேன்
 வெந்து ஐயா விழுந்திலேன் என் உள்ளம் வெள்கி விண்டிலேன்
 எந்தை ஆய நின்னை இன்னம் எய்தல் உற்று இருப்பனே. 83

இருப்பு நெஞ்சம் வஞ்சனேனை ஆண்டு கொண்ட நின்னதாள்
 கருப்பமுட்டு வாய் மடுத்து எனைக் கலந்து போகவும்
 நெருப்பும் உண்டு யானும் உண்டு இருந்தது உண்டது ஆயினும்
 விருப்பும் உண்டு நின்கண் என்கண் என்பது என்ன விச்சையே. 84

9. ஆனந்த பரவாசம் (கலிநிலைத்துறை)

விச்சக் கேடு பொய்க்கு ஆகாது என்று இங்கு இனை வைத்தாய்
 இச்சைக்கு ஆனார் எல்லாரும் வந்து உன்தாள் சேர்ந்தார்
 அச்சத்தாலே ஆழ்ந்திடுகின்றேன் ஆஷ்நூர் எம்
 மிச்சைத் தேவா என் நான் செய்தேன் பேசாயே. 85

பேசப்பட்டேன் நின் அடியாரில் திருநீறே
 பூசப்பட்டேன் பூதரால் உன் அடியான் என்று
 ஏசப்பட்டேன் இனிப்படுகின்றது அமையாதால்
 ஆசைப்பட்டேன் ஆட்பட்டேன் உன் அடியேனே. 86

அடியேன் அல்லேன் கொல்லோ தானெனை ஆட்கொண்டு இலை கொல்லோ
 அடியார் ஆனார் எல்லாரும் வந்து உன்தாள் சேர்ந்தார்
 செடிசேர் உடலம் இது நீக்கமாட்டேன் எங்கள் சிவலோகா
 கடியேன் உன்னைக் கண்ணாரக் காணுமாறு காணேனே. 87

காணுமாறு காணேன் உன்னை அந்நாள் கண்டேனும்
 பாணே பேசி என் தன்னைப் படுத்தது என்ன பரஞ்சோதி
 ஆணே பெண்ணே ஆர் அமுதே அத்தா செத்தே போயினேன்
 ஏண் நாண் இல்லா நாயினேன் என்கொண்டு எழுகேன் எம்மானே. 88

மான் நேர் நோக்கி உமையாள் பங்கா மறை ஈறு அறியா மறையானே
 தேனே அமுதே சிந்தைக்கு அரியாய் சிறியேன் பிழை பொறுக்கும்
 கோனே சிறிதே கொடுமை பறைந்தேன் சிவம் மாநகர் குறுகப்
 போனார் அடியார் யானும் பொய்யும் புறமே போந்தோமே. 89

புறமே போந்தோம் பொய்யும் யானும் மெய் அன்பு
 பெறவே வல்லேன் அல்லா வண்ணம் பெற்றேன் யான்
 அறவே நின்னைச் சேர்ந்த அடியார் மற்று ஒன்று அறியாதார்
 சிறவே செய்து வழிவந்து சிவனே நின்தான் சேர்ந்தாரே. 90

தாராய் உடையாய் அடியேற்கு உன்தான் இணை அன்பு
 போரா உலகம் புக்கார் அடியார் புறமே போந்தேன் யான்
 ஊர் ஆ மிலைக்கக் குருட்டு ஆமிலைத்து இங்கு உன்தான் இணை அன்புக்கு
 ஆராய் அடியேன் அயலே மயல் கொண்டு அழுகேனே. 91

அழுகேன் நின்னால் அன்பாம் மனம் ஆய் அழல் சேர்ந்த
 மெழுகே அன்னார் மின்ஆர் பொன் ஆர் கழல் கண்டு
 தொழுதே உன்னைத் தொடர்ந்தாரோடும் தொடராதே
 பழுதே பிறந்தேன் என் கொண்டு உன்னைப் பணிகேனே. 92

பணிவார் பிணி தீர்ந்து அருளிப் பழைய அடியார்க்கு உன்
 அணி ஆர் பாதம் கொடுக்கி அதுவும் அரிது என்றால்
 திணி ஆர் மூங்கில் அனையேன் வினையைப் பொடி ஆக்கித்
 தணி ஆர் பாதம் வந்து ஒல்லை தாராய் பொய்தீர் மெய்யானே. 93

யானே பொய் என்நெஞ்சும் பொய் என் அன்பும் பொய்
ஆனால் வினையேன் அழுதால் உன்னைப் பெறலாமே
தேனே அழுதே கரும்பின் தெளிவே தித்திக்கும்
மானே அருளாய் அடியேன் உனை வந்து உறுமானே.

94

10. ஆனந்த அதீதம் (எண்சீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

மாறு இலாத மாக் கருணை வெள்ளமே
வந்து முந்தி நின்மலர் கொள்தாள் இணை
வேறு இலாப் பதம் பரிசு பெற்ற நின்
மெய்ம்மை அன்பர் உன் மெய்ம்மை மேவினார்
ஈறு இலாத நீ எளியை ஆகி வந்து
ஒளி செய் மானுடம் ஆக நோக்கியும்
கீறு இலாத நெஞ்சு உடையேன் ஆயினன்
கடையன் நாயினன் பட்ட கீழ்மையே.

95

மை இலங்கு நல் கண்ணிப் பங்கனே
வந்து என்னைப் பணிகொண்ட பின்மழக்
கை இலங்கு பொன் கிண்ணம் என்று அலால்
அரியை என்று உனைக் கருது கின்றேன்
மெய் இலங்கு வெண் நீற்று மேனியாய்
மெய்ம்மை அன்பர் உன் மெய்ம்மை மேவினார்
பொய் இலங்கு எனைப் புகுதவிட்டு நீ
போவதோ சொலாய் பொருத்தம் ஆவதே.

96

பொருத்தம் இன்மையேன் வஞ்சம் உண்மையேன்
போதஎன்றுஎனைப் புரிந்து நோக்கவும்
வருத்தம் இன்மையேன் வஞ்சம் உண்மையேன்
மாண்டிலேன் மலரக் கமல பாதனே
அரத்த மேனியாய் அருள் செய் அன்பரும்
நீயும் அங்கு எழுந்தருளி இங்கு எனை
இருத்தினாய் முறையோ என் எம்பிரான்
வம்பனேன் வினைக்கு இறுதி இல்லையே.

97

இல்லை நின் கழற்கு அன்பு அது என் கணை
 ஏலம் ஏனும் நல் குழலி பங்கனே
 கல்லை மென்கனி ஆக்கும் விச்சை கொண்டு
 என்னை நின் கழற்கு அன்பன் ஆக்கினாய்
 எல்லை இல்லை நின் கருணை எம்பிரான்
 ஏதுகொண்டு நான் ஏது செய்யினும்
 வல்லையே எனக்கு இன்னும் உன் கழல்
 காட்டி மீட்கவும் மறு இல் வானனே.

98

வான நாடரும் அறி ஒணாத நீ
 மறையில் ஈறும் முன் தொடர் ஒணாத நீ
 ஏனை நாடரும் தெரி ஒணாத நீ
 என்னை இன்னிதாய் ஆண்டு கொண்டவா
 ஊனை நாடகம் ஆடு வித்தவா
 உருகி நான் உனைப் பருக வைத்தவா
 ஞான நாடகம் ஆடு வித்தவா
 நைய வையகத்து உடைய விச்சையே.

99

விச்சு அது இன்றியே விளைவமு செய்துவாய்
 விண்ணும் மண்ணகம் முழுதும் யாவையும்
 வைச்சு வாங்குவாய் வஞ்சகப் பெரும்
 புலையனேனை உன்கோயில் வாயிலிற்
 பிச்சன்ஆக்கினாய் பெரிய அன்பருக்கு
 உரியன் ஆக்கினாய் தாம் வளர்த்தது ஓர்
 நச்சு மாமரம் ஆயினும் கொலார்
 நானும் அங்கனே உடைய நாதனே.

100

உடைய நாதனே போற்றி நின் அலால்
 பற்று மற்று எனக்கு ஆவது ஒன்று இனி
 உடையனே பணி போற்றி உம்பரார்
 தம் பராபரா போற்றி யாரினும்
 கடையன் ஆயினேன் போற்றி என் பெரும்
 கருணையாளனே போற்றி என்னை நின்
 அடியன் ஆக்கினாய் போற்றி ஆதியும்
 அந்தம் ஆயினாய் போற்றி அப்பனே.

101

அப்பனே எனக்கு அமுதனே ஆனந்தனே
 அகம்நெக அள் ஊறு தேன்
 ஒப்பனே உனக்கு அரிய அன்பரில்
 உரியனாய் உனைப் பருக நின்றது ஓர்
 துப்பனே சுடர் முடியனே துணை
 யாளனே தொழும்பாளர் எய்ப்பனில்
 வைப்பனே எனை வைப்பதோ சொலாய்
 நைய வையகத்து எங்கள் மன்னனே.

102

மன்ன எம்பிரான் வருக என் எனை
 மாலும் நான்முகத்து ஒருவன் யாரினும்
 முன்ன எம்பிரான் வருக என் எனை
 முழுதும் யாவையும் இறுதி உற்ற நான்
 பின்ன எம்பிரான் வருக என் எனைப்
 பெய் கழற் கண் அன்பாய் என் நாவினால்
 பன்ன எம்பிரான் வருக என் எனைப்
 பாவ நாச நின் சீரகள் பாடவே.

103

பாடவேண்டும் நான் போற்றி நின்னையே
 பாடிநைந்துறைந்துறுகி நெக்குநெக்கு
 ஆடவேண்டும் நான் போற்றி அம்பலத்
 தாடுநின்கழற்போது நாயினேன்
 கூடவேண்டும் நான்போற்றி யிப்புழக்
 கூடு நீக்கெனைப் போற்றி பெய்யெலாம்
 வீடவேண்டும் நான் போற்றி வீடுதந்
 தருளு போற்றிநின் மெய்யர் மெய்யனே.

104

திருச்சிற்றம்பலம்

06. நீத்தல் விண்ணப்பம்

(திருஉத்தரகோசமங்கையில் அருளியது- கட்டளைக் கலித்துறை)

கடையவ னேனக் கருணையி னாற் கலந் தாண்டுகொண்ட
விடையவ னேவிட் டிடுதிகண்டாய்விறல் வேங்கையின் தோல்
உடையவ னே மன்னும் உத்தரகோசமங்கைக்கரசே
சடையவ னேதளர்ந் தேன்எம் பிரான்என்னைத் தாங்கிக்கொள்ளே. 105

கொள்ளார் பிளவக லாத்தடங் கொங்கையர் கொவ்வைச்செவ்வாய்
விள்ளேன் எனினும் விடுதிகண்டாய் விழுத்தொழுப்பின்
உள்ளேன் புறமல்லேன் உத்தர கோசமங் கைக்கரசே
கள்ளேன் ஒழியவும் கண்டுகொண்டாண்டதெக் காரணமே. 106

காருறு கண்ணியர் ஐம்புலன் ஆற்றங் கரைமரமாய்
வேருறு வேனை விடுதிகண்டாய் விளங்குந்திருவார்
ஊருறை வாய்மன்னும் உத்தரகோசமங்கைக் கரசே
வாருறு பூண்முலை யாள்பங்க என்னை வளர்ப்பவனே. 107

வளர்கின்ற நின்கருணைக்கையில் வாங்கவும் நீங்கியிப்பால்
மிளர்கின்ற என்னை விடுதிகண்டாய் வெண்மதிக்கொழுந்தொன்று
ஒளிகின்ற நீள்முடி உத்தரகோசமங்கைக்கரசே
தெளிகின்ற பொன்னுமின் னும் அன்னதோற்றச் செழுஞ்சுடரே. 108

செழிகின்ற தீப்புக் விட்டிலின் சில் மொழியாரில் பல்நாள்
விழுகின்ற என்னை விடுதி கண்டாய் வெறி வாய் அறுகால்
உழுகின்ற பூமுடி உத்தரகோசமங்கைக்கு அரசே
வழிநின்று நின் அருள் ஆர் அமுது ஊட்ட மறுத்தனனே. 109

மறுத்தனன் யான் உன் அருள் அறியாமையின் என் மணியே
வெறுத்து எனை நீ விட்டிடுதி கண்டாய் வினையின் தொகுதி
ஒறுத்து எனை ஆண்டுகொள் உத்தர கோச மங்கைக்கு அரசே
பொறுப்பார் அன்றே பெரியோர் சிறுநாய்கள் தம் பொய்யினையே. 110

பொய்யவனேனைப் பொருள் என ஆண்டு ஒன்று பொத்திக் கொண்ட
மெய்யவனே விட்டிடுதி கண்டாய் விடம் உண்மிடற்று
மையவனே மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
செய்யவனே சிவனே சிறியேன் பவம் தீர்ப்பவனே.

111

தீர்க்கின்றவாறு என் பிழையை நின்சீர் அருள் என்கொல்என்று
வேர்க்கின்ற என்னை விடுதி கண்டாய் விரவார் வெருவ
ஆர்க்கின்ற தார்விடை உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
ஈர்க்கின்ற அஞ்சொடு அச்சம் வினையேனை இருதலையே.

112

இருதலைக்கொள்ளியன் உள்ளும்பு ஒத்து நினைப்பிரிந்த
விரிதலையேனை விடுதி கண்டாய் வியன் மூவுலகுக்கு
ஒருதலைவா மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
பொருதரு மூவிலைவேல் வலன் ஏந்திப் பொலிபவனே.

113

பொலிகின்ற நின்தாள் புகுதப் பெற்று ஆக்கையைப் போக்கப் பெற்று
மெலிகின்ற என்னை விடுதி கண்டாய் அளிதேர் விளிரி
ஒலிகின்ற பும்பொழில் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
வலி நின்ற திண்சிலையால் எரித்தாய் புரம் மாறுபட்டே.

114

மாறுபட்டு அஞ்சு என்னை வஞ்சிப்ப யான்உன்மணி மலர்த்தாள்
வேறுபட்டேனை விடுதி கண்டாய் வினையேன் மனத்தே
ஊறும் மட்டே மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
நீறுபட்டே ஒளி காட்டும் பொன்மேனி நெடுந்தகையே.

115

நெடுந்தகை நீ என்னை ஆட்கொள்ள யான் ஐம்புலன்கள் கொண்டு
விடும் தகையேனை விடுதி கண்டாய் விரவார் வெருவ
அடும்தகை வேல்வல்ல உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
கடும் தகையேன் உண்ணும் தெள்நீர் அமுதப் பெருங்கடலே.

116

கடலினுள் நாய் நக்கி அங்கு உன் கருணைக் கடலின் உள்ளம்
விடல் அரியேனை விடுதி கண்டாய் விடல் இல் அடியார்
உடல் இலமே மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
மடலின் மட்டே மணியே அமுதே என்மது வெள்ளமே.

117

வெள்ளத்துள் நாவற்றி ஆங்கு உன் அருள் பெற்றுத் துன்பத்து இன்றும்
 விள்ளக்கிலேனை விடுதி கண்டாய் விரும்பும் அடியார்
 உள்ளத்து உள்ளாய் மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
 கள்ளத்து உளேற்கு அருளாய் களியாத களி எனக்கே. 118

களிவந்த சிந்தையோடு உன் கழல் கண்டும் கலந்தருள்
 வெளிவந்திலேனை விடுதி கண்டாய் மெய்ச் சுடருக்கு எல்லாம்
 ஒளிவந்த பூம்கழல் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
 அளிவந்த எந்தைபிரான் என்னை ஆளுடை என் அப்பனே. 119

என்னை அப்பா அஞ்சல் என்பவர் இன்றி நின்று எய்த்து அலைந்தேன்
 மின்னை ஒப்பாய் விட்டிடுதி கண்டாய் உவமிக்கின் மெய்யே
 உன்னை ஒப்பாய் மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
 அன்னை ஒப்பாய் எனக்கு அத்தன் ஒப்பாய் என் அரும் பொருளே. 120

பொருளே தமிழேன் புகல் இடமே நின் புகழ் இகழ்வார்
 வெருளே எனை விட்டிடுதி கண்டாய் மெய்மமையார் விழுங்கும்
 அருளே அணி பொழில் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
 இருளே வெளியே இகம் பரம் ஆகி இருந்தவனே. 121

இருந்து என்னை ஆண்டுகொள் விற்றுக்கொள் ஒற்றிவை என்னின் அல்லால்
 விருந்தினனேனை விடுதி கண்டாய் மிக்க நஞ்சு அமுதாய்
 அருந்தினனே மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
 மருந்தினனே பிறவிப் பிணிப்பட்டு மடங்கினர்க்கே. 122

மடங்களன் வல்வினைக் காட்டை நின்மன் அருள் தீக் கொளுவும்
 விடங்க எந்தன்னை விடுதிகண்டாய் என் பிறவியை வேர்
 ஒடுங்களைந்து ஆண்டுகொள் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
 கொடும் கரிக்குன்று உரித்து அஞ்சவித்தாய் வஞ்சிக் கொம்பினையே. 123

கொம்பர் இல்லாக் கொடிபோல அமைந்தனன் கோமளமே
 வெம்புகின்றேனை விடுதிகண்டாய் விண்ணர் நண்ணுகில்லா
 உம்பர் உள்ளாய் மன்னும் உத்தரகோச மங்கைக்கு அரசே
 அம்பரமே நிலனே அனல் காலொடு அப்பு ஆனவனே. 124

ஆனைவெம் போரில் குறும் தூறு எனப்புலனால் அலைப்புண்
 டேனை எந்தாய் விட்டிடுதி கண்டாய் வினையேன் மனத்துத்
 தேனையும் பாலையும் கன்னலையும் அமுத்தையும் ஒத்து
 ஊனையும் என்பினையும் உருக்காநின்ற ஒண்மையனே. 125

ஒண்மையனே திருநீற்றை உத்தாளித்து ஒளி மிளிரும்
 வெண்மையனே விட்டிடுதி கண்டாய் மெய் அடியவர்கட்கு
 அண்மையனே என்றும் சேயாய் பிறர்க்கு அறிதற்கு அரிதாம்
 பெண்மையனே தொன்மை ஆண்மையனே அலிப் பெற்றியனே. 126

பெற்றது கொண்டு பிழையே பெருக்கிச் சுருக்கும் அன்பின்
 வெற்று அடியேனை விடுதி கண்டாய் விடிவோ கெடுவேன்
 மற்று அடியேன் தன்னைத் தாங்குநர் இல்லை என்வாழ்முதலே
 உற்று அடியேன் மிகத் தேறி நின்றேன் எனக்கு உள்ளவனே. 127

உள்ளவே நிற்க இல்லன செய்யும் மையல் துழனி
 வெள்ளன் அலேனை விடுதி கண்டாய் வியன் மாத்தடக்கைப்
 பொள்ளல் நல் வேழத்து விரியாய் புலன் நின் கண் போதல் ஓட்டா
 மெள்ளனவே மொய்க்கும் நெய்க்குடம் தன்னை ஏறும்பு எனவே. 128

ஏறும்பிடை நாங்கூழ் எனப்புலனால் அரிப்புண்டு அலந்த
 வெறும் தமிழேனை விடுதி கண்டாய் வெய்ய கூற்று ஒடுங்க
 உறும் கடிப்போது அவையே உணர்வு உற்றவர் உம்பர் உம்பர்
 பெறும் பதமே அடியார் பெயராத பெருமையனே. 129

பெருநீர் அறச் சிறுமீன் துவண்டு ஆங்கு நினைப் பிரிந்த
 வெருநீர் மையேனை விடுதி கண்டாய் வியன் கங்கை பொங்கி
 வரும்நீர் மடுவுள் மலைச்சிறு தோணி வடிவின் வெள்ளைக்
 குருநீர் மதிபொதியும் சடை வானக் கொழு மணியே. 130

கொழுமணியேர் நகை யார்கொங்கைக் குன்றிடைச் சென்றுகுன்றி
 விழுமடி யேனை விடுதிகண்டாய் மெய்ம் முழுதுங்கம்பித்து
 அழுமடி யாரிடை யார்த்துவைத் தாட்கொண் டருளியென்னைக்
 கழுமணி யேயினனுங் காட்டுகண்டாய் நின் புலன்கழலே. 131

புலன்கள் திகைப்பிக்க யானுந் திகைத்திங்கொர் பொய்ந்நெறிக்கே
 விலங்குகின் றேனை விடுதிகண்டாய் விண்ணும் மண்ணுமெல்லாய்
 கலங்குமுந் நீர்நஞ் சமுதுசெய் தாய்க்கு கருணாகரனே
 துலங்குகின்றேனடி யேனுடையாயென் தொழுகுமே. 132

குலங்களைந் தாய்களைந் தாய்என்னைக் குற்றங்கொற் றச்சிலையாம்
 விலங்கலெந் தாய்விட் டிடுதிகண்டாய்பொன்னின் மின்னுகொன்றை
 அலங்கலந் தாமரை மேனியிப் பாவொப்பி லாதவனே
 மலங்களைத் தாற்கழல் வன்தயிரிற்பொரு மத்துறவே. 133

மத்தறு தண்தயி ரிற்புலன் தீக்கது வக்கலங்கி
 வித்தறு வேனை விடுதிகண்டாய் வெண்டலையிசைச்சிக்
 கொத்தறு போது மினைந்து குடர்நெடு மாலசுற்றித்
 தத்தறு நீறுட னாரச் செஞ்சாந்தணி ச்ச்சையனே. 134

ச்ச்சையனே மிக்க தண்புனல் விண்கால் நிலம்நெருப்பாம்
 விச்சையனே விட்டிடுதிகண்டாய் வெளியாய் கரியாய்
 ப்ச்சையனே செய்ய மேனியனெ யொண்பட அரவக்
 க்ச்சையனே கடந்தாய்தடந்தாள அடற்கரியே. 135

அடற்கரி போல்ஐம்புலன்களுக்கஞ்சி அழிந்த என்னை
 விடற்கரியாய் விட்டிடுதி கண்டாய் விழுத்தொண்டர்கல்லால்
 தொடற்கரியாய் சுடர் மாமணியே கடு தீச்சமுலக்
 கடற்கரி தாயெழு நஞ்சமு தாக்குங் கறைக்கண்டனே. 136

கண்டது செய்து கருணைமட்டுப்பரு கிக்களித்து
 மிண்டுகின்றேனை விடுதிகண்டாய் நின் விரைமலர்த்தாள
 பண்டுதந்தாற்போற் பணித்துப் பணிசெயக் கூவித்தென்னைக்
 கொண்டெனெந் தாய்களை யாய் களையாய குதுகுதுப்பே. 137

குதுகுதுப்பின்றி றென்குறிப்பேசெய்து நின்குறிப்பில்
 விதுவிதுப் பேனை விடுதிகண்டாய்விரை யார்ந்தினிய
 மதுமதுப் போன்றென்னை வாழைப்பழுத்தின் மனங்கனிவித்து
 எதிர்வதைப் போது பயில்வி கயிலைப் பரம்பரனே. 138

பரம்பரனே நிற்பபழஅடி யாரொடும் என்படிறு
 விரும்பரனே விட்டிடுதி கண்டாய்மென் முயற்கறையின்
 அரும்பர நேர்வைத் தணிந்தாய் பிறவியை வாயரவம்
 பொரும்பெரு மான்வினை யேன்மனம் அஞ்சிப் பொதும்புறவே. 139

பொதும்புறு தீப்போற் புகைந்தெரியப்புலன் தீக்கதுவ
 வெதும்புறுவேனை விடுதி கண்டாய் விரை யார் நறவம்
 ததும்புமந் தாரத்தில் தாரம் பயின்றுமந் தம்முரல்வண்டு
 அதும்புங் கொழுந்தேன் அவிர்சடை வானத் தடலரைசே. 140

அரைசே அறியாச் சிறியேன் பிழைக்கஞ்ச லென்னினல்லால்
 விரைசேர் முடியாய் விடுதிகண்டாய் வெண் ணகைக்கருங்கண்
 திரைசேர் மடந்தை மணந்த திருப்பொற் பதப்புயங்கா
 வரைசேர்ந் தடர்ந்தென்ன வல்வினை தான் வந் தடர்வனவே. 141

அடர்புலனால் நிற் பிரிந்தஞ்சி அஞ்சொல் நல்லாரவர்தம்
 விடர்விட லேனை விடுதிகண்டாய் விரிந் தேயெரியுஞ்
 சுடரனை யாய் சுடு காட்டரசே தொழும் பர்க்கமுதே
 தொடர்வரி யாம் தமிழேன் தனி நீக்குந் தனித்துணையே. 142

தனித்துணை நீநிற்க யான் தருக்கித்தலை யால் நடந்த
 வினைத்துணை யேனை விடுதிகண்டாய் வினை யேனுடைய
 மனத்துணை யேஎன்தன் வாழ்முதலே எனக் கெய்ப்பில்வைப்பே
 தினைத்துணை யேனும் பொறேன் துயராக்கையின் திண்வலையே. 143

வலைத்தலை மானன்ன நோக்கியர் நோக்கின் வலையிற்பட்டு
 மிலைத்தலைந் தேனை விடுதிகண்டாய் வெண்மதியின் ஒற்றைக்
 கலைத்தலை யாய் கருணாகரனே கயிலாய மென்னும்
 மலைத்தலை வாமலை யாம்மணவாள என் வாழ்முதலே. 144

முதலைச் செவ் வாய்ச்சியர் வேட்கைவெந்நீரிற் கடிப் பழுழ்கி
 விதலைச் செய்வேனை விடுதிகண்டாய் விடக் கூன்மிடைந்த
 சிதலைச் செய்காயம் பொறேன் சிவனே முறையோ முறையோ
 திதலைச் செய்யுண்முலை மாங்கைபங்கா என்சிவகதியே. 145

கதியடி யேற்குன் கழல்தந்தருளவும் ஊன்கழியா
விதியடி யேனை விடுதிகண்டாய் வெண்தலைமுழையிற்
பதியடை வாளரப் பார்த்திறை பைத்துச் சுருங்க அஞ்சி
மதிநெடு நீரிற் குளித்தொளிக் குஞ்சடை மன்னவனே. 146

மன்னவனே யொன்று மாற்றியாச்சிறியேன் மகிழ்ச்சி
மின்னவனே விட்டிடுதி கண்டாய் மிக்க வேதமெய்ந்நூல்
சொன்னவனே சொற் கழிந்தவனே கழியாத் தொழும்பர்
முன்னவனே பின்னும் ஆனவனேயிம் முமுதையுமே. 147

முமுதயில் வேற்கண்ணியரென்னும் மூரித் தழல்முமுதும்
விமுதனை யேனை விடுதிகண்டாய் நின்வெறி மலர்த்தாள்
தொழுதுசெல்வான்நல்தொழும்பரிற் கூட்டிடு சோத்தெம்பிரான்
பமுதுசெய்வேனை விடேனுடையாய் உண்ணைப் பாடுவனே. 148

பாடிற்றிலேன் பணியேன் மணிநீயொளித் தாய்க்குப்பச்சூன்
வீடிற்றிலேனை விடுதிகண்டாய் வியற் தாங்கலறித்
தேடிற்றிலேன் சிவனெவ்விடத்தான்எவற் கண்டனரென்று
ஓடிற்றிலேன் கிடந்துள்ளருகேன் நின்றுழைத்தனனே. 149

உழைதரு நோக்கியர் கொங்கைப் பலாப்பழத்து ஈயினொப்பாய்
விழைதரு வேனை விடுதிகண்டாய் விடின் வேலைநஞ்சுண்
மழைதரு கண்டன் குணமிலி மானிடன் தேய்மதியன்
பழைதரு மாபரனேன்றென் றறைவன் பழிப்பினையே. 150

பழிப்பில்நின் பாதப் பழந்தொழும் பெய்தி விழும்பழித்து
விழித்திருந் தேனை விடுதிகண்டாய் வெண்மணிப்பணிமல்
கொழித்துமந்தார மந்தாகினி நுந்தும்பந் தப்பெருமை
தழிச்சிறை நீரிற் பிறைக்கலஞ் சேர் தரு தாரவனே. 151

தாரகை போலும் தலைத்தலை மாலைத் தழலரப்பூண்
வீரளன் தன்னை விடுதிகண்டாய் விடினென்னைமிக்கார
ஆரடி யானென்னின் உத்தரகோச மங்கைக்கரசின்
சீரடி யாரடி யானென்று நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே. 152

சிரிப்பிப்பின் சீறும் பிழைப்பைத் தொழும்பையும் ஈசற் கென்று
விரப்பிப்ப எனன்னை விடுதிகண்டாய் விடின வெங்கரியின்
உரிப்பிச்சன் தோலுடைப் பிச்சன்நஞ்சுண்பிச்சன் ஊர்ச்சடுகாட்டு
எரிப்பிச்சன் என்னையும்ஆளுடைப் பிச்சனென் நேசுவனே.

153

ஏசினும் யானுன்னை யேத்தினும் என்பிழைக்கே குழைந்து
வேசறு வேனை விடுதிகண்டாய் செம்பவள வெற்பின்
தேகடை யாயென்னை ஆளுடையாய் சிற் றுயிரக் கிரங்கிக்
காய்சின ஆலமுண்டாய் அமுதுண்ணக் கடையவனே.

154

திருச்சிற்றம்பலம்

07. திருவெம்பாவை

(திருவண்ணாமலையில் அருளியது - சக்தியை வியந்தது)
(வெண்டளையான் வந்த சூயற்றவினை கொச்சகக் கலிப்பா)

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ்

சோதியை யாம்பாடக்கேட்டேயும் வாள்தடங்கள்

மாதே வளருதியோ வன்செவியோ நின்செவிதான்

மாதேவன்வார்கழல்கள் வாழ்த்திய வாழ்த்தொலிபோய்

வீதிவாய்க் கேட்டலுமே விம்மிவிம்மி மெய்மறந்து

போதார் அமளியின்மேல் நின்றும் புரண்டு இங்ஙன்

ஏதேனும் ஆகாள் கிடந்தாள் என்னே என்னே

ஈதே எந்தோழி பரிசேலோர் எம்பாவாய்.

155

பாசம் பரஞ்சோதிக்கு அன்பாய் இராப்பகல்நாம்

பேசும்போ தெப்போது இப் போதார் அமளிக்கே

நேசமும் வைத்தனையோ நேரிழையாய் நேரிழையீர்

சீசி இவையுஞ் சிலவோ விளையாடி

ஏசு மிடம்ஈதோ விண்ணோர்கள் ஏத்துதற்குத்

கூசும் மலர்ப்பாதம் தந்தருள வந்தருளும்

தேசன் சிவலோகன் தில்லைச்சிற் றம்பலத்துள்

ஈசனார்க் கன்பார்யாம் ஆரேலோர் எம்பாவாய்.

156

முத்தன்ன வெண்நகையாய் முன்வந் தெதிரெழுந்தென்

அத்தன் ஆனந்தன் அமுதன் என்று அள்ளாறித்

தித்திக்கப் பேசுவாய் வந்துன் கடைதிறவாய்

பத்துடையீர் ஈசன் பழ அடியீர் பாங்குடையீர்

புத்தடியோம் புன்மைதீர்த்து ஆட்கொண்டாற் பொல்லாதோ

எத்தோநின் அன்புடைமை எல்லோம் அறியோமோ

சித்தம் அழகியார் பாடாரோ நஞ்சிவனை

இத்தனையும் வேண்டும் எமக்கேலோர் எம்பாவாய்.

157

ஒண்ணித் திலநகையாய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வண்ணக் கிளிமொழியார் எல்லோரும் வந்தாரோ
 எண்ணிக்கொண்டுள்ளவா சொல்லுகோம் அவ்வளவும்
 கண்ணைத் துயின்றவமே காலத்தைப் போக்காதே
 விண்ணுக் கொருமருந்தை வேத விருப்பொருளைக்
 கண்ணுக்கு இனியானைப் பாடிக்கசிந்துள்ளம்
 உண்ணெக்கு நின்றுருக யாம்மாட்டொம் நீயேவந்து
 எண்ணிக் குறையில் துயிலேலோர் எம்பாவாய். 158

மாலறியா நான்முகனூங் காணா மலையினை நாம்
 போலறிவோம் என்றுள்ள பொக்கங்க ளேபேசும்
 பாலாறு தேன்வாய்ப் படிநீ கடைதிறவாய்
 ஞாலமே விண்ணே பிறவே அறிவரியான்
 கோலமும் நம்மைஆட் கொண்டருளிக் கோதாட்டுஞ்
 சீலமும் பாடிச் சிவனே சிவனேயென்றா
 ஓலம் இடினும் உணராய் உணராய்காண்
 ஏலக் குழலி பரிசேலோர் எம்பாவாய். 159

மானே நீ நென்னலை நாளை வந்துங்களை
 நானே எழுப்புவன் என்றலும் நாணாமே
 போன திசைபகராய் இன்னம் புலர்ந்தின்றோ
 வானே நிலனே பிறவே அறிவரியான்
 தானேவந் தெம்மைத் தலையளித்து ஆட்கொண்டருளும்
 வான்வார் கழல்பாடி வந்தோர்க்குள் வாய்திறவாய்
 ஊனே உருகாய் உனக்கே உறும் எமக்கும்
 ஏனோர்க்குந் தங்கோனைப் பாடேலோ ரெம்பாவாய். 160

அன்னே இவையுஞ் சிலவோ பலவமரர்
 உன்னற்கு அரியான் ஒருவன் இருஞ்சீரான்
 சின்னங்கள் கேட்பச் சிவனென்றே வாய்திறப்பாய்
 தென்னா என்னா முன்னம் தீசேர் மெழுகுஓப்பாய்
 என்னானை என்அரையன் இன்னமுதுஎன்று எல்லாமும்
 சொன்னோம்கேள் வெவ்வேறாய் இன்னம் துயிலுதியோ
 வன்னெஞ்சப் பேதையர்போல் வாளா கிடத்தியால்
 என்னே துயிலின் பரிசேலோர் எம்பாவாய். 161

கோழி சிலம்புச் சிலம்பும் குருகுளங்கும்
 ஏழில் இயம்ப இயம்பும்வெண் சங்குளங்கும்
 கேழில் பரஞ்சோதி கேழில் பரங்கருணை
 கேழில் விழுப்பொருள்கள் பாடினோம் கேட்டிலையோ
 வாழிந- தென்ன உறக்கமோ வாய்திறவாய்
 ஆழியான் அன்புடைமை ஆமாறும் இவ்வாறோ
 ஊழி முதல்வனாய் நின்ற ஒருவனை
 ஏழைபாங் காளனையே பாடேலோர் எம்பாவாய். 162

முன்னைப் பழம்பொருட்கும் முன்னைப் பழம்பொருளே
 பின்னைப் புதுமைக்கும் போத்தும் அப் பெற்றியினே
 உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோம்
 உன்னடியார் தாள்பணிவோம் ஆங்கவர்க்கே பாங்காவோம்
 அன்னவரே எம்கணவர் ஆவர் அவர்உகந்து
 சொன்ன பரிசே தொழும்பாய்ப் பணி செய்தோம்
 இன்ன வகையே எமக்கு எம்கோன் நல்குதியேல்
 என்ன குறையும் இலோம்ஏரை எம்பாவாய். 163

பாதாளம் ஏழினும்கீழ் சொற்கழிவு பாதமலர்
 போதார் புனைமுடியும் எல்லாப் பொருள்முடிவே
 பேதை ஒருபால் திருமேனி ஒன்று அல்லன்
 வேதமுதல் விண்ணோரும் மண்ணும் துதித்தாலும்
 ஓத உலவா ஒருதோழன் தொண்டர்உளன்
 கோதில் குலத்தான் நன் கோயில் பிணாப்பிள்ளைகள்
 ஏதவன்ஊர் ஏதவன்பேர் ஆர்உற்றார் ஆர்அயலார்
 ஏதவரைப் பாடும் பரிசேலார் எம்பாவாய். 164

மொய்யார் தடம் பொய்கை புக்கு முகேரன்னக்
 கையாற் குடைந்து குடைந்துஉன் கழல்பாடி
 ஐயா வழியடி யோம் வாழ்ந்தோம் காண் ஆர் அழல்போற்
 செய்யா வெண்ணீறாடி செவ்வ சிறுமருங்குல்
 மையார் தடங்கண் மடந்தை மணவாளர்
 ஐயாநீ ஆட்கொண்டு அருளும் விளையாட்டின்
 உய்வார்கள் உய்யும் வகையெல்லாம் உயர்ந்தொழிந் தோங்
 எய்யாமற் காப்பாய் எமையேலோர் எம்பாவாய். 165

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெடநாம் ஆர்த்துஆடும்
 தீர்த்தன் நற் றில்லைச் சிற்றம்பலத்தே தீயாடும்
 கூத்தன்இவ்வானும் குவலயமும் எல்லாமும்
 காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி
 வார்த்தையும் பேசி வளைசிலம்ப வர்க்கலைகள்
 ஆர்ப்பரவம் செய்ய அணி குழல்மேல் வண்டார்ப்பப்
 பூத்திகழும் பொய்கை குடைந்துஉடையான் பொற்பாதம்
 ஏத்தி இருஞ்சுனைநீர் ஆடேலோர் எம்பாவாய். 166

பைங்குவளைக் கார்மலரால் சொங்கமலை பைம்போதால்
 அங்கம் குருகினத்தால் பின்னும் அரவத்தால்
 தங்கள் மலம்கழுவு வார் வந்து சார்தலினால்
 எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இசைந்த
 பொங்கும் மடுவில் புகப்பாய்ந்து பாய்ந்துநம்
 சங்கம் சிலம்பச் சிலம்பு கலந்துஆர்ப்பப்
 கொங்கைகள் பொங்கப் குடையும் புனல்பொங்கப்
 பங்கயப் பூம்புனல்பாய்ந் தாடேலோர் எம்பாவாய். 167

காதார் குழையாடப் பைம்பூண் கலனாடக்
 கோதை குழலாட வண்டின் குழாம் ஆடச்
 சீதப் புனல்ஆடிச் சிற்றம் பலம்பாடி
 வேதப் பொருள்பாடி அப்பொருளா மாபாடி
 சோதித்திறம்பாடி சூழ்கொன்றைத் தார்பாடி
 ஆதி திறம்பாடி அந்தமா மாபாடிப்
 பேதித்து நம்மை வளர்த்துஎடுத்த பெய்வதைதன்
 பாதத் திறம்பாடி ஆடேலோர் எம்பாவாய். 168

ஓரொருகால் எம்பெருமான் என்றென்றே நம்பெருமான்
 சீரொருகால் வாய் ஓவாள் சித்தம் களிகூர
 நீரொருகால் ஓவா நெடுந்தாரை கண்பணிப்பப்
 பாரொருகால் வந்தனையான் விண்ணோரைத் தான் பணியாள்
 பேரரையற்கு இங்ஙனே பித்துஒருவர் ஆமாறும்
 ஆர்ஒருவர் இவ்வண்ணம் ஆட்கொள்ளும் வித்தகர் தாள்
 வாருருவப் புண்முலையீர் வாயார நாம்பாடி
 ஏருருவப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய். 169

முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்துஉடையான்
என்னத் திகழ்ந்து எம்மை ஆளுடையான் இட்டிடையின்
மின்னப் பொலிந்து எம்பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்னஞ் சிலம்பில் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை ஆளுடையான்
தன்னிற் பரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி யவன்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழையேலோர் எம்பாவாய். 170

சொங்க ணவன்பால் திசைமுகன் பால் தேவர்கள் பால்
எங்கும் இலாதோர் இன்பம்நம் பாலதாக்
கொங்குஉண் சுருங்குழலி நந்தம்மைக் கோதாட்டி
இங்குநம் இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிச்
சொங்கமலப் பொற்பாதம் தந்தருளும் சேவகனை
அங்கள் அரசை அடியோங்கட்கு ஆரமுதை
நங்கள் பெருமானைப் பாடி நலந்திகழ்ப்
பங்கயப் பூம்புனல் பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய். 171

அண்ணாமலையான் அடிக்கமலம் சென்றிறைஞ்சும்
விண்ணோர் முடியின் மணித்தொகை வீற்றாற்போல்
கண்ணார் இரவி கதிர்வந்து கார்கரப்பத்
தண்ணார் ஒளிமயங்கித் தாரகைகள் தாம் அகலப்
பெண்ணாகி ஆணாய் அலியாய்ப் பிறங்கொளிசேர்
விண்ணாகி மண்ணாகி இத்தனையும் வேறாகித்
கண்ணார் அமுதமாய் நின்றான் கழல்பாடிப்
பெண்ணே இப் பூம்புனல்பாய்ந்து ஆடேலோர் எம்பாவாய். 172

உங்கையிற் பிள்ளை உனக்கே அடைக்கலம்என்று
அங்கப் பழஞ்சொல் புதுக்கும் எம் அச்சத்தால்
எங்கள் பெருமான் உனக்கென்று உரைப்போம் கேள்
எங்கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார்தோள் சேரற்க
எங்கை உனக்கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க
கங்குல் பகல்எங்கண் மற்றொன்றும் காணற்க
இங்கிப் பரிசே எமக்கொங்கோன் நல்குதியேல்
எங்கெழிலென் ஞாயிறு எமக்கேலோர் எம்பாவாய். 173

போற்றி அருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்
 போற்றி அருளுக நின் அந்தமாம் செந்தளிர்கள்
 போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்
 போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்
 போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்
 போற்றி மால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்
 போற்றியாம் உய்யஆட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்
 போற்றியாம் மார்கழிநீர் ஆடேலோர் எம்பாவாய்.

174

திருச்சிற்றம்பலம்

08. திரு அம்மாளை

(திருவண்ணாமலையில் அருளியது -
தரவு கொச்சகக் கலிப்பா / ஆனந்தக் களிப்பு)

செங்கண் நெடுமாலுஞ் சென்றிடந்துங் காண்பரிய
பொங்கு மலர்ப்பாதம் பூதலத்தே போந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொண்டு
தெங்கு திரள்சோலைத் தென்னன் பெருந்துறையான்
அங்கணன் அந்தணனாய் அறைகூவி வீடருளும்
அங்கருணை வार्கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 175

பாரார் விசும்புள்ளார் பாதாளத் தார்புறத்தார்
ஆராலுங் காண்டற் கரியாற் கரியான் எமக்கெளிய
பேராளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றி
வாரா வழியருளி வந்தென் உளம்புகுந்த
ஆரா அமுதாய் அலைகடல்வாய் மீன்விசிறும்
பேராசை வாரியனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 176

இந்திரனும் மாலயனும் ஏனோரும் வானோரும்
அந்தரமே நிற்கச் சிவனவனி வந்தருளி
எந்தரமும் ஆட்கொண்டு தோட்கொண்ட நீற்றனாய்ச்
சிந்தனையை வந்தருக்குஞ் சீரார் பெருந்துறையான்
பந்தம் பறியப் பரிமேற்கொண்டான்தந்த
அந்தமிலா ஆனந்தம் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 177

வான்வந்த தேவர்களும் மாலயனோ டிந்திரனும்
கான்நின்று வற்றியும் புற்றெழுந்துங் காண்பரிய
தான்வந்து நாயேனைத் தாய்போல் தலையளித்திட்டு
ஊன்வந்துரோமங்கள் உள்ளே உயிர்ப்பெய்து
தேன்வந்த முதின் தெளிவின் ஒளிவந்த
வான்வந்த வர்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 178

கல்லா மனத்துக் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாளன் தென்னன் பெருந்துறையான் பிச்சேற்றிக்
கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை
வெள்ளத் தழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனைத்
தில்லை நகர்புக்குச் சிற்றம் பலம்மன்னும்
ஓல்லை விடையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 179

கேட்டாயோ தோழி கிறிசெய்த வாறொருவன்
திஈட்டார் மதில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
காட்டா தனவெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித்
தாள்தா மரைகாட்டித் தன்கருணைத் தேன் காட்டி
நாட்டார் நகைசெய்ய நாம்மேலை வீடெய்த
ஆள்தான்கொண்டாண்டவா பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 180

ஓயாதே உள்குவார் உள்ளிருக்கும் உள்ளானைச்
சேயானைச் சேவகனைத் தென்னன் பெருந்துறையின்
மேயானை வேதியனை மாதிருக்கும் பாதியனை
நாயான நந்தம்மை ஆட்கொண்ட நாயகனைத்
தாயான தத்துவனைத் தானே உலகேழும்
ஆயானை ஆள்வானப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 181

பண்சுமந்த பாடற் பரிசு படைத்தருளும்
பெண்சுமந்த பாகத்தன் பெம்மான் பெருந்துறையான்
விண்சுமந்த கீர்த்தி வியன்மண்ட லத்தீசன்
கண்சுமந்த நெற்றிக் கடவுள் கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொண்டு அக்கோவால் மொத்துண்டு
புண்சுமந்த பொன்மேனி பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 182

துண்டப் பிறையான் மறையான் பெருந்துறையான்
கொண்ட புரிநூலான் கோலமா ஊர்தியான்
கண்டங் கரியான்செம் மேனியான் வெண்ணீற்றான்
அண்டமுத லாயினான் அந்தமிலா ஆனந்தம்
பண்டைப் பரிசே பழுவடியார்க் கீந்தருளும்
அண்டம் வியப்புறுமா பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 183

விண்ணாளுந் தேவர்க்கு மேலாய வேதியனை
 மண்ணாளுந் மன்னவர்க்கு மாண்பாகி நின்றானைத்
 தண்ணார் தமிழளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானைப்
 பெண்ணாளுந் பாகனைப் பேணு பெருந்துறையிற்
 கண்ணார் கழல்காட்டி நாயேனை ஆட்கொண்ட
 அண்ணா மலையானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 184

செப்பார் முலைபங்கன் தென்னன் பெருந்துறையான்
 தப்பாமே தாளடைந்தார் நெஞ்சுருக்கும் தன்மையினான்
 அப்பாண்டி நாட்டைச் சிவலோகம் ஆக்குவித்த
 அப்பார் சடையப்பன் ஆனந்த வாரகழலே
 ஒப்பாக ஒப்புவித்த உள்ளத்தா ருள்ளிருக்கும்
 அப்பாலைக் கப்பாலைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 185

மைப்பொலியுங் கண்ணிகேள் மாலையனோ டிந்திரனும்
 எப்பிறவி யுந்தேட என்னையுந்தன் இன்னருளால்
 இப்பிறவி ஆட்கொண்டு இனிப்பிறவா மேகாத்து
 மெய்ப்பொருட்கண் தோற்றமாய் மெய்யே நிலைபேறாய்
 எப்பொருட்தற் தானேயாய் யாவைக்கும் வீடாகும்
 அப்பொருளாம் நஞ்சிவனைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 186

கையார் வளைசிலம்பக் காதர் குழையாட
 மையார் குழல்புரளத் தேன்பாய் வண்டொலிப்பச்
 செய்யானை வெண்ணீ றணிந்தானைச் சேர்ந்தறியாக்
 கையானை எங்குஞ் செறிந்தானை அன்பர்க்கு
 மெய்யானை அல்லாதார்க் கல்லாத வேதியனை
 ஐயா றமர்ந்தானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 187

ஆனையாய்க் கீடமாய் மானுடராய்த் தேவராய்
 ஏனைப் பிறவாய்ப் பிறந்திறந் தெய்த் தேனை
 ஊனையும் நின்றுருக்கி என்வினையை ஒட்டுகந்து
 தேனையும் பாலையுங் கன்னலையும் ஒத்தினிய
 கோனவன்போல் வந்தென்னைத் தன்தொழும்பிற் கொண்டருளும்
 வானவன் பூங்கழலே பாடுதுங்காண் அம்மானாய். 188

சந்திரனைத் தேய்த்தருளித் தக்ககன்தன் வேள்வியினில்
 இந்திரனைத் தோள்நெரித்திட் டெச்சன் தலையரிந்து
 அந்தரமே செல்லும் அரைகதிரோன் பல்தகர்த்துச்
 சிந்தித் திசைதிசையே தேவர்களை ஓட்டுகந்து
 செந்தார்ப் பொழில்புடைசூழ் தென்னன் பெருந்துறையான்
 மந்தார மாலையே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

189

ஊனாய் உயிராய் உணர்வாய்என்னுட்கலந்து
 தேனாய் அமுதமுமாய்த் தீங்கரும்பின் கட்டியுமாய்
 வானோ ரறியா வழியெமக்குந் தந்தருளும்
 தேனார் மலர்க்கொன்றைச் சேவகனார் சீரொளிசேர்
 ஆனா அறிவாய் அளவிறந்த பல்லுயிர்க்கும்
 கோனாகி நின்றவா கூறுதுங்காண் அம்மானாய்.

190

சூடுவேன் பூங்கொன்றை சூடிச் சிவன்திரள்தோள்
 கூடுவேன் கூடிமுயங்கி மயங்கிநின்று
 ஊடுவேன் செவ்வாய்க் குருகுவேன் உள்ளருகித்
 தேடுவேன் தேடிச் சிவன்கழலே சிந்திப்பேன்
 வாடுவேன் பேர்த்தும் அரைவேன் அனலேந்தி
 ஆடுவேன் சேவடியே பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

191

கிளிவந்த மென்மொழியாள் கேழ்கிளரும் பாதியானை
 வெளிவந்த மாலையனும் காண்பரிய வித்தகனைத்
 தெளிவந்த தேறாலைச் சீரார் பெருந்துறையில்
 எளிவந் திருந்திரங்கி எண்ணரிய இன்னருளால்
 ஒளிவந்தென் உள்ளத்தின் உள்ளே ஒளி திகழ
 அளிவந்த அந்தணனைபைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

192

முன்னானை மூவர்க்கும் முற்றுமாய் முற்றுக்கும்
 பின்னானைப் பிஞ்சுசனைப் பேணு பெருந்துறையின்
 மன்னானை வானவனை மாதியலும் பாதியனைத்
 தென்னானைக் காவானைத் தெண்பாண்டி நாட்டானை
 என்னானை என்னப்பன் என்பார்க்கட் கின்னமுதை
 அன்னானை அம்மானைப் பாடுதுங்காண் அம்மானாய்.

193

பெற்றி பிறர்க்கரிய பெம்மான் பெருந்துறையான்
கொற்றக் குதிரையின்மேல் வந்தருளித் தன்னடியார்
குற்றங்கள் நீக்கிக் குணங்கொண்டு கோதாட்டிச்
சுற்றிய சுற்றத் தொடர் வறுப்பான் தொல்புகழே
பற்றியிப் பாசத்தைப் பற்றறநாம் பற்றுவான்
பற்றியபே ரானந்தம் பாடுதூங்காண் அம்மானாய்.

194

திருச்சிற்றம்பலம்

09. திருப்பொற் சுண்ணம்

– ஆனந்த மனோலயம்

(தில்லையில் அருளியது – அறுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

முத்து நல் தாமம் பூமாலை தூக்கி

முளைக் குடம் தூபம் நல் தீபம் வைம்மின்
சக்தியும் சோமியும் பார் மகளும்

நா மகளோடு பல்லாண்டு இசைமின்
சித்தியும் கௌரியும் பார்ப்பதியும்

கங்கையும் வந்து கவரி கொள்மின்
அத்தன் ஐயாறன் அம்மாளைப் பாடி

ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

195

பூ இயல் வார் சடை எம்பிராற்குப்

பொற் திருச் சுண்ணம் இடிக்க வேண்டும்
மாவின வடு வகிரன்ன கண்ணீர்!

வம்மின்கள் வந்து உடன் பாடுமின்கள்
கூவுமின் தொண்டர் புறம் நிலாமே

குனிமின் தொழுமின் எம் கோன் எம் கூத்தன்
தேவியும் தானும் வந்து எம்மை ஆளச்

செம் பொன் செய் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

196

சுந்தர நீறணிந்தும் மெழுகித்

தூய பொன் சிந்தி நிதி பரப்பி

இந்திரன் கற்பகம் நாட்டி எங்கும்

எழிற்சுடர் வைத்துக் கொடி எடுமின்!

அந்தரர் கோன் அயன் தன் பெருமான்

ஆழியான் நாதன் நல் வேலன் தாதை

எந்தரம் ஆள் உமையாள் கொழுநற்(கு)

ஏய்ந்த பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

197

கா(சு) அணிமின்கள்! உலக்கை எல்லாம்
காம்பணிமின்கள்! கறை உரலை
நேசம் உடைய அடியவர்கள்
நின்று நிலாவுக! என்று வாழ்த்தித்
தேசம் எல்லாம் புகழ்ந்தாடும் கச்சித்
தீரு ஏகம்பன் செம் பொன் கோயில் பாடிப்
பாச வினையைப் பறித்து நின்று
பாடிப் பொற் சண்ணம் இடித்து நாமே.

198

அறு(கு) எடுப்பார் அயனும் அரியும்
அன்றி மற்று இந்திரனோ(டு) அமரர்
நறுமுறு தேவர் கணங்கள் எல்லாம்
நம்மில் பின்பல்ல(து) எடுக்க ஓடடோம்
செறிவுடை மும்மதில் எய்த வில்லி
தீரு ஏகம்பன் செம் பொன் கோயில் பாடி
முறுவல் செவ் வாயினீர்! முக்கண் அப்பற்(கு)
ஆடப் பொற் சண்ணம் இடித்து நாமே.

199

உலக்கை பல ஓச்சுவார் பெரியர்
உலகம் எலாம் உரல் போதாதென்றே
கலக்க அடியவர் வந்து நின்றார்
காண உலகங்கள் போதாதென்றே
நலக்க அடியோமை ஆண்டு கொண்டு
நாண் மலர்ப் பாதங்கள் சூடத் தந்த
மலைக்கு மருகனைப் பாடிப் பாடி
மகிழ்ந்து பொற்சண்ணம் இடித்து நாமே.

200

சூடகந் தோள் வளை ஆர்ப்ப ஆர்ப்பத்
தொண்டர் குழாம் எழுந்(து) ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
நாடவர் நம் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
நாமும் அவர் தம்மை ஆர்ப்ப ஆர்ப்ப
பாடக(ம்) மெல் அடி ஆர்க்கும் மங்கை
பங்கினன் எங்கள் பராபரனுக்(கு)
ஆடக மா மலை அன்ன கோவுக்(கு)
ஆடப் பொற் சண்ணம் இடித்து நாமே.

201

வாள் தடம் கண் மட மாங்கை நல்லீர்
 வரி வளை ஆர்ப்ப வண் கொங்கை பொங்கத்
 தோள் திரு முண்டம் துதைந்(து) இலங்கச்
 சோத்தெம்பிரான் என்று சொல்லிச் சொல்லி
 நாள் கொண்ட நாள் மலர்ப் பாதம் காட்டி
 நாயில் கடைப்பட்ட நம்மை இம்மை
 ஆள் கொண்ட வண்ணங்கள் பாடிப் பாடி
 ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

202

வையகம் எல்லாம் உரல் அதாக
 மா மேரு என்னும் உலக்கை நாட்டி
 மெய் எனும் மஞ்சள் நிறைய அட்டி
 மேதகு தென்னன் பெருந்துறையான்
 செய்ய திரு அடி பாடிப் பாடிச்
 செம்பொன் உலக்கை வலக்கை பற்றி
 ஐயன் அணி தில்லை வாணனுக்கே
 ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

203

முத்தணி கொங்கைகள் ஆட ஆட
 மொய் குழல் வண்டினம் ஆட ஆடச்
 சித்தம் சிவனொடும் ஆட ஆடச்
 சொங் கயல் கண் பனி ஆட ஆடப்
 பித்தெம் பிரானொடும் ஆட ஆட
 பிறவி பிறரொடும் ஆட ஆட
 அத்தன் கருணையொடு ஆட ஆட
 ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

204

மாடு நகை வாள் நிலா எறிப்ப
 வாய் திறந்(து) அம் பவளம் துடிப்பப்
 பாடுமின்! நம் தம்மை ஆண்டவாறும்
 பணி கொண்ட வண்ணமும் பாடிப் பாடித்
 தேடுமின்! எம் பெருமானைத் தேடிச்
 சித்தம் களிப்பத் திகைத்துத் தேறி
 ஆடுமின்! அம்பலத்(து) ஆடினானுக்(கு)
 ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

205

மை அமர் கண்டனை வான நாடர்

மருந்தினை மாணிக்கக் கூத்தன் தன்னை
ஐயனை ஐயர் பிராணை நம்மை

அகப்படுத்தாட்கொண்டு அருமை காட்டும்
பொய்யர் தம் பொய்யனை மெய்யர் மெய்யைப்
போதரிக் கண் இணைப் பொன் தொடித்தோள்
பை அர(வு) அல்குல் மடந்தை நல்லீர்
பாடிப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

206

மின் இடைச் செந் துவர் வாய்க் கரும் கண்

வெண் நகைப் பண் அமர் மென் மொழியீர்!
என்னுடை ஆர் அமு(து) எங்கள் அப்பன்
எம் பெருமான் இமவான் மகட்குத்
தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன்
தமையன் எம் ஐயன் தாள்கள் பாடிப்
பொன்னுடைப் பூண்முலை மாங்கை நல்லீர்!
பொற் திருச்சுண்ணம் இடித்து நாமே.

207

சங்கம் அரற்றச் சிலம்பொலிப்பத்

தாழ் குழல் சூழ்தரு மாலை ஆடச்
செங்கனி வாய் இதழும் துடிப்பச்
சேயிழையீர்! சிவலோகம் பாடி
கங்கை இரைப்ப அரா இரைக்கும்
கற்றைச் சடை முடியான் கழற்கே
பொங்கிய காதலில் கொங்கை பொங்கப்
பொற் திருச்சுண்ணம் இடித்து நாமே.

208

ஞானக் கரும்பின் தெளிவைப் பாகை

நாடற் கரிய நலத்தை நந்தாத்
தேனைப் பழச் சுவை ஆயினானைச்
சித்தம் புகுந்து தித்திக்க வல்ல
கோனைப் பிறப்பறுத்து ஆண்டு கொண்ட
கூத்தனை நாத்தழும்பேற வாழ்த்திப்
பானல் தடம் கண் மடந்தை நல்லீர்!
பாடிப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

209

ஆவகை நாமும் வந்தது அன்பர் தம்மோடு
 ஆட்செய்யும் வண்ணங்கள் பாடி விண் மேல்
 தேவர் கனாவிலும் கண்டறியாச்
 செம் மலர்ப் பாதங்கள் காட்டும் செல்வச்
 சேவகம் ஏந்திய வெல் கொடியான்
 சிவபெருமான் புரம் செற்ற கொற்றச்
 சேவகன் நாமங்கள் பாடிப் பாடிச்
 செம் பொன் செய் சுண்ணம் இடித்து நாமே. 210

தேன் அக மா மலர்க் கொன்றை பாடிச்
 சிவபுரம் பாடித் திருச்சடை மேல்
 வான் அக மா மதிப் பிள்ளை பாடி
 மால் விடை பாடி வலக்கை ஏந்தும்
 ஊன் அக மா மழுச் சூலம் பாடி
 உம்பரும் இம்பரும் உய்ய அன்று
 போனகம் ஆக நஞ்சுண்டல் பாடிப்
 பொற் திருச்சுண்ணம் இடித்து நாமே. 211

அயன் தலை கொண்டு செண்டாடல் பாடி
 அருக்கன் எயிறு பறித்தல் பாடிக்
 கயந்தனைக் கொண்டு உரி போர்த்தல் பாடிக்
 காலனைக் காலால் உதைத்தல் பாடி
 இயைந்தன முப்புரம் எய்தல் பாடி
 ஏழை அடியோமை ஆண்டு கொண்ட
 நயம் தனைப் பாடி நீன்று ஆடி ஆடி
 நாதற்குச் சுண்ணம் இடித்து நாமே. 212

வட்ட மலர்க் கொன்றை மாலை பாடி
 மத்தமும் பாடி மதியும் பாடிச்
 சிட்டர்கள் வாழும் தென் தில்லை பாடிச்
 சிற்றம்பலத்தொங்கள் செல்வம் பாடிக்
 கட்டிய மாசணக் கச்சை பாடிக்
 கங்கணம் பாடிக் கவித்த கைம் மேல்
 இட்டு நின்றாடும் அரவம் பாடி
 ஈசற்குச் சுண்ணம் இடித்து நாமே. 213

வேதமும் வேள்வியும் ஆயினார்க்கு
மெய்ம்மையும் பொய்ம்மையும் ஆயினார்க்குச்
சோதியுமாய் இருள் ஆயினார்க்குத்
துன்பமுமாய் இன்பம் ஆயினார்க்குப்
பாதியுமாய் முற்றும் ஆயினார்க்கு
பந்தமுமாய் வீடும் ஆயினாருக்கு
ஆதியும் அந்தமும் ஆயினாருக்கு
ஆடப் பொற் சுண்ணம் இடித்து நாமே.

214

திருச்சிற்றம்பலம்

10. திருக்கோத்தும்பி – சிவனோடு ஐக்கியம் (தில்லையில் அருளியது- நாலடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

பூவேறு கோனும் புரந்தரனும் பொற்பமைந்த
நாவேறு செல்வியும் நாரணணும் நான் மறையும்
மாவேறு சோதியும் வானவருந் தாமறியாச்
சேவேறு சேவடிக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. 215

நானார் என் உள்ளமார் ஞானாங்க ளார் என்னை யாரறிவார்
வானோர் பிரானென்னை ஆண்டிலனேல் மதிமயங்கி
ஊனா ருடைதலையில் உண்பலிதேர் அம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. 216

தினைத்தனை உள்ளதோர் பூவினில் தேன்உண்ணாதே
நினைத்தொறும் காண்தொறும் பேசுந்தொறும் எப்போதும்
அனைத்தெனும் புள்ளெநக ஆனந்தத் தேன் சொரியும்
குனிப்புடையானுக்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. 217

கண்ணப்பன் ஒப்பதோர் அன்பின்மை கண்டபின்
என்னப்பன் என்னொப்பில் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி
வண்ணப் பணித்தென்னை வாவென்ற வான் கருணைச்
கண்ணப்பென் நீற்றற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. 218

அத்தேவர் தேவர் அவர்தேவ ரென்றிங்ஙன
பொய்த்தேவு பேசிப் புலம்புகின்ற பூதலத்தே
பத்தேதும் இல்லாதென் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
மெய்த்தேவர் தேவற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. 219

வைத்த நிதிபெண்டிர் மக்கள்குலங் கல்வியென்னும்
பித்த உலகிற் பிறப்போ டிறப்பென்னுஞ்
சித்த விகாரக் கலக்கம் தெளிவித்த
வித்தகத் தேவற்கே சென்றுதாய் கோத்தும்பீ. 220

சட்டோ நினைக்க மனத்தமுதாஞ் சங்கரனைக்
கெட்டேன் மறப்பேனோ கேடுபடாத் திருவடியை
ஒட்டாத பாவித் தொழும்பரைநாம் உருவறியோம்
சிட்டாய சிட்டற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 221

ஒன்றாய் முளைத்தெழுந் தெத்தனையோ கவடுவிட்டு
நன்றாக வைத்தென்னை நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
என்தாதை தாதைக்கும் எம்மனைக்குந் தம்பெருமான்
குன்றாத செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 222

கரணங்கள் எல்லாங் கடந்துநின்ற கறைமிடற்றன்
சரணங்க ளேசென்று சார்தலுமே தான்எனக்கு
மரணம் பிறப்பென் றிவையிரண்டின் மயக்கறுத்த
கருணைக் கடலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 223

நோயுற்று மூத்துநான் நுந்துகன்றா யிங்கிருந்து
நாயுற்ற செல்வம் நயந்தறியா வண்ணமெல்லாந்
தாயுற்று வந்தென்னை ஆண்டுகொண்டதன்கருணைத்
தேயுற்ற செல்வற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 224

வன்னெஞ்சக் கள்வன் மனவலியன் என்னாதே
கல்நெஞ் சுருக்கிக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
அன்னஞ் திளைக்கும் அணிதில்லை அம்பலவன்
பொன்னங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 225

நாயேனைத் தன்னடிகள் பாடுவித்த நாயகனைப்
பேயேன துள்ளப் பிழைபொறுக்கும் பெருமையனைச்
சீயேதும் இல்லாதென் செய்பணிகள் கொண்டருளந்
தாயான ஈசற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 226

நான்தனக் கன்பின்னை நானுந்தா னும் அறிவோம்
தானென்னை ஆட்கொண்ட தெல்லாருந் தாமறிவார்
ஆன கருணையும் அங்குற்றே தானவனே
கோனென்னைக் கூடக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ. 227

கருவாய் உலகினுக் கப்புறமாய் இப்புறத்தே
 மருவார் மலர்க்குழல் மாதினொடும் வந்தருளி
 அருவாய் மறைபயில் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்ட
 திருவான தேவற்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 228

நானும்என் சிந்தையும் நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
 தானுந்தன் தையலுந் தாழ்சடையோன் ஆண்டிலனேல்
 வானுந் திசைகளும் மாகடலும் ஆயபிரான்
 தேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 229

உள்ளப் படாத திருஉருவை உள்ளுதலும்
 கள்ளப் படாத களிவந்த வான்கருணை
 வெள்ளப் பிரான்என் பிரான்என்னை வேறேஆட்
 கொள்ளப் பிரானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 230

பொய்யாய செல்வத்தே புக்கமுந்தி நாள்தோறும்
 மெய்யாக் கருதிக்கிடந்தேனை ஆட்கொண்ட
 ஐயாவென் ஆஷ்ரூயிரே அம்பலவா என்றவன்றன்
 செய்யார் மலரடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 231

தோலுந் துகிலுங் குழையுஞ் சுருள்தோடும்
 பால்வெள்ளை நீறும் பசுஞ்சாந்தும் பைங்கிளியுஞ்
 சூலமுந் தொக்க வளையு முடைத்தொன்மைக்
 கோலமே நோக்கிக் குளிர்ந்தூதாய் கோத்தும்பீ. 232

கள்வன் கடியன் கலதியிவன் என்னாத
 வள்ளல் வரவர வந்தொழிந்தான் என் மனத்தே
 உள்ளத் துறதுய ரொன்றொழியா வண்ணமெல்லாந்
 தெள்ளாங் கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 233

புமேல் அயனோடு மானும் புகலிரதென்று
 ஏமாறி நிற்க அடியேன் இறுமாக்க
 நாய்மேல் தவிசிகட்டு நன்றாய்ப் பொருட்படுத்த
 தீமேனி யானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ. 234

திருச்சிற்றம்பலம்

11. திருத்தெள்ளேணாம்

(தில்லையில் அருளியது- நாலடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை
உருநாமம் அறியவோர் அந்தணனாய் ஆண்டுகொண்டான்
ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமில்லாற் காயிரந்
திருநாமம் பாடிநாம் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 235

திருவார் பெருந்துறை மேயபிரான் என்பிறவிக்
கருவேர் அறுத்தபின் யாவரையுங் கண்டதில்லை
அருவாய் உருவமும் ஆயபிரான் அவன்மருவும்
திருவாஷ்டூர் பாடிநாம் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 236

அரிக்கும் பிரமற்கும் அல்லாத தேவர்கட்கும்
தெரிக்கும் படித்தன்றி நின்றசிவம் வந்துநம்மை
உருக்கும் பணிகொள்ளும் என்பதுகேட்டுலகமெல்லாம்
சிரிக்குந் திறம்பாடித் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 237

அவமாய தேவர் அவகதியில் அமுந்தாமே
பவமாயங் காத்தென்னை ஆண்டுகொண்ட பரஞ்சோதி
நவமாய செஞ்சுடர் நல்குதலும் நாம்ஒழிந்து
சிவமான வாபாடித் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 238

அருமந்த தேவர் அயன்திருமாற் கரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்
கருவெந்து வீழ்க் கடைக்கணித்தென் உளம்புகுந்த
திருவந்த வாபாடிக் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 239

அரையாடு நாகம் அசைத்தபின் அவனியின்மேல்
வரையாடு மங்கைதன் பங்கொடும்வந் தாண்டதிறம்
உரையாட உள்ளொளியாட ஒண்மாமலர்க் கண்களில்நீர்த்
திரையாடு மாபாடித் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 240

ஆவா அரிஅயன்இந்திரன் வானோர்க் கரியசிவன்
வாவாவென் றென்னையும் பூதலத்தேவலித்தாண்டுகொண்டான்
பூவார் அடிச்சுவ டென்தலைமேற் பொறித்தனுமே
தேவான வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 241

கறங்கோலை போல்வதோர் காயப்பிறப்போ டிறப்பென்னும்
அறம்பாவ மென்றிரண்டச் சந்தவிர்த்தென்னை ஆண்டுகொண்டான்
மறந்தேயுந் தன்கழல்நான் மறவாவண்ணம் நல்கிய அத்
திறம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 242

கல்நா ருரித்தென்ன என்னையுந்தன் கருணையினால்
பொன்னார் கழல்பணித் தாண்டபிரான் புகழ்பாடி
மின்னோர் நூடங்கிடைச் செந்துவர்வாய் வெண்ணகையீர்
தென்னா தென்னாவென்று தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 243

கனவேயுந் தேவர்கள் காண்பரிய கனைகழலோன்
புனவே யனவளைத் தோளியோடும் புகுந்தருளி
நனவே எனைப்பிடித்தாட் கொண்டவா நயந்துநெஞ்சம்
சினவேற்கண்ணீர் மல்கத் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 244

கயல்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கன்எனைக்கலந் தாண்டனுமே
அயல்மாண்ட ருவினைச் சுற்றமுமாண்ட வனியினமேல்
மயல்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகமாண் டென்னுடைய
செயல்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 245

முத்திக் குழன்று முனிவர்குழாம் நனிவாட
அத்திக் கருளி அடியேனை ஆண்டுகொண்டு
பத்திக் கடலுட் பதித்த பரஞ்சோதி
தித்திக்கு மாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 246

பார்பாடும் பாதாளர் பாடும்விண்ணோர் தம்பாடும்
ஆர்பாடுஞ் சாரா வகையருளி ஆண்டுகொண்ட
நேர்பாடல் பாடி நினைப்பரிய தனிப்பெரியோன்
சீர்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ. 247

மாலே பிரமணே மற்றொழிந்த தேவர்களே
 நூலே நுழைவரியான் நுண்ணியனாய் வந்தடியேன்
 பாலே புகுந்து பரிந்துருக்கும் பாவாகத்தால்
 சேலேர்கண் நீர்மல்கத் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 248

உருகிப் பெருகி உளங்குளிர் முகந்துகொண்டு
 பருகற் கினிய பரங்கருணைத் தடங்கடலை
 மருவித் திகழ்தென்னன் வாரகழலே நினைந்தடியாம்
 திருவைப் பரவிநாம் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 249

புத்தன் பரந்தராதி யர்அயன்மேல் போற்றிசெயும்
 பித்தன் பெருந்துறை மேயபிரான் பிறப்பறுத்த
 அத்தன் அணிதில்லை அம்பலவண் அருட்கழல்கள்
 சித்தம் புகுந்தவா தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 250

உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம்
 சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்து தடுமாறும்
 கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைகள் தந்தருளும்
 செயலைப் பரவிநாம் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 251

வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்தழல்நீர் மண்கெடினும்
 தான்கெட்ட லின்றிச் சலிப்பறியாத் தன்மையனுக்கு
 ஊன்கெட் றுயிர்கெட்டுணவுகெட்டென் உள்ளமும்போய்
 நான்கெட்ட வாபாடித் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 252

விண்ணோர் முழுமுதல் பாதாளத் தார்வித்து
 மண்ணோர் மருந்தயன் மாலுடைய வைப்படியோம்
 கண்ணார் வந்துநின்றான் கருணைக் கழல்பாடித்
 தென்னாதென்னாவென்று தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 253

குலம்பாடிக் கொக்கிற கும்பாடிக் கோல் வளையாள்
 நலம்பாடி நஞ்சுண்ட வாபாடி நாள்தோறும்
 அலம்பார் புனல்தில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
 சிலம்பாடல் பாடிநாம் தெள்ளேணாங் கொட்டாமோ. 254

திருச்சிற்றம்பலம்

12. திருச்சாழல் - சிவனுடைய காருணியம் (தில்லையில் அருளியது ஃநாலழத் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

பூசுவதும் வெண்ணீறு பூண்பதுவும் பொங்கரவம்
பேசுவதும் திருவாயால் மறைபோலுங் காணேடி
பூசுவதும் பேசுவதும் பூண்பதுவுங் கொண்டடென்னை
ஈசனவன் எவ்வுயிர்க்கும் இயல்பானான் சாழலோ. 255

என்னப்பன் எம்பிரான் எல்லார்க்குந் தானீசன்
துன்னம்பெய் கோவணமாக் கொள்ளுமது என்னேடி?
மன்னுகலை தன்னுபொருள் மறைநான்கே வான்சரடாத்
தன்னையே கோவணமாச் சாத்தினன்காண் சாழலோ. 256

கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித்தோல் நல்லாடை
தாயுமிலி தந்தையிலி தான் தனியன் காணேடி
தாயுமிலி தந்தையிலி தான்தனியன் ஆயிடினும்
காயில் உலகனைத்துங் கற்பொடிகாண் சாழலோ. 257

அயனை அனங்கனை அந்தகளைச் சந்திரனை
வயனங்கள் மாயா வடுச்செய்தான் காணேடி
நயனங்கள் மூன்றுடை நாயகனே தண்டித்தால்
சயமன்றோ வானவர்க்குத் தாழ்குழலாய் சாழலோ. 258

தக்கனையும் எச்சையும் தலையறுத்துத் தேவர்கணம்
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்ததுதான் என்னேடி?
தொக்கனவந் தவர்தம்மைத் தொலைத்தருளி அருள்கொடுத்தங்கு
எச்சனுக்கு மிகைத்தலைமற் றருளினன் காண் சாழலோ. 259

அலரவனும் மாவனும் அறியாமே அழலுருவாய்
நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றதுதான் என்னேடி?
நிலமுதற்கீழ் அண்டமுற நின்றிலனேல் இருவருந்தம்
சலமுகத்தால் ஆங்காரந் தவிரார்காண் சாழலோ. 260

மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி
 சலமுகத்தால் அவன்சடையிற் பாயுமது என்னே?

 சலமுகத்தால் அவன்சடையிற் பாய்ந்திலனேல் தரணியெல்லாம்

 பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ் சாழலோ. 261

கோலால மாகிக் குரைகடல்வாய் அன்றெழுந்த
 ஆலாலம் உண்டான் அவன்சதுர்தான் என்னே?

 ஆலாலம் உண்டினேல் அன்றயன்மால் உள்ளிட்ட

 மேலாய தேவரெல்லாம் வீடுவர்காண் சாழலோ. 262

தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
 பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணே

 பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதாய் இரு நிலத்தோர்

 விண்பாலி யோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ. 263

தானந்தம் இல்லான் தனையடைந்த நாயேனை
 ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்தான் காணே

 ஆனந்த வெள்ளத் தழுத்துவித்த திருவடிகள்

 வானுந்து தேவர்கட்கோர் வான்பொருள்காண் சாழலோ. 264

நங்காய் இதென்னதவம் நரம்போ டெலும்பணிந்து
 கங்காளந் தோள்மேலே காதலித்தான் காணே

 கங்காளம் ஆமாகேள் காலாந்த ரத்திருவர்

 தங்காலஞ் செய்யத் தரித்தனன்காண் சாழலோ. 265

கானார் புலித்தோல் உடைதலைஊண் காடுபதி
 ஆனா லவனுக்கிங் காட்படுவார் ஆரேடி?

 ஆனாலும் கேளாய் அயனுந் திருமாலும்

 வானாடர் கோவும் வழியடியார் சாழலோ. 266

மலையரையன் பொற்பாவை வாள்நுதலான் பெண்திருவை
 உலகறியத் தீவேட்டான் என்னுமது என்னே

 உலகறியத் தீவேளே தொழிந்தனனேல் உலகனைத்துங்

 கலைநவின்ற பொருள்களெல்லாங் கலங்கிடுங்காண் சாழலோ. 267

தேன்புக்க தண்பனைசூழ் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
தான்புக்கு நட்டம் பயிலுமது என்னே? |
தான்புக்கு நட்டம் பயின்றிலனேல் தரணியெல்லாம்
ஊன்புக்க வேற்காளிக் கூட்டாங்காண் சாழலோ. 268

கடகரியும் பரிமாவும் தேரும்உகந் தேறாதே
இடம்உகந் தேறியவா றெனக்கறிய இயம்பே
தடமதில்கள் அவைமூன்றுந் தழுவெரித்த அந்நாளில்
இடமதாய்த் தாங்கினான் திருமால்காண் சாழலோ. 269

நன்றாக நால்வர்க்கும் நான்மறையின் உட்பொருளை
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் காணே
அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறமுரைத்தான் ஆயிடினுங்
கொன்றான்காண் புரமூன்றுங் கூட்டோ டே சாழலோ. 270

அம்பலத்தே கூத்தாடி அமுதுசெயப் பலிதரியும்
நம்பனையுந் தேவனென்று நண்ணுமது என்னே? |
நம்பனையும் ஆமாகேள் நான்மறைகள் தாமறியோ
எம்பெருமான் ஈசாவென் றேத்தினகாண் சாழலோ. 271

சலமுடைய சலந்தரன்தன் உடல்தடிந்த நல்லாழி
நலமுடைய நாரணற்கள் றருளியவா றென்னே? |
நலமுடைய நாரணன்தன் நயனம்இடந் தானடிக்கீழ்
அலராக இடஆழி அருளினன்காண் சாழலோ. 272

அம்பரமாம் புள்ளித்தோல் ஆலாலம் ஆரமுதம்
எம்பெருமான் உண்டசதுர் எனக்கறிய இயம்பே
எம்பெருமான் ஏதுடுத்தங் கேதமுது செய்திடினுங்
தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன்காண் சாழலோ. 273

அருந்தவருக் காலின்கீழ் அறமுதலா நான்கினையும்
இருந்தவருக் கருளுமது எனக்கறிய இயம்பே |
அருந்தவருக் கறமுதல்நான் கன்றருளிச் செய்திலனேல்
திருந்தவருக் குலகியற்கை தெரியாகாண் சாழலோ. 274

திருச்சிற்றம்பலம்

13. திருப்புவல்லி - மாயா விசயம் நீக்குதல் (தில்லையில் அருளியது - நாலடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

இணையார் திருவடி என்தலைமேல் வைத்தலுமே
துணையான சுற்றங்கள் அத்தனையும் துறந்தொழிந்தேன்
அணையார் புனற்றில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
புணையாளன் சீர்பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 275

எந்தையெந் தாய்சுற்றம் மற்றுமெல்லாம் என்னுடைய
பந்தம் அறுந்தென்னை ஆண்டுகொண்ட பாண்டிப்பிரான்
அந்த இடைமருதில் ஆனந்தத் தேனிருந்த
பொந்தைப் பரவிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ. 276

நாயிற் கடைப்பட்ட நம்மையுமோர் பொருட்படுத்துத்
தாயிற் பெரிதுங் தயாவுடைய தம்பொருமான்
மாயப் பிறப்பறுந் தாண்டானென் வல்வினையின்
வாயிற் பொடியட்டிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 277

பண்பட்ட தில்லைப் பதிகக்காசைப் பரவாதே
எண்பட்ட தக்கன் அருக்கன் எச்சன் இந்துஅனல்
விண்பட்ட பூதப் படைவீர பத்திரரால்
புண்பட்ட வாபாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 278

தேனாடு கொன்றை சடைக்கணிந்த சிவபெருமான்
ஊனாடி நாடிவந் துள்புகுந்தான் உலகர்முன்னே
நானாடி ஆடிநின் றோலமிட நடம்பயிலும்
வானாடர் கோவுக்கே புவல்லி கொய்யாமோ. 279

எரிமூன்று தேவர்க் கிரங்கியருள் செய்தருளிச்
சிரமூன் றறத்தன் திருப்பருவம் நெரித்தருளி
உருமூன்று மாகி உணர்வரிதாம் ஒருவனுமே
புரமூன் றெரத்தவா புவல்லி கொய்யாமோ. 280

வணங்கத் தலை வைத்து வार्கழல்வாய் வாழ்த்தவைத்து
 இணங்கத்தன் சீரடியார் கூட்டமும்வைத் தெம்பெருமான்
 அணங்கொடணிதில்லை அம்பலத்தே ஆடுகின்ற
 குணங் கூரப் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ. 281

நெறிசெய் தருளித்தன் சீரடியார் பொன்னடிக்கே
 குறிசெய்து கொண்டென்னை ஆண்டபிரான் குணம்பரவி
 முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினையைக்
 கிறிசெய்த வாபாடிபு புவல்லி கொய்யாமோ. 282

பன்னாட் பரவிப் பணிசெய்யப் பாதமலர்
 என்ஆகம் துன்னவைத்த பெரியோன் எழிற்சுடராய்க்
 கல்நா ருரித்தென்னை யாண்டுகொண்டான் கழலிணைகள்
 பொன்னான வாபாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 283

பேராசை யாமிந்தப் பிண்டமறப் பெருந்துறையான்
 சீரார் திருவடி யென் தலைமேல் வைத்தபிரான்
 காரார் கடல்நஞ்சை உண்டுகந்த காபாலி
 போரார் புறம்பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 284

பாலும் அமுதமுந் தேனுடனாம் பராபரமாய்க்
 கோலங் குளிரந்துள்ளங் கொண்டபிரான் குரைகழல்கள்
 ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியாம் அந்நெறியே
 போலும் புகழ்பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 285

வானவன் மாலயன் மற்றுமுள்ள தேவர்கட்கும்
 கோனவ னாய் நின்று கூடலிலாக் குணங்குறியோன்
 ஆன நெடுங்கடல் ஆலாமல் அமுதுசெய்யப்
 போனகம் ஆனவா புவல்லி கொய்யாமோ. 286

அன்றால நீழற்கீழ் அருமறைகள் தானருளி
 நன்றாக வானவர் மாமுனிவர் நாள்தோறும்
 நின்றார ஏத்தும் நிறைகழலோள் புனைகொன்றைப்
 பொன்தாது பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ. 287

படமாக என்னுள்ளே தன்னிணைப்போ தவையளித்திங்
கிடமாகக் கொண்டிருந் தேகம்பம் மேயபிரான்
தடமார் மதில்தில்லை அம்பலமே தானிடமா
நடமாடு மாபாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 288

அங்கி அருக்கன் இராவணன் அந்தகன் கூற்றன்
செங்கண் அரிஅயன் இந்திரனுஞ் சந்திரனும்
பாங்கமில் தக்கனும் எச்சனுந்தம் பரிசுழியப்
பொங்கியசீர் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ. 289

திண்போர் விடையான் சிவபுரத்தார் போரேறு
மண்பால் மதுரையிற் பிட்டமுது செய்தருளித்
தண்டாலே பாண்டியன் தன்னைப் பணிகொண்ட
புண்பாடல் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ. 290

முன்னாய மாலயனும் வானவரும் தானவரும்
பொன்னார் திருவடி தாமறியார் போற்றுவதே
என்னாகம் உள்புகுந் தாண்டு கொண்டான் இ
பன்னாகம் பாடிநாம் புவல்லி கொய்யாமோ. 291

சீரார் திருவடித் திண்சிலம்பு சிலம்பொலிக்கே
ஆராத ஆசையதாய் அடியேன் அகமகிழ்த்
தேராந்த வீதிப் பெருந்துறையான் திருநடஞ்செய்
பேராநந் தம்பாடிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 292

அத்தி யுரித்தது போர்த்தருளும் பெருந்துறையான்
பித்த வடிவுகொண் டிவ்வுலகிற் பிள்ளையுமாம்
முத்தி முழுமுதலுத் தரகோச மங்கைவள்ளல்
புத்தி புகுந்தவா புவல்லி கொய்யாமோ. 293

மாவார வேறி மதுரைநகர் புகுந்தருளித்
தேவார்ந்த கோலந் திகழப் பெருந்துறையான்
கோவாகி வந்தெம்மைக் குற்றவேல் கொண்டருளும்
புவார் கழல்பரவிப் புவல்லி கொய்யாமோ. 294

திருச்சிற்றம்பலம்

14. திருஉந்தியார் - ஞான வெற்றி (தில்லையில் அருளியது- கலித்தாழிசை)

- வளைந்தது வில்லு விளைந்தது பூசல்
உளைந்தன முப்புரம் உந்தீபற
ஒருங்குடன் வெந்தவா றுந்தீபற. 295
- ஈரம்பு கண்டிலம் ஏகம்பர் தங்கையில்
ஓரம்பே முப்புரம் உந்தீபற
ஒன்றும் பெருமிகை உந்தீபற. 296
- தச்சு விடுத்தலும் தாமடி யிட்டலும்
அச்சு முறிந்ததென் றுந்தீபற
அழுந்தன முப்புரம் உந்தீபற. 297
- உய்யவல் னாரெரு மூவரைக் காவல்கொண்
டெய்யவல் னானுக்கே உந்தீபற
இளமுலை பங்கனென் றுந்தீபற. 298
- சாடிய வேள்வி சரிந்திடத் தேவர்கள்
ஓடிய வாபாடி உந்தீபற
உருந்திர நாதனுக் குந்தீபற. 299
- ஆவா திருமால் அவிப்பாகங் கொண்டன்று
சாவா திருந்தானென் று தீபற
சதுர்முகன் தாதையென் றுந்தீபற. 300
- வெய்யவன் அங்கி விழுங்கத்திரட்டிய
கையைத் தறித்தானென் றுந்தீபற
கலங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. 301

- பார்ப்பதி யைப்பகை சாற்றிய தக்கனைப்
பார்ப்பதென் னேயேடி யந்தீபற
பணைமுலை பாகனாக் குந்தீபற. 302
- புரந்தர னாரொரு புங்குயி லாகி
மரந்தனி லேறினார் உந்தீபற
வானவர் கோனென்றே உந்தீபற. 303
- வெஞ்சின வேள்வி வியாத்திர னார்தலை
துஞ்சிய வாபாடி உந்தீபற
தொடர்ந்த பிறப்பற உந்தீபற. 304
- ஆட்டின் தலையை விதிக்குத் தலையாகக்
கூட்டிய வாபாடி உந்தீபற
கொங்கை குலுங்கிநின் றுந்தீபற. 305
- உண்ணப் புகுந்த பகனொளிந் தோடாமே
கண்ணைப் பறித்தவா றுந்தீபற
கருக்கெட நாமெல்லாம் உந்தீபற. 306
- நாமகள் நாசி சிரம்மி மன்படச்
சோமன் முகன் நெரித் துந்தீபற
தொல்லை வினைகெட உந்தீபற. 307
- நான்மறை யோனும் அகத்திய மான்படப்
போம்வழி தேடுமா றுந்தீபற
புரந்தரன் வேள்வியி லுந்தீபற. 308
- சூரிய னார்தொண்டை வாயினிற் பற்களை
வாரி நெரித்தவா றுந்தீபற
மயங்கிற்று வேள்வியென் றுந்தீபற. 309
- தக்கனா ரன்றே தலையிழந் தார்தக்கன்
மக்களைச் சூழநின் றுந்தீபற
மடிந்தது வேள்வியென் றுந்தீபற. 310

- பாலக னார்க்கன்று பாற்கடல் ஈந்திட்ட
கோலச் சடையற்கே யந்தீபற
குமரன்தன் தாதைக்கே உந்தீபற. 311
- நல்ல மலரின்மேல் நான்முக னார்தலை
ஒல்லை யரிந்ததென் றுந்தீபற
உகிரால் அரிந்ததென் றுந்தீபற. 312
- தேரை நிறுத்தி மலையெடுத் தான்சிரம்
ஈரைந்தும் இற்றவா றுந்தீபற
இறுபதும் இற்றதென் றுந்தீபற. 313
- ஏகாசமிட்ட இருடிகள் போகாமல்
ஆகாசங்காவலென் றுந்தீபற
அதற்கப்பாலுங் காவலென் றுந்தீபற. 314

திருச்சிற்றம்பலம்

15. திருத்தேள் நோக்கம் - பிரபஞ்ச சுத்தி (தில்லையில் அருளியது - நாலழகு தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

புத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே எனக்கருதிப்
பேய்த்தார் முகக்குறும் பேதைகுண மாகாமே
தீர்த்தாய் திகழ்தில்லை அம்பலத்தை திருநடஞ்செய்
கூத்தா உன் சேவடி கூடும்வண்ணந் தோணோக்கம். 315

என்றும் பிறந்திறந் தாழாமே ஆண்டுகொண்டான்
கன்றால் விளவெறிந் தான்பிரமன் காண்பரிய
குன்றாத சீர்த்தில்லை அம்பலவன்குணம்பரவித்
துன்றார் குழலினீர் தோணோக்கம் ஆடாமோ. 316

பொருட்பற்றிச் செய்கின்ற பூசனைகள் போல்விளங்கிச்
செருப்புற்ற சீரடி வாய்க்கலசம் ஊனமுதம்
விருப்புற்று வேடனார் சேடெறிய மெய்குளிர்ந்தங்கு
அருட்பெற்று நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. 317

கற்போலும் நெஞ்சங் கசிந்துருகிக் கருணையினால்
நிற்பானைப் போலஎன நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி
நற்பாற் படுத்தென்னை நாடறியத் தானிங்ஙன்
சொற்பால தானவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. 318

நிலம்நீர் நெருப்புயிர் நீள்விசம்பு நிலாப்பகலோன்
புலனாய மைந்தனோ டெண்வகையாயப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே மெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. 319

புத்தன் முதலாய புல்லறிவிற் பல்சமயம்
தத்தம் மதங்களில் தட்டுளுப்புப் பட்டுநிற்கச்
சித்தஞ் சிவமாக்கிச் செய்தனவே தவமாக்கும்
அத்தன் கருணையிலனால் தோணோக்கம் ஆடாமோ. 320

தீதில்லை மாணி சிவகருமஞ் சிதைத்தானைச்
 சாதியும் வேதியன் தாதையனைத் தாளிரண்டுஞ்
 சேதிப்ப ஈசன் திருவருளால் தேவர்தொழப்
 பாதகமே சோறு பற்றினவா தோணோக்கம். 321

மானம் அழிந்தோம் மதிமறந்தோம் மங்கைநல்லீர்
 வானந் தொழுந்தென்னன் வார்கழலே நினைத்தடியோம்
 ஆனந்தக் கூத்தன் அருள்பெறில் நாம் அவ்வணமே
 ஆனந்த மாகிநின் றாடாமே தோணோக்கம். 322

எண்ணுடை மூவர் இராக்கதர்கள் எரிபிழைத்துக்
 கண்ணுதல் எந்தை கடைத்தலைமுன் நின்றதற்பின்
 எண்ணிலி இந்திரர் எத்தனையோ பிரமர்களும்
 மன்மிசை மால்பவர் மாண்டனர்காண் தோணோக்கம். 323

பங்கயம் ஆயிரம் பூவினிலோர் பூக்குறையத்
 தங்கண் இடந்தான் சேவடிமேல் சாத்தனுமே
 சங்கரன் எம்பிரான் சக்கரமாற் கருளியவாறு
 எங்கும் பரவிநாம் தோணோக்கம் ஆடாமோ. 324

காமனுடலுயிர் காலன்பற் காய்கதிரோன்
 நாமகள் நாசிசிரம் பிரமன் கரம்எரியைச்
 சோமன் கலைதலை தக்கனையும் எச்சனையுந்
 தூய்மைகள் செய்தவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. 325

பிரமன் அரியென் திருவருக்கம் பேதைமையால்
 பரமம் யாம்பரமம் என்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
 அரனார் அழலுருவாய் அங்கே அளவிறந்து
 பரமாகி நின்றவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. 326

ஏழைத் தொழும்பனேன் எத்தனையோ காலமெல்லாம்
 பாழக் கிறைத்தேன் பரம்பரனைப் பணியாதே
 ஊழிமுதற் சிந்தாத நன்மணிவந் தென்பிறவித்
 தாழைப் பறித்தவா தோணோக்கம் ஆடாமோ. 327

உரைமாண்ட உள்ளொளி உத்தமன்வந் துளம்புகலும்
கரைமாண்ட காமப்பெருங்கடலைக் கடத்தலுமே
இரைமாண்ட இந்திரியப் பறவை இரிந்தோடத்
துரைமாண்ட வாபாடித் தோணோக்கம் ஆடாமோ.

328

திருச்சிற்றம்பலம்

16. திருப்பொன்னூசல் - அருட் சுத்தி (தில்லையில் அருளியது - ஆறடித்தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

சீரார் பவளங்கால் முத்தங் கயிறாக
ஏராரும் பொற்பலகை ஏறி இனிதமர்ந்து
நாரா யணன் அறியா நாண்மலர்த்தான் நாயடியேற்கு
ஊராகத் தந்தருளும் உத்தர கோசமங்கை
ஆரா அமுதின் அருள்தா ளிணைப்பாடிப்
போரார் கண்மடவீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. 329

மூன்றங் கிலங்கு நயனத்தன் மூவாத
வான்தங்கு தேவர்களுங் காணா மலரடிகள்
தேனதங்கித் தித்தித் தமுதூறித் தான்தெளிந்தங்கு
ஊன்தங்கி நின்றுருக்கும் உத்தர கோசமங்கைக்
கோன்தங் கிடைமருது பாடிக் குலமஞ்சை
போன்றங் கனநடையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. 330

முன்னீறும் ஆதியு மில்லான் முனிவர்குழாம்
பன்னூறு கோடி யிமையோர்கள் தாம் நிற்பத்
தன்னீ றெனக்குருளித் தன்கருணை வெள்ளத்து
மன்னூற மன்னுமணி யுத்தர கோசமங்கை
மின்னேறு மாட வியன்மா ளிகைபாடிப்
பொன்னேறு புண்முலையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. 331

நஞ்சமர் கண்டத்தன் அண்டத் தவநாதன்
மஞ்சதோய் மாடமணி உத்தரகோசமங்கை
அஞ்சசொலாள் தன்னோடுங் கூடி அடியவர்கள்
நெஞ்சளே நின்றமுத மூறிக் கருணைசெய்து
துஞ்சல் பிறப்பறுப்பான் தூய புகழ்ப்பாடிப்
புஞ்சமார் வெள்வளையீர் பொன்னூசல் ஆடாமோ. 332

ஆணோ அலியோ அரிவையோ என்றிருவர்
காணாக் கடவுள் கருணையினால் தேவர்குழாம்
நாணாமே உய்யஆட் கொண்டருளி நஞ்சுதனை
ஊணாக உண்டருளும் உத்தர கோமங்கைக்
கோணார் பிறைச்சென்னிக் கூத்தன் குணம்பரவிப்
பூணார் வண்முலையீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ. 333

மாதாடு பாகத்தன் உத்தர கோசமங்கைத்
தாதாடு கொன்றைச் சடையான் அடியாருள்
கோதாட்டி நாயேனை ஆட்கொண்டென் தொல்பிறவித்
தீதோடா வண்ணந் திகழ்ப் பிறப்பறுப்பான்
காதாடு குண்டலங்கள் பாடிக் கசிந்தன்பால்
போதாடு பூண்முலையீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ. 334

உன்னற் கரியதிரு வுத்தர கோசமங்கை
மன்னிப் பொலிந்திருந்த மாமறையேன் தன்புகழே
பன்னிப் பணிந்திறைஞ்சப் பாவங்கள் பற்றறுப்பான்
அன்னத்தின் மேலேறி ஆடுமணி மயில்போல்
என்னத்தன் என்னையும் ஆட்கொண்டான் எழிலப்பாடிப்
பொன்னொத்த பூண்முலையீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ. 335

கோலவரைக்குடுமி வந்து குவலத்துச்
சால அமுதுண்டு தாழ்கடலின் மீதெழுந்து
ஞால மிகப்பரிமேற் கொண்டு நமையாண்டான்
சீலந் திகழுந் திருவுத்தர கோசமங்கை
மானுக் கரியானை வாயார நாம்பாடிப்
பூலித் தகழ்குழைந்து பொன்னாசல் ஆடாமோ. 336

தெங்குலவு சோலைத் திருஉத்தர கோசமங்கை
தங்குலவு சோதித் தனியுருவம் வந்தருளி
எங்கள் பிறப்பறுத்திட் டெந்தரமும் ஆட்கொள்வான்
பங்குலவு கோதையுந் தானும் பணிகொண்ட
கொங்குலவு கொன்றைச் சடையான் குணம்பரவிப்
பொங்குலவு பூண்முலையீர் பொன்னாசல் ஆடாமோ. 337

திருச்சிற்றம்பலம்

17. அன்னைப் பத்து - ஆத்தும பூரணம் (தில்லையில் அருளியது - கலிவிருத்தம்)

வேத மொழியர்வெண் ணீற்றர்செம் மேனியர்
நாதப் பறையினர் அன்னே என்னும்
நாதப் பறையினர் நான்முகன் மாலுக்கும்
நாதரிந் நாதனார் அன்னே என்னும். 338

கண்ணஞ் சனத்தார் கருணைக் கடலினர்
உள்நின் றுருக்குவர் அன்னே என்னும்
உள்நின் றுருக்கி உலப்பிலா ஆனந்தக்
கண்ணீர் தருவரால் அன்னே என்னும். 339

நித்த மணாளர் நிரம்ப அழகியர்
சித்தத் திருப்பரால் அன்னே என்னும்
சித்தத் திருப்பவர் தென்னன் பெரும்புறை
அத்தர்ஆ னந்தரால் அன்னே என்னும். 340

ஆடரப் பூணுடைத் தோல்பொடிப் பூசிற்றோர்
வேடம் இருந்தவா றன்னே என்னும்
வேடம் இருந்தவா கண்டுகண் டென்னுள்ளம்
வாடும் இதுவென்ன அன்னே என்னும். 341

நீண்ட கரத்தர் நெறிதரு குஞ்சியர்
பாண்டிநன் னாடரால் அன்னே என்னும்
பாண்டிநன் னாடர் பரந்தெழு சிந்தையை
ஆண்டன்பு செய்வரால் அன்னே என்னும். 342

உன்னற் கரியசீர் உத்தர மாங்கையர்
மன்னுவ தென்நெஞ்சில் அன்னே என்னும்
மன்னுவ தென்நெஞ்சில் மாலயன் காண்கிலார்
என்ன அதியசம் அன்னே என்னும். 343

வெள்ளைக் கலிங்கத்தர் வெண்திரு முண்டத்தர்
 பள்ளிக்குப் பாயந்தர் அன்னே என்னும்
 பள்ளிக்குப் பாயத்தர் பாய்பரி மேற்கொண்டான்
 உள்ளங் கவர்வரால் அன்னே என்னும். 344

தாளி அறுகினர் சந்தனச் சாந்தினர்
 ஆளெம்மை ஆள்வரால் அன்னே என்னும்
 ஆளெம்மை ஆளும் அடிகளார் தங்கையில்
 தாள மிருந்தவா றன்னே என்னும். 345

தையலோர் பங்கினர் தாபத வேடத்தர்
 ஐயம் புகுவரால் அன்னே என்னும்
 ஐயம் புகுந்தவர் போதலும் என்னுள்ளம்
 நையுமிது வென்னே அன்னே என்னும். 346

கொன்றை மதியமும் கூவின மத்தமும்
 துன்றிய சென்னியர் அன்னே என்னும்
 துன்றிய சென்னியின் மத்தம்உன் மத்தமே
 இன்றெனக் கானவா றன்னே என்னும். 347

திருச்சிற்றம்பலம்

18. குயிற்பத்து - ஆத்தும இரக்கம் (தில்லையில் அருளியது - ஆசிரிய விருத்தம்)

கீத மினிய குயிலே கேட்டியேல் எங்கள் பெருமான்
பாத மிரண்டும் வினவில் பாதாளம் ஏழினுக் கப்பால்
சோதி மணிமுடி சொல்லிற் சொல்லிற்றந்து நின்ற தொன்மை
ஆதிசுணை மொன்று மில்லான் அந்தமி லான்வரக் கூவாய். 348

ஏர்தரும் ஏழுல கேத்த எவ்வுரு வந்தன் னுருவாய்
ஆர்கலி சூழ்தென் னிலங்கை அழகமர் வண்டோ தரிக்குப்
பேருளின்ப மளித்த பெருந்துறை மேய பிரானைச்
சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக் கூவாய். 349

நீல வருவிற் குயிலே நீள்மணி மாடம் நிலாவுங்
கோல அழகில் திகழங் கொடிமங்கை உள்ளுறை கோயில்
சீலம் பெரிதும் இனிய திருவுத் தரகோச மங்கை
ஞாலம் விளங்க இருந்த நாயக னைவரக் கூவாய். 350

தேன்பழச் சோலை பயிலுஞ் சிறுகுயி லேயிது கேள்நீ
வான்பழித் திம்மண் புகுந்து மனிதரை ஆட்கொண்ட வள்ளல்
ஊன்பழித் துள்ளம் புகுந்தென் உணர்வது வாய வொருத்தன்
மான்பழித் தாண்டமெல் நோக்கி மணாளனை நீவரக் கூவாய். 351

சுந்தரத் தின்பக் குயிலே சூழ்சுடர் ஞாயிறு போல
அந்தரத் தேநின் றிழிந்திங் கடியவ ராசை அறுப்பான்
முந்தும் நடுவும் முடிவு மாகிய மூவ ரறியாச்
சிந்தூரச் சேவடி யானைச் சேவக னைவரக் கூவாய். 352

இன்பந் தருவன் குயிலே ஏழுல கும்முழு தாளி
அன்பன் அமுதளித் தூறும் ஆனந்தன் வான்வந்த தேவன்
நன்பொன் மணிச்சுவ டொத்த நற்பரி மேல்வரு வானைக்
கொம்பின் மிழற்றுங் குயிலே கோகழி நாதனைக் கூவாய். 353

உன்னை உகப்பன் குயிலே உந்துணைத் தோழியும் ஆவன்
பொன்னை அழிந்தநன் மேனிப் புகழில் திகழும் அழகன்
மன்னன் பரிமிசை வந்த வள்ளல் பெருந்துறை மேய
தென்னவன் சேரவன் சோழன் சீர்ப்புயங் கன்வரக் கூவாய். 354

வாயிங்கே நீகுயிற் பிள்ளாய் மாலொடு நான்முகன் தேடி
ஓவியவ ருன்னி நிற்ப ஓண்தழல் விண்பிளந் தோங்கி
மேவிஅன் றண்டங் கடந்து விரிசுட ராய்நின்ற மெய்யன்
தாவி வரும்பரிப் பாகன் தாழ்சடை யோன்வரக் கூவாய். 355

காருடைப் பொன்திகழ் மேனிக் கடிபொழில் வாழாங் குயிலே
சீருடைச் செங்கமலத்தில் திகழுரு வாகிய செவ்வன்
பாரிடைப் பாதங்கள் காட்டிப் பாசம் அறுத்தெனை யாண்ட
ஆருடை அம்பொனின் மேனி அமுதினை நீவரக் கூவாய். 356

கொந்தண வும்பொழிற் சோலைக் கூங்குயி லேயிது கேள்நீ
அந்தண னாகிவந்திங்கே அழகிய சேவடி காட்டி
எந்தம ராம்இவ னென்றிங் கென்னையும் ஆட்கொண்டருளும்
செந்தழல் போல்திரு மேனித் தேவர்பி ரான்வரக் கூவாய். 357

திருச்சிற்றம்பலம்

19. திருத்தசாங்கம் - அடிமை கொண்ட முறைமை (தில்லையில் அருளியது - நேரிசை வெண்பா)

ஏரார் இளங்கிளியே எங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீரார் திருநாமம் தேர்ந்துரையாய் - ஆஷ்நூரன்
செம்பெருமான் வெண்மலாரான் பாற்கடலான் செப்புவபோல்
எம்பெருமான் தேவர்பிரான் என்று. 358

ஏதமிலா இன்சொல் மரகதமே ஏழ்பொழிற்கும்
நாதன்மை ஆளுடையான் நாடுரையாய் - காதலவர்க்கு
அன்பாண்டு மீளா அருள்புரிவான் நாடென்றும்
தென்பாண்டி நாடே தெளி. 359

தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமையாளும்
மாதாடும் பாகத்தான் வாழ்பதியென் - கோதட்டிப்
பத்தரெல்லாம் பார்மேற் சிவபுரம்போற் கொண்டாடும்
உத்தர கோசமங்கை யூர். 360

செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீநஞ் சிந்தைசேர்
ஐயன் பெருந்துறையான் ஆறுரையாய் - தையலாய்
வான்வந்த சிந்தை மலங்கமுவு வந்திழியும்
ஆனந்தங் காணுடையான் ஆறு. 361

கிஞ்சுகவாய் அஞ்சுகமே கேடில் பெருந்துறைக்கோன்
மஞ்சன் மருவும் மலைபகராய் - நெஞ்சத்து
இருளகல வாள்வீசி இன்பமரும் முத்தி
அருளுமலை என்பதுகாண் ஆய்ந்து. 362

இப்பாடே வந்தியம்பு கூடுபுகல் என்கிளியே
ஒப்பாடாச் சீருடையான் ஊர்வதென்னே - எப்போதும்
தேன்புரையுஞ் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ணேணத்திசைப்ப
வான்புரவி யூரும் மகிழ்ந்து. 363

கோற்றேன் மொழிக்கிள்ளாய் கோதில் பெருந்துறைக்கோள்
 மாற்றாறை வெல்லும் படைபகராய் - ஏற்றார்
 அழுக்கடையா நெஞ்சருக மும்மலங்கள் பாயுங்
 கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை. 364

இன்பால் மொழிக்கிள்ளாய் எங்கள் பெருந்துறைக்கோள்
 முன்பால் முழங்கும் முரசியம்பாய் - அன்பாற்
 பிறவிப் பகைகலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும்
 பருமிக்க நாதப் பறை. 365

ஆய மொழிக்கிள்ளாய் அள்ளாரும் அன்பர்பால்
 மேய பெருந்துறையான் மெய்த்தாரென் - தீயவினை
 நாளுமணு காவண்ணம் நாயேனை ஆளுடையான்
 தாளிஅறு காம் உவந்த தார். 366

சோலைப் பசுங்கிளியே தூநீர்ப் பெருந்துறைக்கோன்
 கோலம் பொலியுங் கொடிகூறாய் - சாலவும்
 ஏதிலார் துண்ணென்ன மேல்விளங்கி ஏர்காட்டும்
 கோதிலா ஏறாம் கொடி. 367

திருச்சிற்றம்பலம்

20. திருப்பள்ளியெழுச்சி - திரோதான சுத்தி (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - எண்சீர் கழி நெழிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்
டேற்றினின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழில்நகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கள் மலரும்தண் வயல்கூழ்
திருப்பெருந் துறை உறை சிவபெருமானே
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாய்எனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

368

அருணைநீந்திரன் திசை அணுகினன் இருள்போய்
அகன்றது உதயம்நின் மலர்த்திரு முகத்தின்
கருணையின் சூரியன் எழுவெழ நயனக்
கடிமலர் மலரமற்று அண்ணலங் கண்ணாம்
திரள்நிரை அருள்பதம் முரல்வன இவையேயார்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
அருள் நிதி தர வரும் ஆனந்த மலையே
அலைகடலே பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

369

கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
ஓவின தாரகை ஒளியொளி உதயத்து
ஒருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
தேவநற் செறிகழல் தாளிணை காட்டாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
யாவரும் அறிவரி யாய்எமக் கெளியாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

370

இன்னிசை வீணையார் யாழினர் ஒருபால்
 இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் ஒருபால்
 துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர் துவள்கையர் ஒருபால்
 தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் ஒருபால்
 சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒருபால்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 என்னையும் ஆண்டுகொண்டினருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

371

பூதங்கள் தோறும்நின் நாய்எனின் அல்லால்
 போக்கிலன் வரவிலன் எனநினைப் புலவோர்
 கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்
 கேட்டறி யோம்உனைக் கண்டறி வாரைச்
 சீதங்கொள் வயல்திருப் பெருந்துறை மன்னா
 சிந்தனைக் கும்அரியாய் எங்கள் முன்வந்து
 ஏதங்கள் அறுத்தெம்மை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

372

பப்பற விட்டிருந்து உணரும்நின் அடியுயர்
 பந்தனை வந்தறுத் தார் அவர் பலரும்
 மைப்பறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
 வணங்குகின்றார் அணங் கின்மண வாளா
 செப்புறு கமலங்கண் மலரும்தண் வயல்கூழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெருமானே
 இப்பிறப்பு அறுத்து எமை ஆண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

373

அது பழச்சுவையென அமுதென அறிதற்கு
 அரிதென எளிதென அமரும் அறியார்
 இது அவன் திருவுரு இவன் அவன் எனவே
 எங்களை ஆண்டுகொண்டு இங் கெழுந்தருளும்
 மதுவளர் பொழில்திரு உத்தர கோச
 மங்கையுள்ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
 எதுஎமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
 எம்பெருமான்பள்ளி யெழுந்தருளாயே.

374

முந்திய முதல்நடு இறுதியும் ஆனாய்
 மூவரும் அறிகிலர் யாவர்மற் றறிவார்
 பந்தனை விரலியும் நீயும்நின்னடியார்
 பழங்குடில் தொறும்எழுந் தருளிய பரனே
 எந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
 திருப்பெருந் துறையறை கோயிலும் காட்டி
 அந்தணன் ஆவதும் காட்டிவந் தாண்டாய்
 ஆரமுதே பள்ளி யெழுந்தருளையே.

375

விண்ணகத் தேவரும் நண்ணவும் மாட்டா
 விழுப்பொரு ளேயுன தொழுப்படி யோங்கள்
 மண்ணகத் தேவந்து வாழ்ச்செய் தானே
 வண்திருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
 கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
 கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
 எண்ணகத் தாய்உல குக்குயி ரானாய்
 எம்பெருமான்பள்ளி எழுந்தருளாயே.

376

புவனியில் போய்ப்பிற வாமையின் நாள்நாம்
 போக்குகின் றோம்அவ மேஇந்தப்பூமி
 சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
 திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
 அவன்விருப் பெய்தவும் மலரவன் ஆசைப்
 படவுந்நின் அவர்தம்மெய்க்கருணையும் நீயும்
 அவனியில் புகுந்தமை ஆட்கொள்ள வல்லாய்
 ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தருளாயே.

377

திருச்சிற்றம்பலம்

21. கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்

— அநாதியாகிய சற்காரியம்

(தில்லையில் அருளியது - அறுசீர்க் கழிநெழலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

உடையாள் உன்தன் நடுவிருக்கும் உடையாள் நடுவுள் நீயிருத்தி
அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பதானால் அடியேன்உன்
அடியார் நடுவுள் இருக்கும் அருளைப்புரி யாய் பொன்னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே என்கருத்து முடியும் வண்ணம் முன்னின்றே. 378

முன்னின் நாண்டாய் எனை முன்னம் யானும் அதுவே முயல்வற்றுப்
பின்னின் நேவல் செய்கின்றேன் பிற்பட் டொழிந்தேன் பெம்மானே
என்னின் றருளி வரநின்று போந்தி டென்னா விடில் அடியார்
உன்னின் நிவனார் என்னாரோ பொன்னம் பலக்கூத் துகந்தானே. 379

உகந்தானே அன்புடை அடிமைக் குருகாவுள்ளத் துணிரவிலியேன்
சகந்தான் அறிய முறையிட்டால் தக்கவாறன் றென்னாரோ
மகந்தான் செய்து வழிவந்தார் வாழ வாழ்ந்தாய் அடியேற்குள்
முகந்தான் தாரா விடின்புடிவேன் பொன்னம் பலத்தெம் முழுமுதலே. 380

முழுமுத லேஜம் புலனுக்கும் மூவர்க்கும் எந்தனக்கும்
வழிமுதலேநின் பழுவடி யார் திரள்வான் குழுமிக்
கெழுமுத லேயருள் தந்தி ருக்கிரங்குங்கொல்லோ என்று
அமுமதுவேயன் றிமந்றென் செய்கேன் பொன்னம் பலத்தரைசே. 381

அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும் அமுதே என்றுன் அருள்நோக்கி
இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபகல் ஏசற்றிருந்தே வேசற்றேன்
கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக் காட்சி கொடுத்துன் அடியேன்பால்
பிரைசேர் பாலின் நெய்போலப் பேசா திருந்தால் ஏசாரோ. 382

ஏசா நிற்பர் என்னைஉனக் கடியா னென்று பிறரெல்லாம்
பேசா நிற்பர் யான்தானும் பேணா நிற்பேன் நின்னருளே
தேசா நேசர் சூழ்ந்திருக்குந் திருவோ லக்கஞ் சேவிக்க
ஈசா பொன்னம் பலத்தாடும் எந்தாய் இனித்தான் இரங்காயே. 383

இரங்கும் நமக்கம் பலக்கூத்தன் என்றென் றேமாந்திருப்பேனை
அருங்கற் பனைகற் பித்தாண்டாய் ஆள்வா ரிலிமா டாவேனோ
நெருங்கும் அடியார் களும்நீயும் நின்று நிலாவி விளையாடும்
மருங்கே சார்ந்து வரளங்கள் வாழ்வே வாவென்றருளுவாயே. 384

அருளா தொழிந்தால் அடியேனை அஞ்சல் என்பார் ஆர்இங்குப்
பொருளா என்னைப் புகுந்தாண்ட பொன்னே பொன்னம்பலக்கூத்தா
மருளார் மனத்தோ டுனைப்பிரிந்து வருந்துவேனை வாவென்றுள்
தெருளார் கூட்டங் காட்டாயேல் செத்தே போனாற் சிரியாரோ. 385

சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார் திரண்டுதிரண்டுள் திருவார்த்தை
விரப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார் வெவ்வே றிருந்துள் திருநாமம்
தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடும் தலைவா என்பார் அவர்முன்னே
தரிப்பாய் நாயேன் இருப்பேனோ நம்பி இனித்தான் நல்காயே. 386

நல்கா தொழியான் நமக்கென்றும் நாமம் பிதற்றி நயனனீர்
மல்கா வாழ்த்தா வாய்குழறா வணங்கா மனத்தால் நினைந்துருகிப்
பல்காலுன்னப் பாவித்துப் பரவிப் பொன்னம் பலமென்றே
ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கிரங்கி அருளாய் என்னை உடையானே. 387

திருச்சிற்றம்பலம்

22. கோயில் திருப்பதிகம் - அனுபோக இலக்கணம் (தில்லையில் அருளியது - எழுச்சீர்க்கழி நெழலழை ஆசிரிய விருத்தம்)

மாறிநின்றென்னை மயங்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழியடைத் தமுதே
ஊறிநின்றென்னுள் எழுபரஞ்சோதி
உள்ளவா காணவந்தருளாய்
தேறலின் தெளிவே சிவபெருமானே
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
ஈறிலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த
இன்பமே என்னுடை அன்பே.

388

அன்பினால் அடியேன் ஆவியோ டாக்கை
ஆனந்த மாய்க் கசிந்துருக
என்பாம் அல்லா இன்னருள் தந்தாய்
யானிதற் கிலனொர்கைம்மாறு
முன்புமாய்ப் பின்னும் முழுதுமாய்ப்
பரந்த முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந்துறையாய் சிவபெருமானே
சீருடைச் சிவபுரத்தரைசே.

389

அரைசனே அன்பர்க் கடியனே னுடைய
அப்பனே ஆவியோ டாக்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின்றுருக்கிப்
பொய்யிருள் கடிந்த மெய்ச்சுடரே
திரையொரா மன்னும் அமுதத் தெண்கடலே
திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
உரையுணர் விற்றதுநின்றுணர்வதோர் உணர்வே
யானுன்னை உரைக்குமா றுணர்த்தே.

390

உணர்ந்த மாமுனிவர் உம்பரோ டொழிந்தார்
 உணர்வுக்குந் தெரிவரும் பொருளே
 இணங்கிலி எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே
 எனைப் பிறப் பறுக்கும் எம்மருந்தே
 திணிந்ததோர் இருளில் தெளிந்ததூ வெளியே
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 குணங்கள் தாமில்லா இன்பமே உன்னைக்
 குறுகினேற் கினியென்ன குறையே.

391

குறைவிலா நிறைவே கோதிலா அமுதே
 ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
 மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தேன்
 மனத்திடை மின்னிய மன்னே
 சிறைபெறா நீர்போல் சிந்தைவாய்ப்பாயும்
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 இறைவனே நீயென் உடலிடங் கொண்டாய்
 இனியுன்னை யென்னிரக் கேனே.

392

இரந்திரந் துருக என்மனத் துள்ளே
 ஏகின்ற சோதியே இமையோர்
 சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய்
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 நிரந்தஆகாயம் நீர்நிலம் தீகால்
 ஆயவை அல்லையாய் ஆங்கே
 கரந்ததோர் உருவே களித்தனன் உன்னைக்
 கண்ணுறங் கண்டுக்கொண்டின்றே.

393

இன்றெனக் கருளி இருள்கடிந்துள்ளக்
 தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
 நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
 நீயலால் பிறிது மற்றின்மை
 சென்றுசென்றுணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாம்
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 ஒன்றும் நீயல்லை அன்றியொன் றில்லை
 யாருன்னை அறியகிற்பாரே.

394

பார்பதம் அண்டம் அனைத்துமாய் முளைத்துப்
 பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே
 நீருறு தீயே நினைவதேல் அரிய
 நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்
 சீருறு சிந்தை எழுந்ததோர் தேனே
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 ஆருற வெனக்கிய காரய லுள்ளார்
 ஆனந்தம் ஆக்குமென் சோதி.

395

சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே அருவாம்
 ஒருவனே சொல்லுதற் கரிய
 ஆதியே நடுவே அந்தமே பந்தம்
 அறுக்கும் ஆனந்தமா கடவே
 தீதிலா நன்மைத் திருவருட்குன்றே
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 யாதுநீ போவதோர் வகையெனக்கருளாய்
 வந்துநின் இணையடி தந்தே.

396

தந்ததுன் தன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
 சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
 அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
 யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்
 சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்
 யான் இதற் கிலன்ஓர்கைம் மாறே.

397

திருச்சிற்றம்பலம்

23. செத்திலாப் பத்து சிவானந்தம்

– அளவறுக்கொணாமையே

(தில்லையில் அருளியது–

எண் சீர்க்கழி நெழலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

பொய்யனேன் அகம்நெகப் புகுந்தமுதாறும்
புகுமலர்க்கழலிணையடி பிரிந்தும்
கையனேன் இன்னுஞ் செத்திலேன் அந்தோ
விழித்திருந் துள்ளக் கருத்தினை இழுந்தேன்
ஐயனே அரனே அருப்பெருங் கடலே
அத்தனே அயன் மாற்கறி யொண்ணாச்
செய்யமே னியனே செய்வகை அறியேன்
திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 398

புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே
உண்டி யாய் அண்ட வாணரும் பிறரும்
மற்றியாரும் நின்மலரடி காணா
மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
பற்றினாய் பதையேன் மனமிக உருகேன்
பரிகிலேன் பரியாவுடல் தன்னைச்
செற்றிலேன் இன்னுந் திரிதருகின்றேன்
திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 399

புலைய னேனையும் பொருளென நினைந்துன்
அருள்புரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத்
தலையினால் நடந்தேன் விடைப்பாகா
சங்கரா எண்ணில் வானவர்க்கெல்லாம்
நிலையனே அலைநீர்விடமுண்ட நித்தனே
அடையார்புர மெரிந்த
சிலையனே யெனைச் செத்திடப் பணிவாய்
திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 400

அன்பராகிமற் றருந்தவம் முயல்வார்
 அயனும் மாலுமற் றழலுறு மெழுகாம்
 என்பராய் நினைவார் எனைப்பலர்
 நிற்க இங்கெனை எற்றினுக் கண்டாய்
 வன்பராய் முருடொக்கும் என்சிந்தை
 மரக்கண் என்செவி இரும்பினும் வலிது
 தென்பராய்த் துறை யாய் சிவலோகா
 திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 401

ஆட்டுத்தேவர் தம் விதியொழிந் தன்பால்
 ஐயனே என்றுன் அருள்வழி யிருப்பேன்
 நாட்டுத்தேவரும் நாடரும் பொருளே
 நாதனே உனைப் பிரிவறா அருளைப்
 காட்டித்தேவநின் கழலிணை காட்டிக்
 காயமாயத்தைக் கழிந்தருள் செய்யாய்
 சேட்டைத்தேவர்தந் தேவர்பிரானே
 திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 402

அறுக்கிலேன் உடல்துணிபடத்தீப்புக்
 கார்கிலேன் திருவருள் வகையறியேன்
 பொறுக்கிலேன் உடல் போக்கிடங் காணேன்
 போற்றி போற்றியென் போர்விடைப் பாகா
 இறக்கிலேன் உனைப்பிரிந்தினிதிருக்க
 எனசெய்கேன்இது செய்க என்றருளாய்
 சிறக்கணை புனல் நிலவிய வயல்கூழ்
 திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 403

மாயனேமறிகடல்விடம் உண்ட
 வானவாமணி கண்டந்தெம் அமுதே
 நாயினேன் உனைநினையவும் மாட்டேன்
 நமச்சிவாய என் றுன்னடி பணியாய்
 பேயன் ஆகிலும் பெருநெறி காட்டாய்
 பிறைகுலாஞ்சடைப் பிஞ்சுகனேயோ
 சேயனாகிநின்றலறுவ தழுகோ
 திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 404

போது சேரயன் பொருகடற் கிடந்தோன்
 புரந்த ராதிகள் நிற்கமற்றென்னைக்
 கோதுமாட்டினின் குரைகழல் காட்டிக்
 குறிக்கொள் கென்றுநின்பொண்டரிற் கூட்டாய்
 யாது செய்வதென் நிருந்தனன் மருந்தே
 அடியனேன் இடர்ப்படுவதும் இனிதோ
 சீதவார்புனல் நிலவிய வயல்கூழ்
 திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 405

ஞாலம் இந்திரன் நான்முகன் வானவர்
 நிற்க மற்றெனை நயந்தினி தாண்டாய்
 காலன் ஆர்உயிரகொண்ட பூங்கழலாய்
 கங்கை யாய் அங்கி தங்கிய கையாய்
 மாலும் ஓலமிட்டலறும் அம்மலர்க்கே
 மரக்க ணேனேயும் வந்திடப் பணியாய்
 சேனும் நீலமும் நிலவிய வயல்கூழ்
 திருப்பெருந்துறையுறை மேவிய சிவனே. 406

அளித்துவந்தெனக் காவளன்றருளி
 அச்சந்தீர்த்தநின் அருட்பெருங்கடலில்
 திளைத்துந்தேக்கியும் பருகியும் உருகேன்
 திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
 வளைக்கை யானொடு மலரவன் அறியா
 வான வாமலை மாதொரு பாகா
 களிப்பெலாம் மிகக் கலங்கிடு கின்றேன்
 கயிலை மாமலை மேவிய கடலே. 407

திருச்சிற்றம்பலம்

24. அடைக்கலப் பத்து - பக்குவ நிண்ணயம் (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - கலவைப் பாட்டு)

செழுக்கமலத் திரளானநின் சேவடி நேர்ந்தமைந்த
பழுத்தமனத் தடியருடன் போயினர் யான் பாவியேன்
புழுக்கணுடைப் புன்குரம்பைப் பொல்லாக்கல்வி ஞானமிலா
அழுக்குமனத் தடியேன் உடையாய் உன் அடைக்கலமே. 408

வெறுப்பனவே செய்யும் என்சிறுமையைநின் பெருமையினாற்
பொறுப்பவனே அராப் புண்பவனேபொங்க காங்ககசடைக்
செறுப்பவனே நின்திருவருளால் பிறவியையேவர்
அறுப்பவனே உடையாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 409

பெரும்பெருமான்என் பிறவியை வேரறுத்துப் பெரும்பிச்சுத்
தரும்பெருமான் சதுரப்பெருமான் என் மனத்தினுள்ளே
வரும்பெருமான் மலரோன் நெடுமாலறியாமல் நின்ற
அரும்பெருமான் உடையாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 410

பொழிகின்ற துன்பப் புயல்வெள்ளத்தில்நின் கழற்புயணைகொண்
டிழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர் வான்யான் இடர்க்கடல்வாய்ச்
சுழிசென்று மாதர்த் திரைபொரக் காமச் சுறவெறிய
அழிகின்றனன் உடையாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 411

சுருள்புரி கூழையர் சூழலிற் பட்டுன் திறம்மறந்திங்கு
இருள்புரி யாக்கையிலேகிடந் தெய்த்தனன் மைத்திடங்கண்
வெருள்புரிமான்அன்ன நோக்கிதன் பாங்கவிண்ணோர்பெருமான்
அருள்புரியாய் உடையாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 412

மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர் வன்மத் திடவுடைந்து
தாழியைப் பாவு தயிர்போல் தளர்ந்தேன் தடமலர்த்தாள்
வாழியெப் போதுவந்தெந்நாள் வணங்குவன் வலவினையேன்
ஆழியப் பாவுடை யாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 413

மின்கணினார்நூடங்கும் இடையார் வெகுளிவலையில் அகப்பட்டுப்
 புன்கணனாய்ப்புரள் வேனைப் புரளாமற் புகுந்தருளி
 என்கணிலே அமுதாற்றித்தித் தித்தென் பிழைக்கிரங்கும்
 அங்கணனே உடையாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 414

மாவடு வகிரன்ன கண்ணியங் காநின் மலரடிக்கே
 கூவிடு வாய்கும்பிக் கேயிடு வாய் நின் குறிப்பறியேன்
 பாவிடையாடு குழல்போற் கரந்து பரந்த உள்ளம்
 ஆகெடுவேன் உடையாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 415

பிறிவறியார் அன்பாநின் அருட்பெய்கழல் தாளிணைக்கீழ்
 மறிவறியாச் செல்வம்வந்துபெற்றார் உன்னை வந்திப்பதோர்
 நெறியறி யேன் நின்னையே அறியேன் நின்னையே அறியும்
 அறிவறியேன் உடையாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 416

வழங்குகின்றாய்க்குன் அருளார் அமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
 விழங்குகின்றேன்விக்கினேன் வினையேன் என்விதியின்மையால்
 தழங்கருந்தேனன்ன தண்ணீர் பருகத்தந் துய்யக் கொள்ளாய்
 அழங்குகின்றேன் உடையாய் அடியேன் உன் அடைக்கலமே. 417

திருச்சிற்றம்பலம்

25. ஆசைப்பத்து - ஆத்தும இலக்கணம்

(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

-அறுசீர்க்கழி நெழலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

கருடக்கொடியோன் காணமாட்டாக் கழற்சே வடிவென்னும்
பொருளைத் தந்திங் கென்னை யாண்ட பொல்லா மணியையோ
இருளைத் துரந்திட் டிங்கே வாவென்றங்கே கூவும்
அருளைப் பெறுவான் ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 418

மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறாக மூளை என்பு தோல் போர்த்த
குப்பாயம்புக் கிருக்க கில்லேன் கூவிக்கொள்ளாய் கோவேயோ
எப்பா வைர்க்கும் அப்பாலாம் என்னாரமுதேயோ
அப்பா காண ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 419

சீவாரந் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரயுஞ் சிறுகுடல் இது சிதையக்
கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே சிறிதென் முகநோக்கி
ஆவா வென்ன ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 420

மிடைந்தெனும் பூத்தை மிகக்கழுக் கூறல் வீறிலி நடைக்கூடம்
தொடர்ந்தெனை நலியத் துயருறு கின்றேன் சோத்தம் எம்பெருமானே
உடைந்துரைந் துருகி உன்னொளி நோக்கி உன்திரு மலர்ப்பாதம்
அடைந்து நின்றிடவும் ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 421

அளிபுண்ணகத்துப் புறந்தோல் மூடி அடியேனுடையாக்கை
புளியம் பழமொத் திருந்தேன் இருந்தும்விடையாய் பொடியாடி
எளிவந்தென்னை ஆண்டுகொண்ட என்னாரமுதேயோ
அளியேன் என்ன ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 422

எய்த்தேன் நாயேன் இனியிங் கிருக்ககில்லேன் இவ்வாழ்க்கை
வைத்தாய் வாங்காய் வானோர் அறியா மலர்ச்சே வடியானே
முத்தா உன்றன் முகவொளி நோக்கி முறுவல் நகைகாண
அத்தா சால ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 423

பாரோர் விண்ணோர் பரவியேத்தும் பரனே பரஞ்சோதி
வாராய் வாரா வுலகந்தந்து வந்தாட்கொள்வானே
பேராயிரமும் பரவித் திரிந்தெம் பெருமான் என ஏத்த
ஆரா அமுதே ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 424

கையால் தொழுதென் கழற்சே வடிகள் கழுமத் தழுவிக்கொண்டு
எய்யா தென்றன்தலைமேல் வைத்தெம்பெருமான் பெருமானென்று
ஐயா என்றன் வாயா லரற்றி அழல்சேர மெழுகொப்ப
ஐயாற் றரசே ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 425

செடியா ராக்கைத் திறமற வீசிச் சிவபுரநகர்புக்குக்
கடியார் சோதி கண்டுகொண்டென் கண்ணினை களிகூரப்
படிதா னில்லாப் பரம்பரனே உன்பழஅடியார் கூட்டம்
அடியேன் காண ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 426

வெஞ்சேலனைய கண்ணார்தம் வெகுளிவலையில் அகப்பட்டு
நைஞ்சேன் நாயேன் ஞானச் சுடரே நானோர் துணைகாணேன்
பஞ்சேரடியாள் பாகத்தொருவா பவளத் திருவாயால்
அஞ்சேல் என்ன ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் அம்மானே. 427

திருச்சிற்றம்பலம்

26. அதிசயப் பத்து - முத்தி ஔக்கணம் (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - அறுசீர்க்கழி நெடிலுழ ஆசிரிய விருத்தம்)

வைப்பு மாடென்றும் மாணிக்கத் தொளியென்றும் மனத்திடை உருகாதே
செப்பு நேர்முலை மடவரலியர்தங்கள் திரத்திடை நைவேனை
ஒப்பிலாதான உவமணி லிறந்தன ஒண்மலர்த் திருப்பாதத்து
அப்பன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 428

நீதியாவன யாவையும் நினைக்கிலேன் நினைப்பவ ரொடுங்கூடேன்
ஏதமே பிறந்திறந்துழல்வேன் என்னடி யானென்று
பாதி மாதொடுங் கூடிய பரம்பரன் நிரந்தர மாய் நின்ற
ஆதிஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 429

முன்னை என்னுடை வல்வினை போயிடமுக்கண துடையெந்தை
தன்னை யாவரும் அறிவதற் கரியவன் எளியவன் அடியார்க்குப்
பொன்னை வென்றதோர் புரிசடை முடிதனில் இளமதியதுவைத்த
அன்னை ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 430

பித்த னென்றெனை உலகவர் பகர்வதோர் காரணம்திடுகேளீர்
ஒத்துச் சென்றுதன் திருவருட் கூடிடும் உபாயம தறியாமே
செத்துப் போய்அருநரகிடை வீழ்வதற் கொருப்படு கின்றேனை
அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 431

பரவு வாரவர் பாடுசென் றணைகிலேன் பன்மலர் பறித்தேத்தேன்
குரவு வார் குழலார் திறத்தே நின்றுகுடிசெடு கின்றேனை
இரவு நின்றெறி யாடிய எம்மிறை எரிசடை மிளிர்கின்ற
அரவன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 432

எண்ணிலேன் திருநாமவஞ் செழுத்தும்என் ஏழைமை யதனாலே
நண்ணிலேன் கலைஞானிகள் தம்மொடுநல்வினை நயவாதே
மண்ணிலே பிறந்திறந்து மண்ணாவதற் கொருப்படு கின்றேனை
அண்ணல் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 433

பொத்தை ஊன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும் பொழுகிய பொய்க்கூரை
இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின்றிடர்க் கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை
முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி
அத்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 434

நீக்கி முன்னென்னைத் தன்னொடு நிலாவகை குரம்பையிற் புகப்பெய்து
நோக்கி நுண்ணிய நொடியன சொற்செய்து நுகமின்றி விளாக்கைத்துத்
தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத் துகளறுத் தெழுதரு சுடர்ச்சோதி
ஆக்கி ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 435

உற்ற ஆக்கையின் உறுபொருள் நறுமலர் எழுதரு நாற்றம் போல்
பற்றலாவ தோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள் அகப்பொருள் பாராதே
பெற்றவா பெற்ற பயனது நுகர்த்திடும் பித்தர்சொல் தெளியாமே
அந்தன் ஆண்டுதன் அடியரிற் கூட்டிய அதிசயங் கண்டாமே. 436

இருள்திணிந்தெழுந்திட்டதோர் வல்வினைச் சிறுகுடிவிதுவித்தைப்
பொருளெனக்களித் தருநரகத்திடை விழப்புகுகின்றேனைத்
தெருளும் மும்மதில் நொடிவரை யிடிதரச் சினப்பதத் தொடுசெந்தீ
அருளும் மெய்ந்நெறி பொய்ந்நெறி நீக்கிய அதிசயங் கண்டாமே. 437

திருச்சிற்றம்பலம்

27. புணர்ச்சிப்பத்து - அத்துவித இலக்கவாம் (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - ஆசிரிய விருத்தம்)

சுடர்பொற்குன்றைத் தோளாமுத்தை வாளா தொழும்பு கந்து
கடையட்டேனை ஆண்டுகொண்ட கருணாலயனைக் கருமால் பிரமன்
தடையட்டின்னுஞ் சார மாட்டாத் தன்னைத் தந்த என்னா ரமுதைப்
புடையட்டிருப்ப தென்றுகொல்லோஎன் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 438

ஆற்ற கில்லேன் அடியேன் அரசே அவனி தலத்ததைப் புலனாய
சேற்றி லுழந்தாச் சிந்தைசெய்து சிவனெம் பெருமானென்றேத்தி
ஊற்று மணல்போல் நெக்குநெக் குள்ளே உருகி ஓலமிட்டுப்
போற்றிநிற்ப தென்றுகொல்லோஎன் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 439

நீண்டமாலும் அயனும் வெருவ நீண்ட நெருப்பை விருப்பி
ஆண்டுகொண்ட என் ஆரமுதை அள்ளுறுள்ளத் தடியாய்
வேண்டுந் தனையும் வாய்விட்டறறி விரையார் மலர் தூவிப்
புண்டு கிடப்ப தென்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 440

அல்லிக் கமலத் தயனும் மாலும் அல்லா தவரும் அமரர்கோனுஞ்
சொல்லிப் பரவும் நாமத் தானைச் சொல்லும் பொருளும் இறந்த சுடரை
நெல்லிக் கணியைத் தேனைப் பாலை நிறையின் அமுதை அமுதின் சுவையைப்
புல்லிப் புணர்வ தென்றுகொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 441

திகழத் திகழும் அடியும் முடியும் காண்பான் கீழ்மேல் அயனும் மாலும்
அகழப் பறந்துங் காண மாட்டா அம்மான் இம்மா நிலமுமுதும்
திகழப் பணிகொண்டென்னை ஆட்கொண்டு ஆ ஆ என்ற நீர்மையெலாம்
புகழப் பெறுவ தென்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 442

பரிந்து வந்து பரமானந்தம் பண்டே அடியேற் கருள் செய்யப்
பிரிந்து போந்து பெருமா நிலத்தில் அருமா லுற்றேன் என்றென்று
சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய உள்ளீர் உரோமஞ் சிலிர்ப்ப உகந்தன்பாய்ப்
புரிந்து நிற்பதென்று கோல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 443

நினையப்பிறருக் கரிய நெருப்பை நீரைக் காலை நிலனை விசும்பைத்
 தனையொப் பாரை யில்லாத தனியை நோக்கித் தழைத்துத் தழு த்தகண்டம்
 கனையப் கண்ணீர் அருவி பாயக் கையுங் கூப்பிக் கடிமலராற்
 புனையப் பெறுவதென்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 444

நெக்குநெக்குள் உருகி உருகி நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் எழுந்தும்
 நக்கும் அழுதும் தொழுதும் வாழ்த்தி நானாவிதத்தாற் கூத்தும் நவிற்றிச்
 செக்கர்போலும் திருமேனிதிகழ நோக்கிச் சிலிரசி விர்த்துப்
 புக்கு நிற்ப தென்றுகொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே. 445

தாதாய் மூவே மூலகுக்குங் தாயே நாயேன் தனையாண்ட
 பேதாய் பிறவிப் பிணிக்கோர் மருந்தே பெருந்தேன் பிக்க எப்போதும்
 ஏதா மணியே என்றென்றேத்தி இரவும் பகலும் எழிலார்பாதப்
 போதாய்ந் தனைவதென்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.
 446

காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய் முழுதுங் கண்ணார் விசும்பின்
 விண்ணோர்க்கெல்லாம்
 முப்பாய மூவா முதலாய் நின்ற முதல்வா முன்னே எனையாண்ட
 பார்ப்பானே எம்பரமா என்று பாடிப் பாடிப் பணிந்து பாதப்
 பூப்போதனைவ தென்று கொல்லோ என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.
 447

திருச்சிற்றம்பலம்

28. வாழாப்பத்து – முத்தி உபாயம் (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது – அறு சீர்க்கழி நெடிலை ஆசிரிய விருத்தம்)

பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
ஆரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன் ஆண்டநீ அருளிலை யானால்
வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருகஎன்றருள் புரியாயே. 448

வம்பனேன் தன்னை ஆண்டமா மணியே மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
உம்பரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க் குணர்விறந்துலக மூடுருவுள்
செம்பெருமானே சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
எம்பெருமானே எனனையாள்வானே என்னைநீ கூவிக் கொண்டருளே. 449

பாடிமால் புகழும் பாதமே அல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேடிநீ ஆண்டாய் சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
ஊடுவ துனனோ டுவப்பதும் உன்னை உணர்த்துவ துனக்கெனக்குறுதி
வாடினேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருகஎன்றருள் புரியாயே. 450

வல்லைவாளரக்கர் புரமெரித்தானே மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
தில்லைவாழ் கூத்தா சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
எல்லைமூவுலகும் உருவியன் நிருவர் காணும்நாள் ஆகியீ நின்மை
வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருக என்றருள் புரியாயே. 451

பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கநீயல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திண்ணமே ஆண்டாய் சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
எண்ணமே உடல்வாய் மூக்கொடு செவிகண் என்றினை நின்கணே வைத்து
மண்ணின்மேல் அடியென் வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருகஎன்றருள் புரியாயே. 452

பஞ்சின்மெல்லடியான் பங்கநீ யல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செஞ்செவே ஆண்டாய் சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டுநீ அளித்த அருளினை மருளினால் மறந்த
வஞ்சனேன் இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருக என்றருள் புரியாயே. 453

பரிதிவாழ் ஒளியாய் பாதமே யல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவயர்கோலச் சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
கருணையே நோக்கிக் கசிந்துளம் உருகிக் கலந்துநான் வாழமா றறியா
மருளனேன் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருக என்றருள் புரியாயே. 454

பந்தனை விரலாள் பங்கநீ யல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
அந்தியில் அமுதமே அருள்பெரும் பொருளே ஆரமுதே அடியேனை
வந்துய்ய ஆண்டாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருக என்றருள் புரியாயே. 455

பாவநாசாவன் பாதமே யல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர் தந்தேவே சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே
மூவுல குருவ இருவர்கீழ் மேலாய் முழங்கழலாய் நிமிர்ந்தானே
மாவுரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருக என்றருள் புரியாயே. 456

பழுதில்சொல் புகழால் பங்கநீயல்லால் பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செழுமதி அணிந்தாய் சிவபுரத்தரசே திருப்பெருந்துறையுறைச் சிவனே
தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ எனக்கோர் துணையென நினைவனோ
சொல்லாய்
மழவிடையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருக என்றருள் புரியாயே. 457

திருச்சிற்றம்பலம்

29. அருட்பத்து - மகாமாயா சுந்தி (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - எழுசீர்க் கழிநெழவை ஆசிரிய விருத்தம்)

சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே

சுரிசூழற் பணைமுலை மடந்தை

பாதியே பரனே பால்கொள்வெண்ணீற்றாய்

பங்கயத் தயனுமா லறியா

நீதியே செல்வத் திருப்பெருந்துறையில்

நிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீர்

ஆதியே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்

அதெந்துவே என் றரு ளாயே.

458

நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்

கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே

ஒருத்தனே உன்னை ஓலமிட்டலறி

உலகெலாந் தேடியந் கானேணன்

திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந்துறையில்

செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்

அருத்தமே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்

அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

459

எங்கள்நாயகனே என்னுயிர்த் தலைவா

ஏலவார் குழலிமார் இருவர்

தங்கள் நாயகனே தக்கநற்காமன்

தனதுடல் தழுவெழ விழித்த

செங்கண்நாயகனே திருப்பெருந்துறையில்

செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்

அங்கணா அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்

அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

460

கமலநான்முகனுங் கார்முகில் நிறத்துக்
 கண்ணனும் நண்ணுதற்கரிய
 விமலனே எமக்கு வெளிப்படா யென்ன
 வியன்தழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்
 திமிலநான் மறைசேர் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அமலனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

461

துடிகொள்ளே ரிடையாள் சுரிகுழல் மடந்தை
 துணைமுலைக் கண்கள்தோய் சுவடு
 பொடிகொள்வான் தழலிற் புள்ளிபோ விரண்டு
 பொங்கொளி தங்குமார் பின்னே
 செடிகொள்வான் பொழிலசூழ் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அடிகளே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

462

துப்பனே தூயாய் தூயவெண்ணீறு
 துதைந்தெழு துளங்கொளி வயிரத்
 தொப்பனே உன்னை உள்குவார் மனத்தின்
 உறுசுவை துளிக்கும் ஆரமுதே
 செப்பமா மறைசேர் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அப்பனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

463

மெய்யனே விகிர்தா மேருவே வில்லா
 மேலவர் புராங்கள் மூன்றெரித்த
 கையனே காலாற் காலனைத் காய்ந்த
 கடுத்தழற் பிழம்பன்ன மேனிச்
 செய்யனே செல்வத் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 ஐயனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

464

முத்தனே முதல்வா முக்கணா முனிவா
 மொட்டறா மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
 பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
 பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்
 சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அத்தனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

465

மருளனேன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி
 மறுமையோ டிம்மையுங் கெடுத்த
 பொருளனே புனிதா பொங்குவா ளரவங்
 கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய்
 தெருளுநான் மறைசேர் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அருளனே அடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

466

திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந்துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 இருந்தவா றெண்ணி ஓசறா நினைந்திட்
 டென்னுடை யெம்பிரான் என்றென்
 றருந்தவா நினைந்தே ஆதரித் தழைத்தால்
 அலைகடல் அதனுளே நின்று
 பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி இதுகாண்
 போதராய் என்றரு ளாயே.

467

திருச்சிற்றம்பலம்

30. திருக்கழுக்குன்றப் பதிகம் - குரு தரிசனம்

(திருக்கழுக்குன்றத்தில் அருளியது - ஏழுசீர்க் கழிநெழவழி ஆசிரிய விருத்தம்)

பிணக்கிலாத பெருந்துறைப்பெரு மான் உன்நாமங்கள் பேசுவார்க்
கிணக்கிலாததோர் இன்ப மேவுருந் துன்ப மேதுடைத் தெம்பிரான்
உணக்கிலாததோர் வித்துமேல்யிளை யாமல் என்வினை ஒத்தபின்
கணக்கி லாத்திருக்கோலம் நீவந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே. 468

பிட்டுநேர்பட மண்சுமந்த பெருந் துறைப்பெரும் பித்தனே
சட்டநேர்பட வந்திலா சழக்கனேன் உனைச் சார்ந்திலேன்
சிட்டனே சிவலோகனேசிறு நாயினுங்கடையாய வொங்
கட்டனேனையும் ஆட்கொள்வான்வந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே. 469

மலங்கினேன் கண்ணின்நீரை மாற்றி மலங்கெடுத்த பெருந்துறை
விலங்கினேன் வினைக்கேடனேன் இனி மேல் விளைவதறிந்திலேன்
இலங்குகின்றநின்சேவடிகள் இரண்டும் வைப்பிடமின்றியே
கலங்கினேன் கலங்காமலேவந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே. 470

புணொணாததொரன்பு பூண்டு பொருந்திநாள்தொறும் போற்றரும்
நாணொணாததொர்நாணம் எய்தி நடுக்கடலுள் அழுந்திநான்
பேணொணாதபெருந்துறைப்பெருந் தோணிபற்றியுகைத்தலுங்
காணொணாத்திருக்கோலம் நீவந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே. 471

கோலமேனிவராக மேகுணமாம் பெருந்துறைக்கொண்டலே
சீலமேதும் அறிந்திலாத என் சிந்தை வைத்த சிகாமணி
ஞாலமேகரியாக நானுனை நச்சி நச்சிட வந்திடுங்
காலமேஉனை ஒதநீ வந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே. 472

பேதம் இலாததொர் கற்பளித்த பெருந்துறைப் பெருவள்ளமே
ஏதமேபல பேசநீஎனை ஏதிலார் முனம் என்செய்தாய்
சாதல் சாதல்பால் லாமையற்ற தனிச்சரண சரணாமெனக்
காதலால் உனைஓதநீ வந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே. 473

இயக்கி மாரறு பத்து நால்வரை எண்குணம்செய்த ஈசனே
மயக்க மாயதொர் மும்மலப்பழ வல்வினைக்குள் அழுந்தவும்
துயக்கறுத்தெனை ஆண்டுகொண்டு நின் தூய்மலர்க்கழல் தந்தெனக்
கயக்க வைத்தடி யார்முனேவந்து காட்டினாய் கழுக்குன்றிலே.

474

திருச்சிற்றம்பலம்

31. கண்டபத்து - நிருத்த தரிசனம் (தில்லையில் அருளியது - தரவு கொச்சகக் கலியா)

இந்திரிய வயமயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோய் அருநகரில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி எனையாண்ட
அந்தமிலா ஆனந்தம் அணிகொள் தில்லை கண்டேனே. 475

வினைப்பிறவி என்கின்ற வேதனையில் அகப்பட்டுத்
தனைச்சிறுதும் நினையாதே தளர்வெய்திக் கிடப்பேனை
எனைப்பெரிதும் ஆட்கொண்டேன் பிறப்பறுத்த இணையிலியை
அனைத்துலகுந் தொழுந்தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே. 476

உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்தென் உளம்மன்னிக்
கருத்திருத்தி ஊன்புக்குக் கருணையினால் ஆண்டுகொண்ட
திருத்திருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
அருத்தியினால் நாயடியேன் அணிகொள்தில்லை கண்டேனே. 477

கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனை
வல்லாகி னாய்வந்து வனப்பெய்தி யிருக்கும் வண்ணம்
பல்லோருங் காண என்றன் பசுபாசம் அறுத்தானை
எல்லோரும் இறைஞ்சுதில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே. 478

சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லலுறுந் தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனதென் னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானானைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே. 479

பிறவிதனை அறமாற்றிப் பிணிமூப்பென் றிவையிரண்டும்
உறவினொடும் ஒழியச்சென் றுலகுடைய ஒருமுதலைச்
செறிபொழில்சூழ் தில்லைநகர்த் திருச்சிற்றம்பலம் மன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே. 480

பத்திமையும் பரிசுமிலாப் பசுபாசம் அறுத்தருளிப்
 பித்தனிவன் எனஎன்னை ஆக்குவித்துப் பேராமே
 சித்தமெனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த
 வித்தகனார் வினையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே. 481

அளவிலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டிங் கறிவின்றி
 விளைவொன்றும் அறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்கு
 அளவிலா ஆனந்தம் அளித்தென்னை ஆண்டானைக்
 களவிலா வானவருக் தொழுதில்லை கண்டேனே. 482

பாங்கினொடு பரிசொன்றும் அறியாத நாயேனை
 ஓங்கியுளத் தொளிவளர உலப்பிலா அன்பருளி
 வாங்கிவினை மலம்அறுத்து வான்கருணை தந்தானை
 நான்குமறை பயில்தில்லை அம்பலத்தே கண்டேனே. 483

பூதங்கள் ஐந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
 பேதங்கள் அனைத்துமாய்ப் பேதமில்லாப் பெருமையனைக்
 கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிளரொளியை மரகதத்தை
 வேதங்கள் தொழுதேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே. 484

திருச்சிற்றம்பலம்

32. பிரார்த்தனைப் பத்து (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது – அறுசீர்க் கழி நெடிலை ஆசிரிய விருத்தம்)

கலந்து நின்னடி யாரோ டன்று வாளா களித்திருந்தேன்
புலர்ந்து போன காலங்கள் புகுந்துநின்ற திடர்பின்னாள்
உலர்ந்து போனேன் உடையானே உலவா இன்பச் சுடர்காண்பான்
அலர்ந்து போனேன் அருள்செய்யாய் ஆர்வங் கூர அடியேற்கே. 485

அடியார் சிலருன் அருள்பெற்றார் ஆர்வங் கூர யான் அவமே
முடையார் பிணத்தின் முடிவின்றி முனிவால் அடியேன் மூக்கின்றேன்
கடியேனுடைய கடுவினையைக் களைந்துன் கருணைக் கடல்பொங்க
உடையாய் அடியேன் உள்ளத்தே ஓவா துருக அருளாயே. 486

அருளா ரமுதப் பெருங்கடல்வாய் அடியா ரெல்லாம் புக்கமுந்த
இருளா ராக்கை யிதுபொறுத்தே எய்த்தேன் கண்டாய் எம்மானே
மருளார் மனத்தோர் உன்மத்தன் வருவாய் என்றிங் கெனைக்கண்டார்
வெருளா வண்ணம் மெய்யன்பை உடையாய் பெறநான் வேண்டும்மே. 487

வேண்டும் வேண்டும் மெய்யடியா ருள்ளே விரும்பி எனை அருளால்
ஆண்டாய் அடியேன் இடர்களைந்த அமுதே அருமா மணிமுத்தே
தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய் தொண்டனேற்கும் உண்டாங்கொல்
வேண்டா தொன்றும் வேண்டாதுமிக்க அன்பே மேவுதலே. 488

மேவும் உன்றன் அடியாருள் விரும்பி யானும் மெய்ம்மையே
காவி சேருங் கயற்கண்ணான் பங்கா உன்றன் கருணையினால்
பாவிடையேற்கும் உண்டாமோ பரமா னந்தப் பழங்கடல்சேர்ந்
தாவி யாக்கை யானென்தன் றியாது மின்றி அறுதலே. 489

அறவே பெற்றார் நின்னன்பர் அந்தமின்றி அகநெகவும்
புறமே கிடந்து புலைநாயேன் புலம்பு கின்றேன் உடையானே
பெறவே வேண்டும் மெய்யன்பு பேரா ஒழியாய் பிரிவில்லா
மறவா நிலையா அளவில்லா மாளா இன்ப மாகடலே. 490

கடலே அனைய ஆனந்தக் கண்டா ரெல்லாங் கவர்ந்துண்ண
 இடரே பெருக்கி ஏசுற்றிங் கிருத்த லழகோ அடிநாயேன்
 உடையாய் நீயே அருளிதியென் றுணர்த்தா தொழிந்தே கழிந்தொழிந்தேன்
 சுடரார் அருளால் இருள்நீங்கச் சோதி இனித்தான் துணியாயே. 491

துணியா உருகா அருள்பெருகத் தோன்றும் தொண்டரிடைப்புகுந்து
 திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன் நின்று தேய்நின்றேன்
 அணியா ரடியா ருனக்குள்ள அன்புந் தாராய் அருளளியத்
 தணியா தொல்லை வந்தருளித் தளிர்ப்பொற் பாதந் தாராயே. 492

தாரா அருளொன் றின்றியே தந்தாய் என்றுன் தமரெல்லாம்
 ஆரா நின்றார் அடியேனும் அயலார் போல அயர்வேனோ
 சீரார் அருளாற் சிந்தனையைத் திருத்தி ஆண்ட சிவலோகா
 பேரா னந்தம் பேராமை வைக்க வேண்டும் பெருமானே. 493

மானோர் பங்கா வந்திப்பார் மதுரக் கணியே மனநெகா
 நானோர் தோளாச் சுரையொத்தால் நம்பி இத்தால் வாழ்ந்தாயே
 ஊனே புகுந்த உனையுணர்ந்த உருகிப் பெருகும் உள்ளத்தைக்
 கோனே அருளுங் காலந்தான் கொடியேற் கென்றோ கூடிவதே. 494

கூடிக்கூடி உன்னடியார் குளிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா
 வாடி வாடி வழியற்றேன் வற்றல் மரம்போல் நிற்பேனோ
 ஊடி ஊடி உநடியாயொடு கலந்துள் ளருகிப் பெருகிநெக்கு
 ஆடிஆடி ஆனந்தம் அதுவே யாக அருள்கலந்தே. 495

திருச்சிற்றம்பலம்

33. குழைத்தப் பத்து - ஆத்தும நிவேதனம் (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - அறு சீர்க்கழி நெழலற ஆசிரிய விருத்தம்)

குழைத்தால் பண்டைக் கொடுவினைநோய்
காவாய் உடையாய் கொடுவினையேன்
உழைத்தா லுறுதியுண்டோ தான்
உமையாள் கணவா எனை ஆள்வாய்
பிழைத்தாற் பொறுக்க வேண்டாவோ
பிறைசேர் சடையாய் முறையோவென்
றழைத்தால் அருளா தொழிவதே
அம்மானே உன்னடியேற்கே. 496

அடியேன் அல்லல் எல்லாம்புன அகலஆண்டாய் என்றிருந்தேன்
கொடியே ரிடையான் கூறாஎங்கோவே ஆவா என்றருளிச்
செடிசேர் உடலைச் சிதையாத தெத்துக் கொங்கள் சிவலோகா
உடையாய் கூவிப் பணிகொள்ளா தொறுத்தால் ஒன்றும் போதுமே. 497

ஒன்றும் போதா நாயேனை உய்யக் கொண்ட நின்கருணை
இன்றே இன்றிப் போய்த்தோதான் ஏழை பாங்கா எங்கோவே
குன்றே அனைய குற்றங்கள் குணமா மென்றே நீகொண்டால்
என்றான் கெட்ட திரங்கிடாய் எண்தோள் முக்கண் எம்மானே. 498

மானேர் நோக்கி மணவாளா மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
வுனே புகளந்தனைநாக்கி உழலப் பண்ணு வித்திட்டாய்
ஆனால் அடியேன் அறியாமை அறிந்தாய் அருள்செய்து
கோனே கூவிக் கொள்ளுநாள் என்றென் றுன்னைக் கூறுவதே. 499

கூறும் நாவே முதலாக் கூறுங் கரணம் எல்லாம்பு
தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ தீமைநன்மை முழுதும்நீ
வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மெய்ம்மை உன்னை விரித்துரைக்கில்
தேறும் வகைஎன் சிவலோகா திகைத்தால் தேற்ற வேண்டாவோ. 500

வேண்டத்தக்க தறிவோய்நீ வேண்டமுழுதுந் தருவோய்நீ
 வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ வேண்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
 வேண்டி நீயா தருள்செய்தாய் யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால்
 வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில் அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே. 501

அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் எல்லாமுங்
 குன்றே அனையாய் என்னைஆட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ
 இன்றோர் இடையு றெனக்குண்டோ எண்தோள் முக்கண் எம்மானே
 நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே. 502

நாயிற் கடையாம் நாயேனை நயந்தநீயே ஆட்கொண்டாய்
 மாய்ப் பிறவி உன்வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவன்றி
 ஆயக்கடவேன் நானோதான் என்ன தோஇங் கதிகாரங்
 காயத் திடுவாய் உன்னுடைய கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே. 503

கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள் கண்டேன் கண்கள் களிகூர
 எண்ணா திரவும் பகலும்நான் அவைவே எண்ணும் அதுவல்லால்
 மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
 அண்ணா எண்ணக் கடவேனோ அடிமைசால அழகுடைத்தே. 504

அழகே புரிந்திட் டடிநாயேன் அரற்று கின்றேன் உடையானே
 திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்
 புகழே பெரிய பதம்எனக்குப் புராண நீதத் தருளாயே
 குழகா கோல் மறையோனே கோனே என்னைக் குழைத்தாயே. 505

திருச்சிற்றம்பலம்

34. உயிருண்ணிப்பத்து - சிவனந்தம் மேலிடுதல் (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - கலிவிருத்தம்)

பைந்நாப் பட அரவேரல்குல் உமைபாகம் தாய் என்
மெய்ந்நாள் தொறும் பிரியா வினைக்கேடா விடைப்பாகா
செந்நாவலர் பசும்புகழ்த் திருப்பெருந்துறை உறைவாய்
எந்நாட்களித் தெந்நாள் இறுமாக்கேன் இனியானே. 506

நானாரடி அணைவானொரு நாய்க்குத் தவிசிட்டிங்கு
ஊனாருடல் புகுந்தான் உயிர் கலந்தான் உளம்பிரியான்
தேனார்சடை முடியான் மன்னு திருப்பெருந்துறை உறைவான்
வானோர்களும் அறியாததோர் வளமீந்தனன் எனக்கே. 507

எனைநானென்ப தறியேன்பகல் இரவாவதும் அறியேன்
மனவாசகங் கடந்தான் எனை மத்தோன்மத்தனாக்கிச்
சினமால்விடை உடையான் மன்னு திருப்பெருந்துறை உறையும்
பனவன் எனனைச் செய்தபடி றறியேன் பரஞ் சுடரே. 508

வினைக்கேடரும் உளரோபிறர் சொல்லீர் வியனுலகில்
எனைத்தான்புகுந் தாண்டான்என் தென்பின்புரை யுருக்கிப்
பினைத்தான்புகுந் தெல்லே பெருந்துறையில் உறைபெம்மான்
மனத்தான் கண்ணின் அகத்தான் மறு மாற்றத்திடை யானே. 509

பற்றாங்கவை அற்றீர்பற்றும் பற்றாங்கது பற்றி
நற்றாங்கதி அடைவோமெனிற் கெடுவீரோடி வம்பின்
தெற்றார்சடை முடியான் மன்னு திருப்பெருந்துறை இறைசீர்
கூற்றாங்கவன் கழல்பேணினை ரோடுகூடுமின் கலந்தே. 510

கடலின்திரையதுபோல் வரு கலக்கம்மலம் அறுத்தென்
உடலும்என துயிரும்புகுந் தொழியாவண்ணம் நிறைந்தான்
சுடருஞ்சுடர் மதிசூடிய திருப்பெருந்துறை உறையும்
படருஞ்சுடை மகுடத்தெங்கள் பரன்தான் செய்த படிறே. 511

வேண்டேன்புகழ் வேண்டேன் செல்வம் வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும்
வேண்டேன் பிறப் பிறப்புச்சிவம் வேண்டார் தமைநாளும்
தீண்டேன்சென்று சேர்ந்தேன்மன்னு திருப்பெருந்துறை இறைதாள்
புண்டேன்புறம் போகேன் இனிப் புறம்போகலாட் டேனே. 512

கோற்றேன்எனக் கென்கோகுரை கடல்வாய் அமுதென்கோ
ஆற்றேன்எங்கள் அரனே அருமருந்தே என தரசே
சேற்றார்வயல் புடைசூழ் தரு திருப்பெருந்துறை உறையும்
நீற்றார்தரு திருமேனிநின் மலனே உனையானே. 513

எச்சம் அறிவேன்நான்எனக் கிருக்கின்றதை அறியேன்
அச்சோ எங்கள் அரனே அரு மருந்தே எனதமுதே
செச்சைமலர் புரைமேனியன் திருப்பெருந்துறை உறைவான்
நிச்சம்என நெஞ்சில்மன்னி யானாகிநின் றானே. 514

வான்பாவிய உகைத்தவர் தவமே செய அவமே
ஊன்பாவிய உடலைச் சும்ந்தடவிமர மானேன்
தேன்பாய்மலர்க் கொன்றைமன்னு திருப்பெருந்துறை உறைவாய்
நான்பாவியன் ஆனால் உனை நல்காயென லாமே. 515

திருச்சிற்றம்பலம்

35. அச்சப்பத்து - ஆளந்தமுறுத்தல் (தில்லையில் அருளியது - அறுசீர்க்கழி நெழலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

புற்றிள்வாள் அரவும் அஞ்சேன் பொய்யர்தம் மெய்யும் அஞ்சேன்
கற்றைவார் சடைஎம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி
மற்றும்ஓர் தெய்வந் தன்னை உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற்கு
அற்றிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 516

வெருவரேன் வேட்கை வந்தால் வினைக்கடல் கொளினும் அஞ்சேன்
இருவரால் மாறு காணா எம்பிரான் தம்பிரா னாம்
திருவுரு அன்றி மற்றோர் தேவரெத் தேவ ரென்ன
அருவரா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 517

வன்புலால் வேலும் அஞ்சேன் வளைக்கையார் கடைக்கண் அஞ்சேன்
என்பெலாம் உருக நோக்கி அம்பலத் தாடுகின்ற
என்பொலா மணியை ஏத்தி இனிதருள் பருக மாட்டா
அன்பிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 518

கிளியனார் கிளவி அஞ்சேன் அவர்கிறி முறுவல் அஞ்சேன்
வெளியநீ றாடும் மேனி வேதியன் பாதம் நண்ணித்
துளியுலாம் கண்ணராகித் தொழுதழு துள்ளம் நெக்கிங்கு
அளியிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 519

பிணியெலாம் வரினும் அஞ்சேன் பிறப்பினோ டிறப்பும் அஞ்சேன்
துணிநிலா அணியினான்தன் தொழும்பரோடமுந்தி அம்மால்
திணிநிலம் பிளந்துங் காணாச் சேவடி பரவி வெண்ணீறு
அணிகிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 520

வாளுலாம் எரியும் அஞ்சேன் வரைபுரண் டிடினும் அஞ்சேன்
தோளுலாம் நீற்றன் ஏற்றன் சொற்புதம் கடந்த அப்பன்
தாளதா மரைகளேத்தித் தடமலர் புனைந்து நையும்
ஆளலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 521

தகைவிலாப் பழியும் அஞ்சேன் சாதலை முன்னம் அஞ்சேன்
 புகைமுகந் தெரிகை வீசிப் பொலிந்த அம்பலத்து ளாடும்
 முகைநகைக் கொன்றைமாலை முன்னவன் பாதமேத்தி
 அகம்நெகா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 522

தறிசெறி களிறும் அஞ்சேன் தழல்விழி உழுவை அஞ்சேன்
 வெறிகமழ் சடையன் அப்பன் விண்ணவர் நண்ண மாட்டாச்
 செறிதரு கழல்கள் ஏத்திச் சிறந்தினி திருக்கமாட்டா
 அறிவிலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 523

மஞ்சலாம் உருமும் அஞ்சேன் மன்னரோ றறவும் அஞ்சேன்
 நஞ்சமே அமுத மாக்கும் நம்பிரான் எம்பிரானாய்ச்
 செஞ்செவே ஆண்டு கொண்டான் திருமுண்டம் தீட்ட மாட்டாது
 அஞ்சுவா ரவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 524

கோணிலா வாளி அஞ்சேன் கூற்றவன் சீற்றம் அஞ்சேன்
 நீணிலா அணியினானை நினைந்து நைந்துருகி நெக்கு
 வாணிலாங் கண்கள் சோர வாழ்ந்தநின்றேத்த மாட்டா
 ஆணலா தவரைக் கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே. 525

திருச்சிற்றம்பலம்

36. திருப்பாண்டியப் பதிகம் - சிவனந்த விளைவு (தில்லையில் அருளியது - கட்டளைக் கலித்துறை)

பருவரை மாங்கைதன் பங்கரைப் பாண்டியற் காரமுதாம்
ஒருவரை ஒன்றுமில்லாதவ ரைக்கழற் போதிறைஞ்சித்
தெரிவர நின்றுருக் கிப்பரி மேற்கொண்ட சேவகனார்
ஒருவரை யன்றி உருவறியா தென்றன் உள்ளமதே. 526

சதுரை மறந்தறி மால்கொள்வார் சார்ந்தவர் சாற்றிச் சொன்னோம்
கதிரை மறைத்தனன் சோதி கழுக்கடை கைப்பிடித்துக்
குதிரையின் மேல்வந்து கூடிடு மேற்குடி கேடுகண்டீர்
மதுரையர் மன்னன் மறுபிறப் போட மறித்திடுமே. 527

நீரின்ப வெள்ளத்துள் நீந்திக் குளிக்கின்ற நெஞ்சங்கொண்டீர்
பாரின்ப வெள்ளங் கொள்பரி மேற்கொண்ட பாண்டியனார்
ஓரின்ப வெள்ளத்துருக்கொண்டு தொண்டரை உள்ளங் கொண்டார்
பேரின்ப வெள்ளத் துட் பெய்கழு லேசென்று பேணுமினே. 528

செறியும் பிறவிக்கு நல்லவர் செல்லன்மின் தென்னன் நன்னாட்டு
இறைவன் கிளர்கின்ற காலமிக் காலம் எக் காலத்துள்ளும்
அறிவொண் கதிர்வாள் உறைகழித் தானந்த மாக்கடவி
எறியும் பிறப்பை எதிர்த்தார் புரள இருநிலத்தே. 529

காலமுண்டாகவே காதல்செய் துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண்டானொடு நான்முகன் வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண்டான்எங்கள் பாண்டிப்பிரான்தன் அடியவர்க்கு
மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான்வந்து முந்துமினே. 530

ஈண்டிய மாயா இருள்கெட எப்பொரு ளும் விளங்கத்
தூண்டிய சோதியை மீனவனுஞ் சொல்ல வல்லன் அல்லன்
வேண்டிய போதே விலக்கிலை வாய்தல் விரும்புமின்தான்
பாண்டிய னாரருள் செய்கின்ற முத்திப் பரிசிதுவே. 531

மாய வனப்பரி மேல்கொண்டு மற்றவர் கைக்கொள்ளும்
 போயறும் இப்பிறப் பென்னும் பகைகள் புகுந்தவருக்
 காய அரும்பெருஞ் சீருடைத் தன்னரு ளே அருளுஞ்
 சேய நெடுங்கொடைத் தென்னவன் சேவடி சேர்மின்களே. 532

அழிவின்றி நின்றதோர் ஆனந்த வெள்ளத் திடையமுத்திக்
 கழிவில் கருணையைக் காட்டிக் கடிய வினையகற்றிப்
 பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன் பாண்டிப் பெரும்பதமே
 முழுதுல குந்தரு வான்கொடை யேசென்று முந்துமினே. 533

விரவிய தீவினை மேலைப் பிறப்புமுந் நீர்கடக்கப்
 பரவிய அன்பரை என்பருக் கும்பரம் பாண்டியனார்
 புரவியின் மேல்வரப் புத்திக் கொளப் பட்ட பூங்கொடியார்
 மரவியல் மேல்கொண்டு தம்மையும் தாம் அறியார் மறந்தே. 534

கூற்றைவென் றாங்கைவர் கோக்களையும் வென்றிருந்தழகால்
 வீற்றிருந் தான்பெருந் தேவியுந் தானும் ஓர் மீனவன்பால்
 ஏற்றுவந் தாருயி ருண்ட திறலொற்றைச் சேவகனே
 தேற்றமிலாதவர் சேவடி சிக்கெனச் சேர்மின்களே. 535

திருச்சிற்றம்பலம்

37. பிடித்த பத்து - முத்திக்கலப்புரைத்தல் (திருத்தோணிபுரத்தில் அருளியது - எழுசீர் ஆசிரிய விருத்தம்)

உம்பர்கட்கரசே ஒழிவறநிறைந்த யோகமே ஊற்றையேன் தனக்கு
வம்பெனப் பழுத்தென் குடிமுழுதாண்டு வாழ்வற வாழ்வித்த மருந்தே
செம்பொருட் டுணியே சீருடைக் கழலே செல்வமே சிவபெருமானே
எம்பொருட் டுன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. 536

விடைவிடா துகந்த விண்ணவர் கோவே வினையனே னுடையமெய்ப் பொருளே
முடைவிடா தடியேன் மூத்தறமண்ணாய் முழுப்புழக் குரம்பையிற் கிடந்து
கடைபடா வண்ணம் காத்தெனை ஆண்ட கடவுளே கருணைமா கடலே
இடைவிடா துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. 537

அம்மையே அப்பா ஒப்பிலா மணியே அன்பினில் விளைந்த ஆரமுதே
பொய்ம்மையே பெருக்கிப் பொழுதினைச் சுருக்கும் புழுத்தலைப் புலையனேன்
தனக்குச்
செம்மையே ஆய சிவபதம் அளித்த செல்வமே சிவபெருமானே
இம்மையே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.
538

அருளுடைச் சுடரே அளிந்ததோர் கணியே பெருந்திறல் அருந்தவர்க் கரசே
பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த போகமே யோகத்தின் பொலியே
தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த செல்வமே சிவபெருமானே
இருளிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. 539

ஒப்புனக் கில்லா ஒருவனே அடியேன் உள்ளத்துள் ஒளிர்கின்ற ஒளியே
மெய்ப்பதம் அறியா வீறிலியேற்கு விழுமிய தளித்ததோர் அன்பே
செப்புதற் கரிய செழுந்சுடர் மூர்த்தீ செல்வமே சிவபெருமானே
எய்ப்பிடத் துன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.

அறவையேன் மனமே கோயிலாக் கொண்டாண்டு அளவிலா ஆனந்த மருளிப்
 பிறவிலே ரறுத்தென் குடிமுழு தாண்ட பிஞ்சுகா பெரியஎம் பெருளே
 திறவிலே கண்ட காட்சியே அடியேன் செல்வமே சிவபெருமானே
 இறவிலே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. 541

பாசவே ரறுக்கும் பழம்பொருள் தன்னைப் பற்றுமா றடியனேற் கருளிப்
 பூசனை உகந்தென் சிந்தையுட் புகுந்து பூங்கழல் காட்டிய பொருளே
 தேசுடை விளக்கே செழுஞ்சுடர் மூர்த்தீ செல்வமே சிவபெருமானே
 ஈசனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. 542

அத்தனே அண்டார் அண்டமாய் நின்ற ஆதியே யாதும்ஈ ரில்லாச்
 சித்தனே பத்தர் சிக்கெனப் பிடித்த செல்வமே சிவபெருமானே
 பித்தனே எல்லா உயிருமாய்த் தழைத்துப் பிழைத்தவை அல்லையாய் நிற்கும்
 எத்தனே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே. 543

பால்நினைத் தூட்டும் தாயினுஞ்சாலப் பரிந்துநீ பாவியே னுடைய
 ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கி உலப்பிலா ஆனந்த மாய
 தேனினைச் சொரிந்து புறம்புறந்திரிந்த செல்வமே சிவபெருமானே
 யானுனைத் தொடர்ந்து சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.
 544

புன்புலால் யாக்கை புரைபுரை கனியப் பொன்னெடுங் கோயிலாப் புகுந்தென்
 என்பெலாம் உருக்கி எளியையாய் ஆண்ட ஈசனே மாசிலா மணியே
 துன்பமே பிறப்பே இறப்போடு மயக்காந் தொடக்கெலாம் அறுத்தநற்சோதி
 இன்பமே உன்னைச் சிக்கெனப் பிடித்தேன் எங்கெழுந் தருளுவ தினியே.
 545

திருச்சிற்றம்பலம்

38. திருஞ்சறவு

(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - கொச்சகக் கலியா)

இரும்புதரு மனத்தேனை ஈர்த்தீர்த்தென் என்புருக்கிக்
கரும்புதரு சுவைஎனக்குக் காட்டினைஉன் கழலினைகள்
ஒருங்குதிரை உலவுசடை உடையானே நறிகளெல்லாம்
பெருங்குதிரை ஆக்கியவா றன்றேஉன் பேரருளே. 546

பண்ணார்ந்த மொழிமங்கை பங்காநின் ஆளானார்க்கு
உண்ணார்ந்த ஆரமுதே உடையானே அடியேனை
மண்ணார்ந்த பிறப்பறுத்திட டாள்வாய்நீ வாஎன்னக்
கண்ணார உய்ந்தவா றன்றேஉன் கழல்கண்டே. 547

ஆதமிலி யான்பிறப் பிறப்பென்னும் அருநரகில்
ஆர்தமரும் இன்றியே அழுந்துவேற் காவாவென்று
ஓதமிலி நஞ்சுண்ட உடையானே அடியேற்குள்
பாதமலர் காட்டியவா றன்றேஎம் பரம்பரனே. 548

பச்சைத்தா ரரவாட்டி படர்சடையாய் பாதமலர்
உச்சத்தார் பெருமானே அடியேனை உய்யக்கொண்டு
எச்சத்தார் சிறுதெய்வம் எத்தாதே அச்சோஎன்
சித்தத்தா றுய்ந்தவா றன்றேஉன் திறம் நினைந்தே. 549

கற்றறியேன் கலைஞானம் கசிந்துருகேன் ஆயிடினும்
மற்றறியேன் பிறதெய்வம் வாக்கியலால் வாரகழல்வந்
துற்றறிமாந் திருந்தேன்எம் பெருமானே அடியேற்குப்
பொற்றிவிசு நாய்க்கிடுமா றன்றேநின் பொன்னருளே. 550

பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நஞ்சாய துயர்கூர நடுங்குவேன் நின்னருளால்
உய்ஞ்சேன் எம் பெருமானே உடையானே அடியேனை
அஞ்சேலென் றாண்டவா றன்றேஅம் பலத்தமுதே. 551

என்பலைப் பிறப்பறுத்திங் கிமையவர்க் கும் அறியவொண்ணா
 தென்பாலைத் திருப்பெருந் துறையுறையஞ் சிவபெருமான்
 அன்பால்நீ அகம்நெகவே புகுந்தருளி ஆட்கொண்ட
 தென்பாலே நோக்கியவா றன்றேளம் பெருமானே. 552

மூத்தானே மூவாத முதலானே முடியில்லா
 ஓத்தானே பொருளானே உண்மையுமாய் இன்மையுமாய்ப்
 பூத்தானே புகுந்திங்குப் புரள்வேனைக் கருணையினால்
 பேர்த்தேநீ ஆண்டவா றன்றேளம் பெருமானே. 553

மருவினிய மலர்ப்பாதம் மனத்தில்வளர்ந் துள்ளருகத்
 தெருவுதொறும் மிக அலறிச் சிவபெருமா எனன்றேத்திப்
 பருகியநின் பரங்கருணைத் தடங்கலிற் படிவாமாறு
 அருளெனக்கிங் கிடைமருதே இடங்கொண்ட அம்மானே. 554

நானேயோ தவஞ் செய்தேன் சிவாயநம எனப்பெற்றேன்
 தேனாய்என் அமுதமுமாய்த் தித்திக்குஞ் சிவபெருமான்
 தானேவந் தெனதுள்ளம் புகுந்தடியேற் கருள்செய்தான்
 ஊனாரும் உயிர்வாழ்க்கை ஒறுத்தன்றே வெறுத்திடவே. 555

திருச்சிற்றம்பலம்

39. திருப்புலம்பல் – சிவானந்த முதிர்வு (திருவாஷாநூலில் அருளியது – கொச்சகக் கலிப்பா)

பூங்கமலத் தயனெடுமால் அறியாத நெறியானே
கோங்கலர்சேர் குவிமுலையாள் கூறாவெண் ணீறாடி
ஓங்கெயில்கூழ் திருவாஷாநூர் உடையானே அடியேன்றின்
பூங்கழல்கள் அவையல்லா தெவையாதும் புகழேனே. 556

சடையானே தழலாடி தயங்குழ விலைச்சூலப்
படையானே பரஞ்சோதீ பசுபதீ மழுவெள்ளை
விடையானே விரிபொழில்கூழ் பெருந்துறையாய் அடியேன்றான்
உடையானே உனையல்லா துறுதுணை மற் றறியேனே. 557

உற்றாறை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றாறை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனியமையும்
குற்றாலத் தமர்ந்துறையுங் கூத்தாடன் குரைகழற்கே
கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே. 558

திருச்சிற்றம்பலம்

40. குலாப் பத்து - அனுபவம் இடைமீடுபடாமை (தில்லையில் அருளியது - கொச்சகக் கலியா)

ஒடுங் கவந்தியுமே உறவென்றிட் டுள்கசிந்து
தேடும் பொருளுஞ் சிவன்கழலே எனத்தெளிந்து
கூடும் உயிரும் குமண்டையிடக் குனித்தடியேன்
ஆடுங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 559

துடியோர் இடுகிடைத் தூய்மொழியார் தோள்நசையால்
செடியேறு தீமைகள் எத்தனையுஞ் செய்திடினும்
முடியேன் பிறவேன் எனைத்தனதாள் முயங்குவித்த
அடியேன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 560

என்புள் ளருக்கி இருவினையை ஈடழித்துத்
துன்பங் களைந்து துவந்துவங்கள் தூய்மைசெய்து
முன்புள்ள வற்றை முழுதழிய உள்புகுத்த
அன்பின் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 561

குறியும் நெறியும் குணமுமிலார் குழாங்கள்தமைப்
பிரியும் மனத்தார் பிரிவரிய பெற்றியனைச்
செறியுங் கருத்தில் உருத்தமுதாஞ் சிவபதத்தை
அறியுங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 562

பேருங் குணமும் பிணிப்புறும்இப் பிறவிதனைத்
தூரும் பரிசு துரிசறுத்துத் தொண்ட ரெல்லாஞ்
சேரும் வகையாற் சிவன்கருணைத் தேன்பருகி
ஆருங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 563

கொம்பில் அரும்பாய்க் குவிமலராய்க் காயாகி
வம்பு பழுத்துடலம் மாண்டிங்ஙன் போகாமே
நம்புமென் சிந்தை நணுகும்வண்ணம் நானணுகும்
அம்பொன் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 564

மதிக்குந் திறலுடைய வல்லரக்கன் தோள்நெரிய
 மிதக்குந் திருவடி என் தலைமேல் வீற்றிருப்பக்
 கதிக்கும் பசுபாசம் ஒன்றுமிலோம் எனக்களித்திங்
 கதிர்க்குங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 565

இடக்குங் கருமுருட் டேனப்பின் கானகத்தே
 நடக்குந் திருவடி என்தலைமேல் நடடமையால்
 கடக்குந் திறல்ஐவர் கண்டகர்தம் வல்லாட்டை
 அடக்குங் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 566

பாழ்ச்செய் விளாவிப் பயனிலியாய்க் கிடப்பேற்குக்
 கீழ்ச்செய் தவத்தாற் கிழியீடு நேர்பட்டுத்
 தாட்செய்ய தாமரைச் சைவனுக்கென் புன்தலையால்
 ஆட்செய் குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 567

கொம்மை வரிமுலைக் கொம்பனையாள் கூறனுக்குச்
 செம்மை மனத்தால் திருப்பணிகள் செய்வேனுக்கு
 இம்பை தரும்பயன் இத்தனையும் ஈங்கொழிக்கும்
 அம்மை குலாத்தில்லை ஆண்டானைக் கொண்டன்றே. 568

திருச்சிற்றம்பலம்

41. அற்புதப்பத்து - அனுபவமாற்றாமை

(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - அறுசீர்க் கழி நெழவழி ஆசிரிய விருத்தம்)

மைய லாய்இந்த மண்ணிடை வாழ்வெனும் ஆழியு ளகப்பட்டுத்
தைய லாரெனுஞ் சுழித்தலைப் பட்டுநான் தலைதடு மாறாமே
பொய்யெ லாம்விடத் திருவருள் தந்துதன் பொன்னடி யினைகாட்டி
மெய்ய னாய்வெளி காட்டிமுன் நின்றதோர் அற்புதம் விளம்பேனே. 569

ஏய்ந்த மாமல ரிட்டுமுட் டாததோர் இயல்பொடும் வணங்காதே
சாந்த மார்முலைத் தையல்நல் லாரொடுந் தலைதடு மாறாகிப்
போந்து யான்துயர் புகாவணம் அருள்செய்து பொற்கழலி னைகாட்டி
வேந்த னாம்வெளியே என்முன் நின்றதோர் அற்புதம் விளம்பேனே. 570

நடித்து மண்ணிடைப் பொய்யினைப் பலசெய்து நானென தெனும்மாயக்
கடித்த வாயிலே நின்றுமுன் வினைமிகக் கழறியே திரிவேனைப்
பிடித்து முன்னின்றப் பெருமறை தேடிய அரும்பொருள் அடியேனை
அடித்த டித்துஅக் காரமுன் தீற்றிய அற்புதம் அறியேனே. 571

பொருந்தும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது பொய்களே புகன்றுபோய்க்
கருங் குழலினனார் கண்களால் ஏறுண்டு கலங்கியே கிடப்பேனைத்
திருந்து சேவடிச் சிலம்பனை சிலம்பிடத் திருவொடும் அகலாத
அருந்து னைவனாய் ஆண்டுகொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே. 572

மாடுஞ் சுற்றமும் மற்றுள போகமும் மங்கையர் தம்மோடுங்
கூடி அங்குள குணங்களால் ஏறுண்டு குலாவிய திரிவேனை
வீடு தந்தென்றன் வெந்தொழில் வீட்டிட மென்மலர்க் கழல்காட்டி
ஆடு வித்தென தகம்புகுந் தாண்டதோர் அற்புதம் அறியேனே. 573

வணங்கும் இப்பிறப் பிறப்பிவை நினையாது மங்கையர் தம்மோடும்
பிணைந்து வாயிதழ்ப் பொருவெள்ளத் தழுந்திநான் பித்தனாய்த் திரிவேனைக்
குணங்க ளுங்குறி களுமிலாக் குணக்கடல் கோமளத் தொடுங்கூடி
அணைந்து வந்தெனை ஆண்டுகொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே. 574

இப்பி றப்பினில் இணைமலர் கொய்துநான் இயல்பொடஞ் செழுத்தோதித்
 தப்பி லாதுபொற் கழல்களுக் கிடாதுநான் தடமுலை யார்தங்கள்
 மைப்பு லாங்கண்ணால் ஏறுண்டு கிடப்பேனை மலரடி யிணைகாட்டி
 அப்பன் என்னைவந் தாண்டுகொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே. 575

ஊச லாட்டுமில் வுடலுயி ராயின இருவினை அறுத்தென்னை
 ஓசையா லுணர் வாரக்குணர் வரியவன் உணர்வுதந் தொளிவாக்கிப்
 பாச மானவை பற்றறுத் துயர்ந்ததன் பரம்பொருங் கருணையால்
 ஆசை தீர்த்தடி யாரடிக் கூட்டிய அற்புதம் அறியேனே. 576

பொச்சை யானஇப் பிறவியிற் கிடந்துநான் புழுத்தலை நாய்போல
 இச்சை யாயின ஏழையர்க் கேசெய்தங் கிணங்கியே திரிவேனை
 இச்ச கத்தரி அயனுமெட் டாததன் விரைமலர்க் கழல்காட்டி
 அச்சன் என்னையும் ஆண்டுகொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே. 577

செறியும் இப்பிறவிப் பிறப்பிவை நினையாது செறிகுழலார் செய்யுங்
 கிறியுங் கீழ்மையுங் கெண்டையங் கண்களும் உன்னியே கிடப்பேனை
 இறைவன் எம்பிரான் எல்லையில் லாததன் இணைமலர்க் கழல்காட்டி
 அறிவு தந்தெனை ஆண்டுகொண் டருளிய அற்புதம் அறியேனே. 578

திருச்சிற்றம்பலம்

42. சென்னிப்பத்து - சிவவிளைவு (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - ஆசிரிய விருத்தம்)

தேவ தேவன்மெய்ச் சேவகன் தென்பெ ருந்துறை நாயகன்
மூவ ரானும் அறியொணாமுத லாய ஆனந்த மூர்த்தியான்
யாவ ராயினும் அன்பரன்றி அறியொ ணாமலர்ச் சோதியான்
தூயமாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னிச் சுடருமே. 579

அட்டமூர்த்தி அழகன்இன்னமு தாய ஆனந்த வெள்ளத்தான்
சிட்டன் மேய்ச்சிவ லோகநாயகன் தென்பெ ருந்துறைச் சேவகன்
மட்டு வார்குழல் மங்கை யாளையோர் பாகம் வைத்த அழகன்தன்
வட்ட மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னி மலருமே. 580

நங்கை மீரெனை நோக்குமின் நங்கள் நாதன் நம்பணி கொண்டவன்
தொங்கு சோலைகள் சூழ்பெருந் துறை மேய சேவகன் நாயகன்
மாங்கை மார்கையில் வளையுங்கொண்டெம் உயிருங் கொண்டெம்
பணிகொள்வான்
பொங்கு மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னிப் பொலியுமே. 581

பத்தர் சூழப் பராபரன் பாரில் வந்துபார்ப் பானெனச்
சித்தர் சூழ்ச் சிவபிரான் தில்லை மூதூர் நடஞ்செய்வான்
எத்தனாகிவந் தின்புகுந்தெமை ஆளுங் கொண்டெம் பணிகொள்வான்
வைத்த மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னி மலருமே. 582

மாய வாழ்க்கையை மெய்யென் றெண்ணி மதித்திடா வகை நல்கியான்
வேய தோளுமை பங்கன் எங்கள் திருப்பெ ருந்துறை மேவினான்
காயத் துள்ளமு தூறஊறநீ கண்டு கொள்ளென்று காட்டிய
சேய மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னி திகழுமே. 583

சித்தமே புகுந் தெம்மையாட் கொண்டு தீவினை கெடுந் துய்யலாம்
பத்தி தந்துதன் பொற்கழற்கணை பன்மலர் கொய்து சேர்த்தலும்
முத்தி தந்திந்த மூவுலகுக்கும் அப்பு றத்தெமை வைத்திடும்
அத்தன் மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னி மலருமே. 584

பிறவி யென்னுமிக் கடலைநீந் தத்தன் பேரருள்தந் தருளினைன்
 அறவை யென்றடி யார்கள் தங்கள் அருட்கு ழாம்புக விட்டுநல்
 உறவு செய்தெனை உய்யக்கொண்ட பிரான்தன் உண்மைப் பெருக்கமாம்
 திறமை காட்டிய சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னி திகழுமே. 585

புழவி னாற்பொதிந் திடுகுரம்பையிற் பொய் தனையொழி வித்திடும்
 எழில்கொள் சோதியெம் ஈசன்எம்பிரான் என்னு டையப்பன் என்றென்று
 தொழுத கையின ராகித் துய்மலர்க் கண்கள் நீர்மல்குந் தொண்டர்க்கு
 வழவி லாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னி மலருமே. 586

வம்ப னாய்த்திரி வேனைவாவென்று வல்வி னைப்பகை மாய்த்திடும்
 உம்ப ரான்உல கூடறுத்தப் புறத்தனாய் நின்ற எம்பிரான்
 அன்பரானவர்க்கருளி மெய்யடி யார்கட் கின்பந் தழைந்திடுஞ்
 செம்பொன் மாமலர்ச் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னி திகழுமே. 587

முத்த னைமுதற் சோதியைமுக்கண் அப்பனை முதல் வித்தனைச்
 சித்த னைச்சிவ லோகனைத்திரு நாமம்பாடித் திரிதரும்
 பத்தர் காள்இங்கே வம்மின்நீர் உங்கள் பாசந்தீரப் பணியினோ
 சித்த மார்தருஞ் சேவடிக்கண்நம் சென்னி மன்னி திகழுமே. 588

திருச்சிற்றம்பலம்

43. திருவார்த்தை - அறிவித் தன்புறுத்தல்

(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - அறுசீர்க் கழிநெழலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

மாதிவர் பாகன் மறைபயின்ற வாசகன் மாமலர் மேயசோதி
கோதில் பரங்கருணையடியார் குலாவந்தி குண மாகநல்கும்
போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெயும் புண்ணியன் மண்ணிடை வந்திழிந்து
ஆதிப் பிரமம் வெளிப்படுத்த அருளறி வார் எம்பிரானாவாரே. 589

மாலயன் வானவர் கோணும்வந்து வணங்க அவர்க்கருள் செய்தாசன்
ஞாலம் அதனிடை வந்திழிந்து நன்னெறி காட்டி நலம்திகழும்
கோல மணியணி மாடநீடு குலாவு மிடைவை மடநல்லாட்குச்
சீல மிக்கருணை யளிக்கூந் திறமறி வார்எம் பிரானாவாரே. 590

அணிமுடி ஆதி அமரர்கோமான் ஆனந்தக் கூத்தன் அறு
பணிவகை செய்து படவதேறிப் பாரொடு விண்ணும் பரவ
பிணிகெடநல்கும் பெருந்துறையெயும் பேரரு ளாளன்பெண் பாலுகந்து
மணிவலை கொண்டுவான் மீன்விசிறும் வகையறிவார் எம்பிரானாவாரே. 591

வேடுரு வாகி மகேந்திரத்து மிகுகுறை வானவர் வந்துதன்னைத்
தேட இருந்த சிவபெருமான் சித்தனை செய்தடி யோங்களுய்ய
ஆடல் அமர்ந்த பரிமாஎறி ஐயன் பெருந்துறை ஆதிஅந்நாள்
ஏடர் களையெங்கும் ஆண்டுகொண்ட இயல்பறி வார்எம் பிரானாவாரே. 592

வந்திமை யோர்கள் வணங்கியேத்த மாக்கருணைக்கட லாய்அடியார்
பந்தனை விண்டற நல்கும்எங்கள் பரமன் பெருந்துறை ஆதி அந்நாள்
உந்து திரைக்கட லைக்கடந்தன் றோங்கு மதிலிலங்கை அதினிற்
பந்தனை மெல்லிர லாட்கருளும் பரிசளி வார்எம் பிரானாவாரே. 593

வேவத் திரிபுரஞ் செற்றவில்லி வேடுவனாய்க்கடி நாய்கள்கூழ்
ஏவற் செயல்செய்யுந் தேவர்முன்னே எம்பெருமான் தான் இயங்கு காட்டில்
ஏவுண்ட பன்றிக் கிரங்கியீசன் எந்தை பெருந்துறை ஆதியன்று
கேவலங் கேழலாய்ப் பால்கொடுத்த கிடப்பறி வார்எம் பிரானாவாரே. 594

நாதம் உடையதோர் நற்கமலப் போதினில் நண்ணிய நன்னுதலார்
 ஓதிப் பணிந்திலர் தூவியேத்த ஒளிவளர் சோதியெயம் ஈசன் மன்னும்
 போதலர் சோலைப் பெருந்துறையெயம் புண்ணியன் மண்ணிடை வந்து தோன்றிப்
 பேதங் கெடுத்தருள் செய்பெருமை அறியவல் வார்எம் பிரானாவாரே. 595

புவலர் கொன்றையும் மாலையார்பன் போருகிர் வன்புலி கொன்றவீரன்
 மாதுநல் லாளுமை மங்கையங்கள் வன்பொழில் சூழ்தென் பெருந்துறைக்கோள்
 ஏதில் பெரும்புகழ் எங்கள்ஈசன் இருங்கடல் வாணாற்குத் தீயில்தோன்றும்
 ஓவிய மங்கையர் தோள்புணரும் உருவறி வார்எம் பிரானாவாரே. 596

தூவெள்ளை நீறணி எம்பெருமான் சோதி மகேந்திர நாதன்வந்து
 தேவர் தொழும்பதம் வைத்தஈசன் தென்னன் பெருந்துறை ஆளிஅன்று
 காதல் பெருகக் கருணைகாட்டித் தன்கழல் காட்டிக் கசிந்துருகக்
 கேதங் கெடுத்தென்னை ஆண்டருளும் கிடப்பறி வார்எம் பிரானாவாரே. 597

அங்கணன் எங்கள் அமரர்பெம்மான் அடியார்க் கமுதன் அவனிவந்த
 எங்கள் பிரான்இரும் பாசந்தீர் இகபரம் ஆயதோர் இன்பமெய்தச்
 சங்கங் கவரந்நதுவண் சாத்தினோடுஞ் சதுரன் பெருந்துறை ஆளிஅன்று
 மங்கையர் மல்கும் மதுரைசேர்ந்த வகையறி வார்எம் பிரானாவாரே. 598

திருச்சிற்றம்பலம்

44. எண்ணப்பதிகம் - ஓழியா இன்பத்துவகை (தில்லையில் அருளியது - எழுச்சீர்க் கழினைமலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

பாருரு வாய பிறப்பறவேண்டும் பத்திமை யும்பெற வேண்டும்
சீருரு வாய சிவபெரு மானே செங் கமல மலர்போல்
ஆருரு வாயஎன் னார முதேஉன் அடியவர் தொகை நடுவே
ஓருருவாய நின் திருவருள் காட்டி என்னையும் உய்யக்கொண் டருளே. 599

உரியேன் அல்லேன் உனக் கடிமை உன்னைப் பிரிந்திங் கொருபொழுதும்
தரியேன் நாயேன் இன்னதென்று அறியேன் சங்கரா கருணையினாற்
பெரியோன் ஒருவன் கண்டுகொள் என்றுள் பெய்கழல் அடிகாட்டிப்
பிரியேன் என்றென் றருளிய அருளும் பொய்யோ எங்கள் பெருமானே. 600

என்பே உருகநின் அருள்அளித்துள் இணைமலர் அடி காட்டி
முன்பே என்னை ஆண்டுகொண்ட முனிவர் முனிவர் முழுமுதலே
இன்பே அருளி எனையுருக்கி உயிருண் கின்ற எம்மானே
நண்பே யருளாய் என்னுயிர் நாதா நின்னருள் நாணாமே 601

பத்தில னேனும் பணிந்தில னேனும்உன் உயர்ந்தபைங் கழல் காண்ப்
பித்தில னேனும் பிதற்றில னேனும் பிறப்பறுப்பாய எம்பெருமானே
முத்தனை யானே மணியனை யானே முதல்வ னேமுறையோஎன்று
எத்தனை யானும் யான்தொடர்ந் துன்னை இனிப்பிரிந் தாற்றேனே. 602

காணும் தொழிந்தேன் நின்திருப் பாதம் கண்டு கண் களிகூர்ப்
பேணும் தொழிந்தேன் பிதற்றம் தொழிந்தேன் பின்னைஎம் பெருமானே
தானுவே அழிந்தேன் நின்னினைந் துருகுந் தன்மைஎன் புன்மைகளால்
காணும் தொழிந்தேன் நீயினி வரினூங் காணவும் நாணுவனே. 603

பாற்றிரு நீற்றெம் பரமனைப் பராங்கரு ணையோடு எதிர்த்து
தோற்றிமெய் யடியார்க் கருட்டுரை யளிக்குஞ் சோதியை நீதி யிலேன்
போற்றியென் அமுதே என நினைந் தேத்திப் புகழ்ந்தழைத் தலறியென் னுள்ளே
ஆற்றுவனாக உடையவ னேஎனை ஆவஎன் றருளாயே. 604

திருச்சிற்றம்பலம்

45. யாத்திரைப் பத்து - அனுபவ அநீதம் உரைத்தல் (தில்லையில் அருளியது - அறுசீர் கழிநெழலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

புவார் சென்னி மன்னனெம் புயங்கப் பெருமான் சிறியோமை
ஓவா துள்ளம் கலந்துணர்வாய் உருக்கும் வெள்ளக் கருணையினால்
ஆவா என்னப் பட்டன் பாய் ஆட்பட் டீர்வந் தொருப்படுமிள்
போவோங் காலம் வந்ததுகாண் பொய்விட் டுடையான் கழல்புகவே. 605

புகவே வேண்டா புலன்களில்நீர் புயங்கப் பெருமான் பூங்கழல்கள்
மிகவே நினைமின் மிக்கவெல்லாம் வேண்டா போக விடுமின்கள்
நகவே ஞாலத் துள்புகுந்து நாயே அனைய நமையாண்ட
தகவே யுடையான் தனைச்சாரத் தளரா திருப்பார் தாந்தாமே. 606

தாமே தமக்குச் சுற்றமும் தாமே தமக்கு விதிவகையும்
யாமார் எமதார் பாசமார் என்னமாயம் இவைபோகக்
கோமான் பண்டைத் தொண்டரோடும் அவன்தன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு
போமா றமைமின் பொய்நீக்கப் புயங்கன் ஆள்வான் பொன்னடிக்கே. 607

அடியார் ஆனீர் எல்லீரும் அகல விடுமின் விளையாட்டைக்
கடிசே ரடியே வந்தடைந்து கடைக்கொண் டிருமின் திருக்குறிப்பைச்
செடிசே ருடைலச் செலநீக்கிச் சிவலோகத்தே நமைவைப்பான்
பொடிசேர் மேளிப் புயங்கன்தன் புவார் கழற்கே புகவிடுமே. 608

விடுமின் வெகுளி வேட்கைநோய் மிகவோர் காலம் இனியில்லை
உடையான் அடிக்கீழ்ப் பெருஞ்சாத்தோடு உடன்போ வதற்கே ஒருப் படுமின்
அடைவோம் நாம்போய்ச் சிவபுரத்துள் அணியார் கதவ தடையாமே
புடைபட்டுருகிப் போற்றுவோம் புயங்கன் ஆள்வான் புகழ்களையே. 609

புகழ்மின் தொழமின் பூப்புணைமின் புயங்கன் தானே புந்திவைத்திட்டு
இகழ்மின் எல்லா அல்லலையும் இனியோர் இடையு றடையாமே
திகழுஞ் சீரார் சிவபுரத்துச் சென்று சிவன்தாள் வணங்கிநாம்
நிகழும் அடியார் முன்சென்று நெஞ்சம் உருகி நிற்போமே. 610

நிற்பார் நிற்கநில் லாவுலகில் நில்லோம் இனிநாம் செல்வோமே
 பொற்பால் ஒப்பாந் திருமேனிப் புயங்கன் ஆவான் பொன்னடிக்கே
 நிற்பீர் எல்லாந் தாழாதே நிற்கும் பரிசே ஒருப்படுமின்
 பிற்பால் நின்று பேழ்கணித்தாற் பெறுதற் கரியன் பெருமானே. 611

பெருமான் பேரானந்ததுப் பிரியா திருக்கப் பெற்றீர்கள்
 அருமா லுற்றிப் பின்னைநீர் அம்மா அமுங்கி அரற்றாதே
 திருமா மணிசேர் திருக்கதவங் திறந்தபோதே சிவபுரத்துச்
 திருமா லறியாத் திருப்புயங்கன் திருத்தாள் சென்று சேர்வோமே. 612

சேரக் கருகிச் சிந்தனையைத் திருந்த வைத்துச் சிந்திமின்
 போரிற் பொலியும் வேற்கண்ணாள் பங்கன் புயங்கன் அருளமுதம்
 ஆரப் பருகி ஆராத ஆர்வங்கூர அமுந்துவீர்
 போரப் புரிமின் சிவன்கழற்கே பொய்யிற் கிடந்து புரளாதே. 613

புரள்வார் தொழுவார் புகழ்வாராய் இன்றே வந்தான் ஆகாதீர்
 மருள்வீர் பின்னை மதிப்பாரார் மதியுட் கலங்கி மயங்குவீர்
 தெருள்வீராகில் இதுசெய்ம்மின் சிவலோ கக்கோன் திருப்புயங்கன்
 அருளார் பெறுவார் அகலிடத்தே அந்தோ அந்தோ அந்தோவே. 614

திருச்சிற்றம்பலம்

46. திருப்படை எழுச்சி - பிரபஞ்சப் போர் (தில்லையில் அருளியது - கலிவிருத்தம்)

ஞானவாள் ஏந்தும்ஐயர் நாதப் பறையறையின்
மானமா ஏறும்ஐயர் பதிவெண் குடைகவிமின்
ஆனநீர் றுக்கவசம் அடையப் புகுமின்கள்
வானவூர் கொள்வோம்நாம் மாயப்படை வாராமே. 615

தொண்டர்கள் தூசிசெல்லீர் பக்தர்கள் சூழப்போகீர்
ஒண்திறல் யோகிகளே பேரணி உந்தீர்கள்
திண்திறல் சித்தர்களே கடைக்கூழை செல்மின்கள்
அண்டர்நா டாள்வோம் நாம் அல்லற்படை வாராமே. 616

திருச்சிற்றம்பலம்

47. திருவெண்பா - அணைந்தோர் தன்மை (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - நேரிசை வெண்பா)

வெய்ய வினையிரண்டும் வெந்தகல மெய்யுருகிப்
பொய்யும் பொடியாகா தென்செய்கேன் செய்ய
திருவார் பெருந்துறையான் தேனுந்து செந்தீ
மருவா திருந்தேன் மனத்து. 617

ஆர்க்கோ அரற்றுகோ ஆடுகோ பாடுகோ
பார்க்கோ பரம்பரனே என்செய்தேன் தீர்ப்பரிய
ஆனந்த மாலேற்றும் அத்தன் பெருந்துறையான்
தானென்பர் ஆரொருவர் தாழ்ந்து. 618

செய்த பிழையறியேன் சேவடியே கைதொழுதே
உய்யும் வகையின் உயிர்ப்பறியேன் வையத்
திருந்துறையுள் வேல்மடுத்தன் சிந்தனைக்கே கோத்தான்
பெருந்துறையில் மேய பிரான். 619

முன்னை வினையிரண்டும் வேறுத்து முன்னின்றான்
பின்னைப் பிறப்பறுக்கும் பேராளன் தென்னன்
பெருந்துறையில் மேய பெருங்கருணை யாளன்
வருந்துயரந் தீர்க்கும் மருந்து. 620

அறையோ அறிவார்க் கனைத்துலகும் ஈன்ற
மறையோனும் மாலுமால் கொள்ளும் இறையோன்
பெருந்துறையும் மேய பெருமான் பிரியா
திருந்துறையும் என்னெஞ்சத் தின்று. 621

பித்தென்னை ஏற்றும் பிறப்பறுக்கும் பேச்சரிதாம்
மத்தமே யாக்கும் வந்தென்மனத்தை அத்தன்
பெருந்துறையாள் ஆட்கொண்டு பேரருளால் நோக்கும்
மருந்திறவாப் பேரின்பம் வந்து. 622

வாரா வழியருளி வந்தெனக்கு மாறின்றி
ஆரா அமுதாய் அமைந்தன்றே சீரார்
திருந்தென் பெருந்துறையான் என்சிந்தை மேய
ஒருத்தன் பெருக்கும் ஒளி. 623

யாவார்க்கும் மேலாம் அளவிலாச் சீருடையான்
யாவர்க்கும் கீழாம் அடியேனை யாவரும்
பெற்றறியா இன்பத்துள் வைத்தாய்க்கென் எம்பெருமான்
மற்றறியேன் செய்யும் வகை. 624

மூவரும் முப்பத்து மூவரும் மற்றொழிந்த
தேவரும் காணாச் சிவபெருமான் மாவேறி
வையகத்தே வந்திழிந்த வாரகழல்கள் வந்திக்க
மெய்யகத்தே இன்பம் மிகும். 625

இருந்தென்னை ஆண்டான் இணையடியே சிந்தித்
திருந்திரந்து கொள்ளெஞ்சே எல்லாம் தருங்காண்
பெருந்துறையின் மேய பெருங்கருணை யாளன்
மருந்துருவாய் என்மனத்தே வந்து. 626

இன்பம் பெருக்கி இருளகற்றி எஞ்ஞான்றும்
துன்பந் தொடர்வறுத்துச் சோதியாய் அன்பமைத்துச்
சீரார் பெருந்துறையான் என்னுடைய சிந்தையே
ஊராகக் கொண்டான் உவந்து. 627

திருச்சிற்றம்பலம்

48. பண்டாய நான்மறை - அனுபவத்து ஐயமின்மை உரைத்தல் (திருப்பெருந்துறையில் அருளியது - நேரிசை வெண்பா)

பண்டாய நான்மறையும் பாலணுகா மாலயனுங்
கண்டாரு மில்லை கடையேனைத் தொண்டாகக்
கொண்டருளுங் கோகழிளங் கோமாற்கு நெஞ்சமே
உண்டாமோ கைம்மா றுரை. 628

உள்ள மலமுன்றும்மாய உகுபெருந்தேன்
வெள்ளந் தரும்பரியின் மேல்வந்து வள்ளல்
மருவும் பெருந்துறையை வாழ்த்துமின்காள் வாழ்த்தக்
கருவுங் கெடும்பிறவிக் காடு. 629

காட்டகத்து வேடன் கடலில் வலைவாணன்
நாட்டிற் பரிப்பாகன் நம்வினையை வீட்டி
அருளும் பெருந்துறையான் அங்கமல பாதம்
மருளுங் கெடநெஞ்சே வாழ்த்து. 630

வாழ்ந்தார்கள் ஆவாரும் வல்வினையை மாய்ப்பாருந்
தாழ்ந்துலகம் ஏத்தத் தகுவாருஞ் சூழ்ந்தமரர்
சென்றிறைஞ்சி ஏத்தும் திருவார் பெருந்துறையை
நன்றிறைஞ்சி ஏத்தும் நமர். 631

நண்ணிப் பெருந்துறையை நம்மிடர்கள் போயகல
எண்ணி எழுகோ கழிக்கரசைப்-பண்ணின்
மொழியாளோ டுத்தர கோசமங்கை மன்னிக்
கழியா திருந்தவனைக் காண். 632

காணுங் கரணங்கள் எல்லாம்பே ரின்பமெனப்
பேணும் அடியார் பிறப்பகலக் காணும்
பெரியானை நெஞ்சே பெருந்துறையில் என்றும்
பிரியானை வாயாரப் பேசு. 633

பேசும் மொருளுக் கிலக்கிதமாய்ப் பேச்சிறந்த
மாசில் மணியின் மணிவார்த்தை பேசிப்
பெருந்துறையே என்று பிறப்பறுத்தேன் நல்ல
மருந்தினடி என்மனத்தே வைத்து.

634

திருச்சிற்றம்பலம்

49. திருப்படை ஆட்சி - சீவஉபாதி ஒழிதல் (தில்லையில் அருளியது - சிவ உபாதி ஒழித்தல் - பன்னிரு சீர்க்கழிநெழவழி ஆசிரிய விருத்தம்)

கண்களிரண்டும் அவன்கழல் கண்டு களிப்பன ஆகாதே
காரிகை யார்கள்தம் வாழ்விலென் வாழ்வு கடைப்படும் ஆகாதே
மண்களில் வந்து பிறந்திடு மாறி மறந்திடும் ஆகாதே
மாலறி யாமலர்ப் பாதம் இரண்டும் வணங்குதும் ஆகாதே
பண்களி கூர்தரு பாடலொ டாடல் பயின்றிடும் ஆகாதே
பாண்டிநன்னாடுடை யான்படை யாட்சிகள் பாடுதும் ஆகாதே
விண்களி கூர்வதோர் வேதகம் வந்துவெளிப்படும் ஆகாதே
மீன்வலை வீசிய கானவன் வந்து வெளிப்படும் ஆயிடிவே. 635

ஒன்றினொ டொன்றுமோ ரைந்தினொ டைந்தும் உயிர்ப்பது மாகாதே
கன்றை நிலைந்தெழு தாயென வந்த கணக்கது வாகாதே
காரணமாகும் அனாதி குணங்கள் கருத்தறு மாகாதே
நன்றிது தீதென வந்த நடுக்கம் நடந்தன வாகாதே
நாமுமெ லாமடி யாருட னேசெல நண்ணினு மாகாதே
என்றுமென் அன்பு நிறைந்த பராவமு தெய்துவ தாகாதே
ஏறுடை யான்எனை ஆளுடை நாயகன் என்னுள் புகுந்திடிவே. 636

பந்த விகார குணங்கள் பறிந்து மறிந்திடு மாகாதே
பாவனை யாய கருத்தினில் வந்த பராவமு தாகாதே
அந்த மிலாத அகண்டமும் நம்முள் அகப்படு மாகாதே
ஆதி முதற்பா மாய பரஞ்சுடர் அண்ணுவ தாகாதே
செந்துவர் வாய்மட வாரிட ரானவை சிந்திடு மாகாதே
சேலன கண்கள் அவன்திரு மேனி திளைப்பன வாகாதே
இந்திர ஞால இடர்ப்பிற வித்துய ரேகுவ தாகாதே
என்னுடைய நாயக னாகியஈசன் எதிர்ப்படு மாயிடிவே. 637

என்னணி யார்முலை ஆகம் அளைந்துடன் இன்புறு மாகாதே
 எல்லையில் மாக்கரு ணைக்கடல் இன்றினி தாடுது மாகாதே
 நன்மணி நாதம் முழங்கியென் உள்ளூற நண்ணுவ தாகாதே
 நாதன் அணித்திரு நீற்றினை நித்தலும் நண்ணுவ தாகாதே
 மன்னிய அன்பரில் என்பணி முந்துற வைகுவ தாகாதே
 மாமறை யும் அறியாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
 இன்னியற் செங்கழு நீர்மலர் எந்தலை எய்துவ தாகாதே
 என்னை யுடைப்பெரு மான் அருள் ஈசன் எழுந்தரு ள்ப்பே றிலே. 638

மண்ணினில் மாயை மதித்து வகுத்த மயக்கறு மாகாதே
 வானவ ரும்அறி யாமலர்ப் பாதம் வணங்குது மாகாதே
 கண்ணிலி காலம் அனைத்தினும் வந்த கலக்கறு மாகாதே
 காதல்செயும் அடியார்மனம் இன்று களித்திடு மாகாதே
 பெண்ணலி ஆணை நாமெள வந்த பிணக்கறு மாகாதே
 பேரறி யாத அனேக பவங்கள் பிழைத்தன ஆகாதே
 எண்ணிலி யாகிய சித்திகள் வந்தெனை எய்துவ தாகாதே
 என்னையுடைப் பெருமான் அருள் ஈசன் எழுந்தருள் பெறிலே. 639

பொன்னிய லுந்திரு மேனிவெண் ணீறு பொலிந்திடு மாகாதே
 பூமழை மாதவர் கைகள் குவிந்து பொழிந்திடு மாகாதே
 மின்னியல் நுண்ணிடை யார்கள் கருத்து வெளிப்படுமாகாதே
 வீணை முரன்றெழும் ஓசையில் இன்பம் மிகுத்திடு மாகாதே
 தன்னடி யாரடி எந்தலை மீது தழைப்பன ஆகாதே
 தானடி யோம் உடனேயுவந் தலைப்படு மாகாதே
 இன்னியம் எங்கும் நிறைந்தினி தாக இயம்பிடு மாகாதே
 என்னைமுன் ஆளுடை ஈசன்என் அத்தன் எழுந்தரு ள்ப்பெறிலே. 640

சொல்லிய லாதெழு தூமணி யோசை சுவைதரு மாகாதே
 துண்ணென என்னுளம் மன்னியசோதி தொடர்ந்தெழு மாகாதே
 பல்லியல் பாயப் பரப்பற வந்த பராபர மாகாதே
 பண்டறி யாதப ரானுப வங்கள் பரந்தெழு மாகாதே
 வில்லியல் நன்னுத லார்மயல் இன்று விளைந்திடு மாகாதே
 விண்ணவரும் அறியாத விழுப்பொருள் இப்பொரு ளாகாதே
 எல்லையி லாதன எண்குண மானவை எய்திடு மாகாதே
 இந்து சிகாமணி ளங்களை ஆள எழுந்திரு ள்ப் பெறிலே. 641

சங்கு திரண்டு முரன்றெழும் ஓசை தழைப்பன ஆகாதே
 சாதிவி டாதகுணங்கள் நம்மோடு சலித்திடு மாகாதே
 அங்கிது நன்றிது நன்றெனு மாயை அடங்கிடு மாகாதே
 ஆசைஎலாம் அடியாரடியோய் எனும் அத்தனை யாகாதே
 செங்கயல் ஒண்கண்மடந்தையர் சிந்தை திளைப்பன ஆகாதே
 சீரடியார்கள் சிவானுப வங்கள் தெரித்திடு மாகாதே
 எங்கும் நிறைந்தமு தூறு பரஞ்சுடர் எய்துவ தாகாதே
 ஈற்றி யாமறை யோன் எனைஆள எழுந்தரு ளப் பெறிலே. 642

திருச்சிற்றம்பலம்

50. ஆனந்தமாலை – சிவானுபவ விருப்பம் (தில்லையில் அருளியது – சிவானுபவ விருத்தம் – அறுசீர்க் கழிநெழலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

மின்னே ரனைய பூங்கழல்கள் அடைந்தார் கடந்தார் வியனுகைம்
பொன்னே ரனைய மலர்கொண்டு போற்றா நின்றார் அமரரெல்லாம்
கல் நேரனைய மனக்கடையாய்க் கழிப்புண் டவலக் கடல்வீழ்ந்த
என்னே ரனையேன் இனியுன்னைக் கூடும் வண்ணம் இயம்பாவே. 643

என்னால் அறியாப் பதம்தந்தாய் யான தறியா தேகெட்டேன்
உன்னால் ஒன்றுங் குறைவில்லை உடையாய் அடிமைக் காரென்பேன்
பன்னாள் உன்னைப் பணிந்தேத்தும் பழைய அடியா ரொடுங்கூடா
தென்நா யகமே பிற்பட்டிங் கிருந்தென் நோய்க்கு விருந்தாயே. 644

சீல மின்றி நோன்பின்றிச் செறிவே யின்றி அறிவின்றித்
தோலின் பாவைக் கூத்தாட்டாய்ச் சுழன்று விழுந்து கிடப்பேனை
மாலுங் காட்டி வழிகாட்டி வாரா உலக நெறியேறக்
கோலங் காட்டி ஆண்டானைக் கொடியேன் என்றோ கூடுவதே. 645

கெடுவென் கெடுமா கெடுகின்றேன் கேடி லாதாய் பழிகொண்டாய்
படுவேன் படுவ தெல்லாம்நான் பட்டாற் பின்னைப் பயனென்னே
கொடுமா நரகத் தழுந்தாமே காத்தாட் கொள்ளுங் குருமணியே
நடுவாய் நில்லா தொழிந்தக்கால் நன்றோ ளங்கள் நாயகமே. 646

தாயாய் முலையைத் தருவானே தாரா தொழிந்தாற் சவலையாய்
நாயேன் கழிந்து போவேனோ நம்பி யினித்தான் நல்குதியே
தாயே யென்றுன் தாளடைந்தேன் தயாநீ என்பால் இல்லையே
நாயேன் அடிமை உடனாக ஆண்டாய் நான்தான் வேண்டாவோ. 647

கோவே யருள வேண்டாவோ கொடியேன் கெடவே அமையுமே
ஆவா வென்னா விடிவென்னை அஞ்சேல் என்பார் ஆரோதான்
சாவா ரெல்லாம் என்னளவோ தக்க வாறன் றென்னாரோ
தேவே தில்லை நடமாட திகைத்தேன் இனித்தான் தேற்றாயே. 648

நரியைக் குதிரைப் பரியாக்கி ஞால மெல்லாம் நிகழ்வித்துப்
பெரிய தென்னன் மதுரையெல்லாம் பிச்ச தேற்றும் பெருந்துறையாய்
அரிய பொருளே அவிநாசி அப்பா பாண்டி வெள்ளமே
தெரிய அரிய பரஞ்சோதி செய்வ தொன்றும் அறியேனே.

649

திருச்சிற்றம்பலம்

51. அச்சோப் பதிகம் - அனுபவவழி அறியாமை (தில்லையில் அருளியது)

முத்திநெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைச்
பத்திநெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும்வண்ணம்
சித்தமலம் அறுவித்துச் சிவமாக்கி எனைஆண்ட
அத்தனைனக் கருளியவா நார்பெறுவார் அச்சோவே. 650

நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச்
சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும்வண்ணம்
குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்தன் கூத்தையெனக்கு
அறியும்வண்ணம் அருளியவா நார்பெறுவார் அச்சோவே. 651

பொய்யெல்லாம் மெய்யென்று புணர்முலையார் போகத்தே
மையலுறக் கடவேனை மாளாமே காத்தருளித்
தையலிடங் கொண்டபிரான் தன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஐயன்னைக் கருளியவா நார்பெறுவார் அச்சோவே. 652

மண்ணதனிற் பிறந்தெய்த்து மாண்டுவிழக் கடவேனை
எண்ணமிலா அன்பருளி எனையாண்டிட் டென்னையுந்தன்
கண்ணவெண்ணீ றணிவித்துத் தூய்நெறியே சேரும்வண்ணம்
அண்ணல்னைக் கருளியவா நார்பெறுவார் அச்சோவே. 653

பஞ்சாய அடிமடவார் கடைக்கண்ணால் இடர்ப்பட்டு
நெஞ்சாய துயர்கூர நிற்பேன்உன் அருள்பெற்றேன்
உய்ஞ்சேன்நான் உடையானே அடியேனை வருகஎன்று
அஞ்சேல்என் றருளியவா நார்பெறுவார் அச்சோவே. 654

வெந்துவிழும் உடற்பிறவி மெய்யென்று வினைபெருக்கிக்
கொந்துகுழல் கோல்வளையார் குவிமுலைமேல் வீழ்வேனைப்
பந்தமறுத் தெனையாண்டு பரிசுறஎன் துரிசுமறுத்து
அந்தமெனக் கருளியவா நார்பெறுவார் அச்சோவே. 655

தையலார் மையலிலே தாழ்ந்துவிழக் கடவேனைப்
பையவே கொடுபோந்து பாசமெனுந் தாமுருவி
உய்யும்நெறி காட்டுவித்திட் டோ நங்காரத் துட்பொருளை
ஐயன்னகக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. 656

சாதல்பிறப் பென்னுந் தடஞ்சுழியில் தடுமாறிக்
காதலின்மிக் கணியிழையார் கலவியிலே விழுவேனை
மாதொருகூ றுடையபிரான் தன்கழலே சேரும்வண்ணம்
ஆதியெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. 657

செம்மைநலம் அறியாத சிதடரொடுந் திரிவேனை
மும்மைமலம் அறுவித்து முதலாய முதல்வன்தான்
நம்மையும்ஓர் பொருளாக்கி நாய்சிவிகை ஏற்றுவித்த
அம்மையெனக் கருளியவா றார்பெறுவார் அச்சோவே. 658

செத்திடமும் பிறந்திடமு மினிச்சாவா திருந்திடமும்
அத்தனையு மறியாதார் அறியுமறி வெவ்வறிவோ
ஓத்தநில மொத்தபொருள் ஒருபொருளாய் பெரும்பயனை
அத்ததெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சோவே. 659

படியதினிற் கிடந்திந்தப் பசு பாசந் தவிர்ந்துவிடும்
குடிமையிலே திரிந் தடியேன் கும்பியிலே விழாவண்ணம்
நெடியவனும் நான்முகனும் நீர்கான்றுங் காணவொண்ணா
அடிகளெனக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சாவே. 660

பாதியெனு மிரவுதங்கிப் பகலெமக்கெ யிரைதேடி
வேதனையி லகப்பட்டு வெந்துவிழக் கடவேனை
சாதிகுலம் பிறப்பறுத்துச் சுகமறிய வெனையாண்ட
ஆதியெனுக் கருளியவா றார்பெறுவா ரச்சாவே. 661

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம் முற்றிற்று

கந்தலரங்காரம்

நாளென் செய்யும்வினை தானென் செய்யுமெனை நாடிவந்த
கோளென் செய்யுங்கொடுங் கூற்றென் செய்யுங்கும ரேசரிரு
தாளுஞ் சீலம்புஞ் சதங்கையுந் தண்டையுஞ் சண்முகமுந்
தோளுங் கடம்பு மெனக்கு முன்னே வந்து தோன்றிடினே.

சேல்பட் டழிந்தது செந்தூர் வயற்பொழில் தேங்கடம்பின்
மால்பட் டழிந்தது பூங்கொடி யார்மனம் மாமயிலோன்
வேல்பட் டழிந்தது வேலையுஞ் சூரனும் வெற்புமவன்
கால்பட் டழிந்ததிங் கென்றலை மேலயன் கையெழுத்தே.

விழிக்குத் துணைதிரு மென்மலர்ப் பாதங்கள் மெய்ம்மை குன்றா
மொழிக்குத் துணைமுரு காவெனு நாமங்கள் முன்பு செய்த
பழிக்குத் துணையவன் பன்னிரு தோளும் பயந்ததனி
வழிக்குத் துணைவடி வேலுஞ் செங்கோடன் மயூரமுமே.

சேந்தனைக் கந்தனைச் செங்கோட்டு வெற்பனைச் செஞ்சுடர்வேல்
வேந்தனைச் செந்தமிழ் நூல்விரித் தோனை விளங்குவள்ளி
காந்தனைக் கந்தக் கடம்பனைக் கார்மயில் வாகனனைச்
சாந்துனைப் போது மறவா தவர்க்கொரு தாழ்வில்லையே.

மாலோன் மருகனை மன்றாடி மைந்தனை வானவர்க்கு
மேலான தேவனை மெய்ஞ்ஞான தெய்வத்தை மேதீனியில்
சேலார் வயற்பொழிற் செங்கோடனைச் சென்று கண்டுதொழு
நாலா யிரங்கண் படைத்தில னேயந்த நான்முகனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

கந்தபுராணம்

திண்டிற் றுடையேன் தூண்டுந் திறள்படையாவு நீங்கிக்
கொண்டவென் மாயமுறுங் கொடுஞ்சர மதனான் மாற்றி
அண்டமும் புவனம்யாவு மமரரு பிறவும் தன்பாற்
கண்டிடும் வடிவமொன்று காட்டியென் கண்முனின்றான்.

சீர்க்குமரேசன் கொண்ட திருப்பெரு வடிவந் தன்னில்
ஏர்க்குறு மொளியுஞ் சீருமிளமையும் எழிலுமெல்லாம்
ஆர்க்குள் வலகிலம்மா அற்புதத்தோடும் பலகாற்
பார்க்கினும் தெவிட்டிற்றில்லை இன்று மென் பாவை தானும்.

கோலமாஞ்சை தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலனென்றிருந்தேன் அன்னாட் பரிசிலை உணர்ந்திலேன் யான்
மாலயன் தன்க்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூல காரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம் மூத்தியன்றோ.

இங்கென துயிர்போலுற்ற இளவலுமிளைய சேயுஞ்
செங்கையின் வேலோன் தன்னைச் சிறுவனென் றெண்ணல் கண்டாய்
பங்கயன் முதலோர் காணாய் பரமனே யாகு மென்றார்
அங்கவர் மொழிந்த வாறுஞ் சரதமே யானதன்றோ.

போயின அகந்தை போதம் புகுந்தன வலத்ததான
தூயதோர் தோளும் கண்ணும் துடித்தன புவனமெங்கும்
மேவிய பொருள்கண் முற்றும் வெளிப்படுகின்ற விண்ணோர்
நாயக வடிவங் கண்டேன் நற்றவப் பயனீதன்றோ.

சூழதல் வேண்டும் தாள்கள் தொழுதிட வேண்டு மாங்கை
தாழுதல் வேண்டும் சென்னி துதிந்திடல் வேண்டுத் தானு
ஆழுதல் வேண்டும் தீமையகன்று நானிவற்காளாகி
வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சம் தடுத்தது மானமொன்றே.

என்ன வித்தகைய பன்னி நின்றலு மெவர்க்கு மேலோன்
உன்னருந் தகைத்தாய் நின்ற வொருபெருந் தோற்ற நீத்து
மின்னவர் கலாபமூர்த்த வியனுருக் கொண்டு நண்ணித்
துன்னலன் போதமாற்றித் தொன்மைபோலாகச் செய்தான்.

தீயவை புரிந்தாரேனும் குமரவேள் திருமுன்னுற்றால்
தூயவராகி மேலைத் தொல்கதியடைவ ரென்கை
ஆயவும் வேண்டும் கொல்லோ அருஞ்சமர் இந்நாட் செய்த
மாயையின் மகனுமன்றோ வரம்பிலா அருள் பெற்றுய்தான்.

அருவமும் உருவுமாகி, அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்
பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிளம்பதோர் மேனியாகக்
கருணை கூர் முகங்களாறும் கராங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டே
ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகமுய்ய.

திருச்சிற்றம்பலம்

அமரர் சபாரெத்தினம் ஜெயரட்ணம் அவர்களின்

வாழ்க்கை வரலாறு

இந்து சமுத்திரத்தின் முத்தென எழிலுடன் திகழ்வது ஈழமணித் திருநாடு. இதன் வடபால் யாழ்குடாநாட்டின் தென்திசையில் சப்த தீவுகளுக்கு மத்தியில் விளங்குவதும், அருட்பொலிவும் ஆன்மீகச் சிறப்பும், வரலாற்றுச் சிறப்பும் பெற்று விளங்குவதும் நயினாதீவாகும். “மணிபல்லவம்” என்று போற்றப்படும் வரலாற்றுச் சிறப்பும் இதற்குண்டு. இயற்கை எழிலுடன் சைவத்தையும், தமிழையும் இரு கண்களாகப் போற்றி, மக்கள் வாழும் புண்ணிய பூமி இதுவாகும். சாந்தியும், சமாதானமும், அமைதியும் நிறைந்த இவ்வழகிய தீவிலே அறுபத்து நான்கு சக்தி பீடங்களில் ஒன்றான புவனேஸ்வரி பீடத்தில் அம்பிகை எழுந்தருளி, அகில உலகிலுமுள்ள ஆன்மாக்களுக்கு அருள்பாலித்துக் கொண்டிருக்கின்றாள்.

இத்தகைய சிறப்புக்கள் அனைத்தையும் பெற்று, சர்வமத சந்நிதியாக விளங்குகின்ற நயினையம்பதியில் அன்பும், பண்பும் நிறைந்த உயர் வேளாளர் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த திரு. சபாரெத்தினம் திருமதி மங்கையாக்கரசி சபாரெத்தினம் தம்பதிகளின் தலைமகனாக 15.09.1964 ஆம் ஆண்டு பிறந்தார்.

நயினாதீவு 5ம் வட்டாரத்தின் “நடுவகாடு” என்னும் இடத்தில் காட்டுக் கந்தசாமி ஆலயத்தை ஸ்தாபித்து பராமரித்து வந்தவர் ஆறுமுகம் கணபதிப்பிள்ளை சுவாமிகள். இவர் நயினைச் சுவாமிகள், நயினைச் சித்தர் என்றும் போற்றி வணங்கப்படுகின்ற ஸ்ரீமத் முத்துக்குமார சுவாமிகளின் சகோதரராவார். அமரர் ஜெயரட்ணம் ஆசிரியர் அவர்கள் கணபதிப்பிள்ளை சுவாமி அவர்களின் மகள் வழிப் பூட்டன் ஆவார். இவர்கள் குடும்பமே மேற்படி ஆலயத்தை நூறு வருடங்களுக்கு மேலாக பரம்பரை உரித்தோடு பராமரித்து வந்தனர். கந்தப் பெருமானிடம் பேரன்பு கொண்ட அமரர் தான் நோயுற்றிருந்த

வேளையிலும் 02.07.2018 அன்று புனராவர்த்தன மஹா கும்பாபிஷேகத்தின் போதும். சென்ற வருடம் கந்தசஷ்டி திருவிழாக் காலத்திலும் வருகை தந்து வணங்கிச் சென்றமை கந்தன் மீது அவரது தீராத இறைபக்தியைக் காட்டி நிற்கின்றது எனலாம்.

அமரர் தன் ஆரம்பக் கல்வியை நயினாதீவு ஸ்ரீ கணேசா வித்தியாசாலையிலும், உயர் கல்வியை நயினாதீவு மகா வித்தியாலயத்திலும் பூர்த்தி செய்தார். ஆசிரியர் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து, முதல் நியமனத்தை 1984.11.24ம் திகதியில் நு/ டபுகலை இல. 01 தமிழ் வித்தியாலயத்தில் பொறுப்பேற்றார். தனது ஆசிரியர் பயிற்சியை 1987/ 1988 காலப்பகுதியில் கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையில் நிறைவு செய்தார். பயிற்சியின் பின்னர் நு/ ஹெல்பொட வடக்கு தமிழ்க் கலவன் வித்தியாலயத்திலும், நு/ இறம்பொட தமிழ் மகா வித்தியாலயத்திலும், க/ இந்து தேசிய பாடசாலையிலும் கற்பித்ததுடன் இறுதியாக கொ/ D.S.சேனாநாயக்க கல்லூரியில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியிலேயே அமரத்துவம் அடைந்தார்.

“உடன் பிறந்தே கொல்லும் வியாதி” என்பார்கள். அதற்கமைய ஆசிரியர் அவர்களைப் பற்றிக் கொண்ட நோய் சமார் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக பெரும் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியது. அவ்வேளைகளில் அவரது துணைவியாரும், பிள்ளைகளும், உறவுகளும் அவரது ஆத்ம நண்பன் ஆசிரிய ஆலோசகர் தியாகராஜா அவர்களும் இரவு பகலாக இவருக்கு உதவியாக இருந்துள்ளனர். வெளிநாட்டில் இருந்தும் உறவுகள் வந்து உடனிருந்து கவனித்தனர். “கேட்டிலும் உண்டு ஓர் உறுதி” என்பதைக் கண்ணூடாக எம்மால் காண முடிந்தது.

இவரது அன்புச் சகோதரியாக மகாலட்சுமியும், அன்புச் சகோதரர்களாக குகனேசன் (பிரான்ஸ்), மனோகரன் (லண்டன்), சிவானந்தராஜா (கனடா) ஆகியோரும் அவர்களது திருமண பந்தத்தால் இராசநாயகம் (ஓய்வுநிலை தாதியர்), நாகபூஷணி (பிரான்ஸ்), பிரசாந்தி (லண்டன்), சுதர்சினி (கனடா) ஆகியோர் அன்பு மைத்துனர் மைத்துனியாக அமைந்தனர்.

ஆசிரியர் அவர்கள் திருமண வயதை அடைந்தபோது, பெற்றோர் தமது உறவினர்களான, நயினாதீவு அட்சலிங்கம் ஜெயலட்சுமி தம்பதியினரின் மகள் கமலாபி ஆசிரியையை திருமணம் செய்து வைத்தனர். இருவரும்

ஈரூடல் ஒருயிராக மனமொத்த தம்பதியினராய் உற்றார் உறவினரைப் பேணி சிறப்பாக வாழ்ந்துவந்தனர்.

“அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை
பண்பும் பயனும் அது”

இவர்களின் நல்வாழ்வின் பயனாக இவர்களுக்கு கௌசிகா, சிந்துஜா என இரண்டு அன்பான பெண் குழந்தைகள் பிறந்தார்கள். தான் கற்பித்த அனைத்து பாடசாலைப் பிள்ளைகளையும் கல்வி அறிவினும், பண்பாட்டிலும் சிறந்தவர்களாக்க பாடுபட்ட நல்லாசிரியரான இவர் தனது இரு பிள்ளைகளும் நல்ல கல்வியைப் பெற கொழும்பு இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியிலும், பிரத்தியேக வகுப்புகளிலும் கல்வி கற்க வழிவகை செய்தார்.

“எண்ணிய எண்ணயாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணியர் ஆகப் பெறின்”

என்ற வள்ளுவன் வாக்குக்கிணங்க, மூத்தமகள் தன் கல்வியை நிறைவு செய்து வங்கி உத்தியோகத்தராக இலங்கை வங்கியில் கடமையாற்றுகிறார். இளைய மகள் மொறட்டுவை பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். அவர் தனது அயராத முயற்சியால் கொழும்பு வெள்ளவத்தை 46ம் ஒழுங்குகையில் 12ம் இலக்கத்தில் வீடொன்றைக் கட்டி அங்கேயே வாழ்ந்து வந்தார்.

இவரது திருமண பந்தத்தின் மூலம் தேவராஜா (ஆசிரியர்), தவராசா (கனடா), யசோதராஜா (லண்டன்) என்போரை மைத்துனர்களாகவும் சதானுபி (ஆசிரியர்), சாந்தானுபி (ஆசிரியர்), நகுலேஸ்வரி (ஆசிரியர்), கலாநிதி (லண்டன்), பாரதி (லண்டன்) என்போரை மைத்துனர்களாகவும் அமையப் பெற்றார். இவர்களின் திருமண பந்தத்தால் மாலினி (ஆசிரியர்), சிவகலா (கனடா), பிரசாந்தி (லண்டன்), ஸ்ரீகந்தராஜா (J.P. உரிமையாளர் சுமங்கலி றெஸ்ட்), தர்மசீலன் (மோகன்) சுகுமாரன் (ஆசிரியர்), முருகசெஞ்சுடர் (லண்டன்), சோதீஸ்வரா (லண்டன்) ஆகியோர் உடன்பிறவா அன்புச் சகோதரர்கள், சகோதரிகள் ஆகினர்.

அமரர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆலயப் பணிகள், சமூகப் பணிகளிலும் கல்விப் பணியோடு பெருமளவில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளார் என்பதுடன் உற்றார்,

உறவினர், நண்பர்கள், அயலவர்கள் ஆகியோரது இன்பதுன்பங்களில் பங்குகொண்டு சுற்றம் பேணி அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கை வாழ்க்கையானது. “வாழுகின்ற மனிதர்களுக்கு வாழ்ந்தவர்கள் பாடம்” என்பதற்கு சிறந்த முன் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம்.

“எல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம்” என்று யோகர் சுவாமிகள் கூறியதன் தார்ப்பரியத்தை உணர்ந்து ஆறுதல் பெறுவோமாக. “வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவர் வானுறையும் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” அவரின் ஆத்மா சாந்தியடைய எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி!

ஆக்கம்

சோ. தில்லைநாதன் J.P.

ஓய்வுநிலை கல்விப் பணிப்பாளர்

தன்ந் நவீல்கின்றோம்

எங்கள் அன்புத் தெய்வம் அமரர் சபாரெத்தினம் ஜெயரட்ணம் அவர்கள் நோயுற்ற வேளையில் அவரின் நோயைக் குணப்படுத்த அல்லும் பகலும் பாடுபட்ட யாழ்ப்போதனா வைத்தியசாலை வைத்திய அதிகாரிகள், தாதிகள் மற்றும் மகரகம புற்றுநோய் வைத்தியசாலை வைத்தியர்கள் Dr. ஜெயக்குமாரன், Dr. பார்த்தீபன், Dr. சிவஞானம், Dr. சிவகாமரூபசுந்தரி மற்றும் தாதியர்களுக்கும், நோய் என்று கேள்வியுற்ற உடனேயே அவரது ஆத்ம நண்பன் திரு. P. தியாகராஜா (ஆசிரிய ஆலோசகர்) அவர்கள் எங்கள் குடும்பத்தின் ஒருவராக இணைந்து இரவு பகல் பாராது அவருடன் இருந்து நோயைத் தீர்த்து வைக்கும் உயிர் நாடியாக செயற்பட்ட உற்ற நண்பனுக்கும், அன்னார் இறைவனடி சேர்ந்த செய்தியறிந்து நேரிலும், தொலைபேசி, தந்தி, தபால் மூலம் தொடர்புகொண்டு அனுதாபம் தெரிவித்த உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு உறவினர், நண்பர்களுக்கும் மலர்வளையம் வைத்த கொ/ D.S. சேனாநாயக்க கல்லூரி, பம்பலப்பிட்டி இந்துக்கல்லூரி, பம்பலப்பிட்டி இராமநாதன் இந்து மகளிர் கல்லூரி சமூகத்தினருக்கும் ஏனைய உறவினர், நண்பர்களுக்கும், மலர்மாலை அணிவித்து அஞ்சலி செலுத்தியவர்களுக்கும், கண்ணீர் அஞ்சலிப் பிரசுரங்கள், பதாதைகள் காட்சிப்படுத்தியோருக்கும் இரங்கலுரை நிகழ்த்திய அனைவருக்கும், ஈமச்சடங்குகளில் பங்குபற்றியவர்களுக்கும், இறுதியாத்திரையின் போது, பேளை தாங்கிச் சென்ற கொ/ D.S. சேனாநாயக்க கல்லூரியின் மன்றங்களின் மாணவர்களுக்கும் இறுதியாத்திரை அந்தியேட்டி சபிண்டகரண நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டவர்களுக்கும் ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனையில் பங்குபற்றியவர்களுக்கும் இக்கால கட்டத்தில் வேண்டிய உதவிகள் ஒத்தாசைகள் புரிந்தவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

குறுகிய காலத்தில் இம்மலரினைச் சமர்ப்பிப்பதற்கு உதவிய பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை உரிமையாளர் அவர்களுக்கும் யுனிஆட்ஸ் நிறுவனத்தினருக்கும் எமது குடும்பத்தின் மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

இல. 12B,
46வது லேன்,
கொழும்பு - 06

இங்ஙனம்
மனைவி, மகள்மார்
குடும்பத்தினர்

DESIGNED & PRINTED BY UNIE ARTS (PRIVATE) LTD, COLOMBO 13, SRI LANKA. +94 11 2330195

Digreeed by Nookaborn Foundation
www.nookaborn.com